C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-06-Ledova_spolecnost-Zajatci ledu.PDB

PDB Name: Arnaud_G_J-06-Zajatci ledu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.4.2004
Modification Date: 20.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
06. Ledová společnost - Zajatci Ledu

1

Zajatci Ledu

Už čtyři dny se ohromná pirátská lokomotiva motala na nejzazším severu Transevropské sítě. Kapitánu Kurtsovi se stále nedařilo dosáhnout oblasti, kde se Zrzaví Lidé, Lidé Chladu, snažili vybudovat svou vlastní zemi. Obří stroj neustále narážel na další a další překážky ve formě nejrůznějších bojových jednotek a mocné vyzbrojených pancéřových konvojů, které se mu snažily zabránit v postupu. Kurts nedával najevo sebemenší vzrušení, zato jeho pobočník Rando zuřil:

„Jsme prozrazeni. Kamkoliv se vrtneme, všude narazíme na překážky, to přece není normální. Neměli jsme Liena Raga brát na palubu, to všechno je kvůli němu."

Z centrálního počítače přicházely nesmyslné protichůdné informace, Transevropské Společnosti se pravděpodobně podařilo nějakým způsobem zmanipulovat data centrální paměti počítače.

„Nemůžeme se spolehnout na analýzu tratí, jedeme naslepo, a navíc nám začíná docházet tekuté uhlí. Muži reptají, že je to začátek našeho konce. Nezbývá nám nic jiného, než najít trať, kterou tolik nehlídají, a pustit se do boje."

Přijeli do jednoho z těch malých nádraží, která se obvykle označovala jen jako X nebo Y-Station, případně Star Station, podle toho, kolik tratí a jakým způsobem se křižovalo pod nádražní ochrannou kopulí. V těch nejchudších stanicích byl často místo kopule jen starodávný skleník s rozbitou výplní, který před mrazem příliš nechránil. S mechanismem přestupové vyrovnávací haly i s výhybkami si vybavení pirátské lokomotivy poradilo bez nejmenších potíží.

„Veliteli," řekl Rando, „nenapadlo vás, že Lien Rag by mohl být léčka? Co když má u sebe miniaturní vysílačku? Sice si před námi svlékal izotermickou kombinézu, když přišel, ale mohli mu ji přece transplantovat pod kůži, nebo mu ji dát do jídla. Možná o tom ani nemusel vědět. Přece není možný, aby Transevropané byli všude, kde se objevíme."

„Buďte klidný, Rando," odpověděl Kurts a ověřoval si údaje na hlavním počítači. „Jen klid. Určitě najdeme nějaké řešení."

Stanice se lišila od podobných bezvýznamných městeček jen svým jménem. Název Soja Station získala proto, že obyvatelé zde ve velkém pěstovali hydroponicky tento nový druh fazolí. Nástupiště zela prázdnotou. Zaměstnanci Společnosti nevytáhli paty ze svých bojových jednotek a obyvatelé města se raději drželi v uctivé vzdálenosti od pirátů. Žádný z Kurtsových mužů nemusel ani vystoupit z vlaku, pouhý pohled na obludu s dvojitým kotlem a gigantickými koly, s obrovskými písty, která s rachotem vypouštěla hustou páru, stačil poklidnému rolnickému městečku nahnat strach a hrůzu.

Lien Rag se probudil ve své kabině. Už čtyři dny ho rachot kol ukolébával ke spánku, z něhož se probíral jen na jídlo. Potřeboval znovu nabrat ztracené síly. Teď už však byl opět ve formě a tato prodlužovaná zastávka v něm probudila zvědavost. I když byl po celou dobu strašně vyčerpaný, všiml si, že Kurts se nemůže do zóny Zrzavých Lidí jen tak snadno probojovat.

Vstoupil do rozlehlé řídící kabiny ve tvaru rotundy se silnými skleněnými okénky zasazenými do měděných rámů. Byl tu řídící pult, navigační můstek i střelecké stanoviště. Neustále se tu pohybovalo asi deset mužů. Kurts své velitelské stanoviště opouštěl jen zřídka, jeho luxusní apartmá se ostatně nacházelo hned vedle řídící kabiny.

Lien Rag se ani nemusel ptát, aby pochopil, že situace je velmi vážná. Přesvědčil ho o tom i fakt, Že se zdržovali v této malé stanici. Čtyři dny drželi muži nepřetržitě hlídkovou i bojovou službu, byli naprosto vyčerpaní a celá posádka toho měla až po krk.

„Jak se vám daří?" zeptal se Kurts s překvapivou zdvořilostí, zatímco jeho pobočník Rando vrhl na Liena ponurý pohled.

Glaciolog odpověděl, že už je zcela v pořádku a zeptal se, co je nového. Dozvěděl se, že pirát narazil na problémy pokaždé, když se pokusil vyjet z Koncese Transevropské Společnosti směrem na západ.

„Váš přítel Skoll, bývalý poručík Bezpečnosti, mě pověřil, abych vás přivezl. Dozvěděl se, že jste se dostal do potíží."

„Jak se to doneslo až k němu?"

„Můžete se ho na to zeptat sám, až se k němu dostaneme."

Půl hodiny studoval Kurts údaje, které vydával palubní počítač, a pak vyslovil své závěry:

„Chtějí nás zblbnout. Reagují na náš sebemenší útok a snaží se nás přitom vlákat do nějaké léčky. Podívejte, podle počítače by měla být Spitzbergska síť úplně volná, ve skutečnosti jsou v oblasti soustředěny nejsilnější bojové jednotky. Pravděpodobně se připravují na soustředěný útok proti Panamerické."

„Přes mořský ledovec, který je v této oblasti dost tenký, se nedostanou," řekl Lien, který se nedávno problémem ledové vrstvy zabýval z pověření hlavního štábu Transevropské. „Jsou to obrovské obrněnce, superpevnosti široké několik stovek metrů, a potřebují k pohybu desítky kolejí."

„Pojedeme," rozhodl Kurts.

„Vrátíme se na základnu?" zeptal se Rando a najednou se usmál.

„Ne. Obávám se, že ji hlídají. Připravte schéma cesty na jih, po síti Číslo 5."

. „Musíme doplnit zásoby tekutého uhlí," upozornil pobočník.

„Už jsem na to myslel. Právě na páté síti to můžeme udělat tady v tom místě."

Na displeji se objevila stará mapa Evropy z doby předledové a Kurts zamířil prstem na belgickou hranici.

„Tady je malé středisko transformace černého uhlí, na které můžeme zaútočit. Ze strategického hlediska je považováno za nevýznamné, ale nám pomůže naplnit nádrže."

„Náš průjezd se ale neutají," řekl Rando.

„Budeme se pohybovat v oblasti hustého provozu, kde proti nám nemůžou nic podniknout."

„Mají naši podobu ve všech elektronických pamětích."

„To je pravda. Musíme se zamaskovat. Všechno, co k tomu potřebujeme, najdeme tady."

Ukázal na malé nádraží až úplně na jihu, opět jedno takové bezvýznamné Y-Station.

„Jedeme," nařídil Kurts. „Aspoň si ti dobří zemědělci vydechnou."

Zdálo se, že míří k severu, k Spitzbergské trati, ale o hodinu později se pirátská lokomotiva napojila na malou trať o čtyřech kolejích a zamířila k východu. Byla to nepříliš frekventovaná trať a mohly se na ní skrývat nečekané nástrahy.

„Opravdu jste otcem polovičního Zrzavce?" zeptal se Kurts náhle Liena při snídani, kterou nechal naservírovat přímo v řídící kabině. „Řekl mi to Skoll."

„Je to tak," odpověděl Lien Rag, „poznal jsem jednu Zrzavou dívku, zamiloval jsem se do ní a odešel jsem za ní a její tlupou. Několik měsíců jsem s nimi žil na kopuli jednoho nádraží, kde jsme odstraňovali led. Jmenovalo se to Purple Station."

„Co se s ní stalo?"

„Zemřela. Zabil ji lovec Zrzavců. Její tlupa odešla z kopule a představitelé města dostali strach, že nikdo nebude odklízet led, a najali si proto lovce, aby je přivedli zpátky. Jdrou ti surovci zabili, když se jim postavila na odpor."

„Postavila na odpor?" vyprávění Kurtse zaujalo. Vždyť on sám byl Zrzavým míšencem. Mimo to v jeho krvi kolovala ještě krev Černých Afričanů a Asiatů. Otec bývalého poručíka Skolla byl také Zrzavý a matka Jakutka.

„Musel jste toho asi dost prožít. Nemluvím o vašem intimním vztahu s tou ženou, ale jak jste to vůbec mohl přežít?"

„Špatně, velice špatně. Měl jsem sice izotermickou kombinézu a umělou kožešinu, která vypadala jako srst Zrzavých Lidí. Přesto jsem si odnesl popáleniny, omrzliny, měl jsem kurděje a trpěl jsem podvýživou. Nemohl jsem jen tak odejít, musel jsem se postarat o syna. Lidé z Jdrouina kmene ho považovali za bastarda, pro ně byl tělesně postižený. Nakonec jeho matka ho také opustila, ale nevyčítám jí to. Jejího vraha jsem v návalu nekontrolovatelné nenávisti zabil."

„Kde je teď to dítě?"

„Stará se o něho jedna přítelkyně, ale vůbec netuším, jestli se jim podařilo najít někde útočiště. Lidé Tepla, lidé mojí rasy ho chtěli zlikvidovat."

Pirát se usmíval:

„To dítě je pro ně ztělesnění Zimy. Tak to alespoň hlásají Neokatolíci. Mráz je podle nich trest boží a Zrzavci jsou zplozenci pekla. Vy jste smilnil se Zrzavkou, a proto jste prokletý. My všichni jsme prokletí, a proto jsme se taky sešli tady."

„To není jen názor Neokatolíků," namítl Lien Rag. „Dokonce i někteří z mých velmi liberálních přátel se dívali na můj vztah k Jdrou s opovržením... Zrzaví Lidé jsou podle nich jen pouhá zvířata... Dokonce i ve sběrných táborech, kde Zrzavé soustřeďují před tím, než je rozdělí do různých měst, o ně pečují veterináři..."

„Považují je za cenná zvířata. Od doby, kdy je energie vzácná, protože jí spotřebovaly války, se cena jednoho Zrzavce vyšplhala na tisíc dolarů. Dokonce i prosperující města mají problémy, když si chtějí opatřit tlupu Zrzavců, aby odklízeli led nad hlavami jejich obyvatel."

Náhle, zazněl poplach. V protisměru se blížil po stejné koleji hlídkový vůz, nutně muselo dojít ke srážce.

„Nestřílet," zavelel Kurts, „poškodili bychom koleje. Jednoduše ho smeteme."

Celou scénu sledovali na obrazovce, která přenášela obraz zvnějšku. Hlídkový vlak byl sice skryt za zatáčkou, ale radary ho dokázaly zaměřit i přes ohromnou ledovou horu, která oba vlaky oddělovala. Byl to stroj jen s malou palebnou silou. Jedno laserové dělo a čtyři rakety. Přesto jim mohl nepříjemně zkomplikovat život.

„Ten tu určitě není kvůli nám," řekl Kurts, „spíš tu číhá na pašeráky. Po téhle vedlejších tratích často jezdí překupníci, kteří zásobují černý trh."

Velitel hlídkového vozu věřil, že se mu podaří obra zastavit optickými signály, ale když pochopil svůj omyl, bylo už pozdě. Obrovská radlice, která se používá k odstraňování námraz, se zabořila do jeho pancéřového pláště, pneumatické zvedáky nadzvedly vlak jako kupku sena a mrštily ho na stranu vedle kolejí. Projíždějící lokomotiva ho odhodila ještě o kus dál. Žárem z roztříštěného kotle se vlak začal rychle propadat do vrstvy ledu. Když se Lien Rag podíval na monitor, který snímal krajinu za jejich lokomotivou, viděl už jen z ledu vyčnívat vrchol stěžně.

Uprostřed noci přijeli na malého nádraží v Y. Lien pochopil, že to místo jeho obyvatelé opustili z prostého důvodu - kopule se na jednom místě zřítila a lidé, místo aby ji nahradili novou, raději odešli jinam. V místě se zdržovala tlupa Zrzavců, kteří se teď opatrně přibližovali k lokomotivě. Lien s nimi prohodil několik slov, dověděl se, že patří k velmi vzácnému etniku lovců vlků. Řekli jim, že šelmy se potulují kolem bývalého nádraží. Shromáždili už stovky kůží, které by mohli snadno vyměnit za potraviny, ale báli se, aby z nich neudělali škrabače ledu na některé kopuli. Kurts od nich kožešiny koupil, zaplatil jim několika bednami potravin. Chtěli ještě alkohol, ale Kurst jim řekl, že na palubě už není ani jedna láhev. Od doby, kdy byl alkohohol vynalezen, byly s ním neustále problémy. Díky alkoholu se překupníkům podařilo vymazat z mapy některé primitivní kmeny. Zrzaví Lidé už také tuto metlu znali.

„Je to pro mě dilema. Jakým právem jim odmítám, co žádají, když toho mám ve skladu tolik, že bych mohl rozdávat? A když i já a moji muži se Čas od času pěkně namažeme. Jednám jako cenzor. Ale když to udělám během dvou dnů budou dva z nich mrtví a ostatní nebudou myslet na nic jiného než na vodku a udělají cokoliv, jen aby ji dostali."

„Myslíte, že tihle Zrzavci by se mohli dostat do Západní Zóny?"

„Momentálně tam mají dost problémů, aby se všichni uživili. Zóna se rychle zalidnila, šéfové vedou boj na dvou frontách, venku bojují proti Transevropské a Panamerické, a uvnitř se zase potýkají s nedostatkem potravin a primitivními zvyky."

Posádka začala přestavovat pirátskou lokomotivu na maurský palác. Smetánka Společnosti, bohatí akcionáři, inženýři, vedoucí železničních sítí, trakcí, skladišť a výhybek, všichni ti lidé si pořizovali úžasně nákladné a luxusní mobilní paláce. Šlechtická hnízda a zámky ve stylu Ludvíka XV., které se pohybovaly po celé Koncesi, už nevzbuzovaly takový údiv jako na počátku, naopak spíš vyvolávaly němý hněv lidí, kteří trpěli hladem a zimou ve svých stanicích. Lien sám také nějakou dobu chvíli bydlel v podobném nádherném paláci, v sídle guvernéra 17. provincie Sadona. Aby se mohl přemisťovat, potřeboval palác nejméně dvacet dvojitých kolejí. Uvnitř byly byty, bazény, knihovny a pohybovaly se tu celé zástupy služebnictva. Pochopitelně, že takový kolos se nikdy nevydával na dlouhé cesty, protože se mohl pohybovat jen velmi pomalu a ještě k tomu spotřebovával obrovské množství energie.

Piráti našli ve městě pláty tenkého plechu a teď z něho vytvářeli falešnou zeď s cimbuřím. Začala se objevovat výzdoba z modré mozaiky, typické arabské střílny ve tvaru listů. Práce se protáhla až do příštího dne. Zrzavci jim sami od sebe přišli pomoci. Při práci jim vysvětlovali, jakým způsobem loví vlky. Vyhloubí v ledu velkou jámu s kolmými stěnami, naženou k ní smečku, vlci se pádem poraní, začnou se sice vzájemně požírat, ale nakonec stejně všichni chcípnou hlady.

„Ale jak dokážou udělat tak velkou díru v ledu?" zeptal se Lien Kurtse, který měl větší jazykové znalosti. Sám mluvil jen dialektem Solného kmene.

„Lehnou si na led, teplem svých těl ho rozpustí. Trvá to někdy několik dní a nocí, ale podaří se jim tak udělat hlubokou hladkou jámu."

Nedaleko od vlaku, uvězněná na dně jedné takové jámy, pomalu umírala celá smečka vlků. Naživu bylo už jen asi dvacet zvířat, všichni kost a kůže, po několika týdnech zajetí už byli tak vyčerpaní, že se nemohli hýbat. Samci sežrali ty nejslabší, zraněné, ale sami už pak neměli sílu, aby se pustili do svých sousedů. Umírali za nezúčastněného pohledu Zrzavých Lidí. Primitivní kmeny nikdy neprolévaly krev. Byl to nepsaný zákon, který všichni respektovali. Lien si kladl otázku, jestli jim ho někdo nezapsal do jejich genů, když je před více než sto lety „vyráběli" v laboratoři.

Když lokomotiva vyjížděla z opuštěné stanice, byla k nepoznání. V paláci ve stylu pohádek tisíce a jedné noci se pohybovali sloužící převlečení za dobové Araby.

Dokonce i Lien se musel po vlaku pohybovat v jakési janičářské uniformě, s turbanem na hlavě a zahnutou šavlí. Projeli několika městy, postupně se dostávali na čím dál tím důležitější tratě, aniž by upoutali větší pozornost. Nikoho už nevzrušovali mocní tohoto světa, kteří už nevědí, co s penězi. Lidé na ně kašlali Problémem však zůstávalo tekuté uhlí. Měli dost peněz, aby si ho mohli koupit, ale lidé se jich báli. Kdekoliv zastavili, všude jim řekli, že pro ně nemohou nic udělat. „Za chvíli přijedeme do malé stanice Hole Station. Jestli nás tam také odmítnou, budeme muset odhalit svou tvář. Ale možná, že se jim bude líbit naše zlato."

V Kurtsových zavazadlech byly ukryty hroudy zlata, šperky a drahokamy. Pirát jim nepřikládal, jak se zdálo, žádný velký význam. Kdyby chtěl, mohl si Lien naplnit kapsy po libosti, ale to nebyl jeho styl.

V každém městě, kde zastavili, kupoval Lien noviny a hledal zprávy z východní fronty, aby se dověděl něco o Kabaretu Miki.

Přítelkyně Yeuze, která se ujala jeho syna Jdriena, pracovala jako tanečnice a herečka v potulném kabaretu, jakémsi zájezdním divadle, které se momentálně nacházelo v oblasti bojů. Bál se, že se v novinách dočte to nejhorší, ale na druhou stranu se utěšoval, že jeho syn, jeho něžný malý míšenec, je na frontě ve větším bezpečí, než v kterémkoliv městě.

Většina lidí ani nevnímala, že je válka. Nevěděli, že se bojuje na dvou frontách, nezajímal je výsledek bojů ani tisíce mrtvých. Jejich jedinou starostí bylo přežít ve stále těžších podmínkách a jejich nespokojenost a zloba se obrátily proti Lidem Chladu, proti Zrzavým Lidem, kteří pracovali na odklízení ledu nad jejich hlavami. Ideologové Společnosti, neokatoličtí misionáři, dokázali využít jejich nespokojenosti k různým cílům. Lidé nenáviděli Zrzavce, protože se od nich lišili, byli chlupatí, odolávali mrazu, protože chodili nazí, vystavovali na odiv své tělo, smilnili a ukájeli své přirozené potřeby, aniž by brali ohledy na Lidi Tepla, kteří se pod jejich nohama pohybovali jako mravenci. Když nějaký Zrzavec močil na kopuli, vždy se dole pod ním našel někdo, kdo pozvedl pěst směrem k postavě, deformované a zastřené přes vrstvu ledu, kterou nikdy nedokázali z plexiskla úplně dokonale odstranit.

Lokomotiva pokračovala v cestě na jih a Lien se domníval, že pirát se pokouší dostat do Západní Zóny přes starou Transatlantickou síť. Před válkou vedlo několik tratí přes mořský ledovec směrem k Panamerické. Říkalo se, že podél rovníku je moře v některých místech bez ledu a tisíce kilometrů železniční sítě vede po umělém ledovém mostě. Lien

neměl doposud příležitost ověřit si, jestli je to skutečně pravda.

Kolem čtvrté hodiny odpoledne přijeli do malého hornického městečka Hole Station, kde se z uhlí vytěženého pod ledem vyrábělo tekuté palivo. Kurst poslal svého pobočníka do města na výzvědy. Dozvěděli se, že zítra časně ráno odjíždí z města směrem k Východní frontě konvoj cisternových vozů.

„Počíháme si na něho za městem," rozhodl Kurts.

Vybrat místo, kde dojde k přepadení, nebylo vůbec snadné. Kurts chtěl, aby útok provedli na jednokolejné trati, a to se nikomu z mužstva příliš nelíbilo.

„Přesně tady se můžeme dostat do pasti," namítl Rando, když si prohlédl konfiguraci tratě na monitoru. „Stačí, aby nám odřízli koleje po směru a v protisměru a zůstaneme tam viset."

„Nedá se nic dělat, když jsi nedokázal palivo sehnat ve městě, musíme si ho opatřit sami," řekl Kurts. „Rezerva nám stačí jen na pár hodin a Západní Zóna je ještě pěkně daleko."

Odjeli na místo, kde mělo dojít k útoku na cisternový vlak, na odstavnou kolej ztrácející se v chaotickém ledovém poli. Široko daleko nebyla jediná farma pod kopulí, jediné lidské obydlí. Lien jim vysvětlil, že oblast je považována za nestabilní. Pod vlivem změn ledového pole na Severním moři a Atlantickém oceánu tu dochází k stále častějším pohybům ledu.

„Nejhorší je to právě v této oblasti. Ty mohutné námrazy, které tu kolem vidíme, vzniknou během několika dnů. Neměli bychom se tu příliš dlouho zdržovat. Trať je v neustálém nebezpečí. Ta návěstidla, která jsou rozestavěna podél celé tratě, signalizují sebemenší deformaci."

V několika minutách falešný maurský palác zmizel. V případě, že by došlo k boji nebo útěku, maskování by vadilo v pohybu obludy, která teď tiše číhala v záplavě ledu na svou kořist.

V mužstvu, které se chystalo k útoku, panovala velká nervozita, ale Kurts si jako vždy zachovával chladnou hlavu.

Lien Rag si na chvíli vzpomněl na svého syna Jdriena a na svou přítelkyni Yeuze. Rád by jí dal vědět, že je živ a zdráv, že je pod Kurtsovou ochranou, ale neměl žádnou možnost ji upozornit, aniž by riskoval, že jeho zprávu zachytí vojenská Bezpečnost Společnosti. Jak by vysvětlil, co dělá v Západní Zóně mezi Zrzavými Lidmi, kteří se snaží získat území ležící na rozhraní obou mocných Společností? Uvidí ještě někdy svého syna? Možná, že jednou se tato nová země stane i jeho domovem.

„Cisternový vlak se blíží, všichni na svá místa," ohlásil Rando do mikrofonu.

2

Zajatci Ledu

Byl to dlouhý, těžký a pomalý konvoj, tažený zastaralým typem lokomotivy. Nové stroje byly určeny výhradně pro armádu. Radar ukázal, že konvoj tvoří asi šedesát cisternových vagónů plných tekutého paliva.

Strojvůdce cisternového vlaku zpozoroval obří stroj stojící na odstavné koleji a instinktivně zpomalil. Mohutná lokomotiva neznámého typu ho zcela ohromila. Po Koncesi sice kolovala fáma o neznámé pirátské lokomotivě, ale nikdo v její skutečnou existenci moc nevěřil. V novinách se čas od času objevila nějaká kresba, ta se ale Kurtsově lokomotivě příliš nepodobala. Ještě několik vteřin si strojvůdce neuvědomoval, že by to mohla být ona.

Piráti na chvíli zahlédli strojvůdcovu tvář přes špinavá okénka kabiny, pak motorový vůz zmizel a vteřinu nato zahájili útok. Z branek na bocích lokomotivy se vymrštila teleskopická chapadla a asi na deseti místech se přichytila magnetem k cisternovým vozům. Lana se s velkým skřípotem natáhla a nákladní vlak začal zpomalovat. Strojvůdce vystřelil varovnou dávku, ale nikdo nereagoval. To už se z několika přestupových komor naráz vynořili piráti v izotermických kombinézách, ozbrojeni laserovými puškami.

„To se mi nelíbí," poznamenal Kurts a ukázal na snop jisker, které odlétávaly od trati, jak zabrzděná kola vlaku dřela o koleje.

Nařídil vypustit na koleje umělou karbonovou pěnu, která měla zabránit vzniku požáru a ochránit cisternové vozy. Jeho muži zaútočili na lokomotivu a poslední vůz soupravy. Překvapená posádka nekladla žádný odpor. Tak daleko od bojové zóny nečekali takový ostrý útok.

O deset minut později se z několika hadic připevněných k vagónům už přečerpávalo palivo do nádrží pirátské lokomotivy.

Kurts začal být netrpělivý. Nespouštěl oči z obrazovek a Lienovi se zdálo, že znervózněl. Šel k němu, aby zjistil, co se přihodilo.

„Tankování ukončeno," ohlásil hlas v mikrofonu z hloubi vozu.

„Vlak může jet. Dejte strojvůdci příkaz, ať okamžitě odjede."

„Bojová jednotka před námi," oznámil muž, který měl na starosti venkovní kamery.

Podle radaru to musela být dost silná jednotka. Víc než pouhý hlídkový vůz, nejspíš mohutně vyzbrojený torpédoborec.

„Cisternový vlak jim zabrání, aby se k nám dostali," řekl Kurts.

„Bojová jednotka za námi. Vypadá to na rychlou torpédovku."

Radary navíc ukázaly, že území kolem je prošpikováno raketomety. Echolokátory, snímající zvuk zvnějšku, ještě situaci zostřovaly. Vypadalo to dost beznadějně.

„Jsme v pasti," zasípal Rando. „Vždyť jsem to říkal! Jsme ztracený!"

„Zničit koleje padesát metrů od výhybky na odstavné trati. Laserem, ale opatrně, abychom neporušili ostatní koleje."

Pobočník na to jen pokrčil rameny. Lien si vzpomněl, že toto bojové vozidlo umí zrekonstruovat zničené koleje díky speciálnímu strojnímu zařízení, jež je schopno vytvořit pevnou umělou hmotu, která okamžitě tuhne a snese zátěž několika set tun.

„Musíme zničit torpédovku," řekl Rando.

„Nalepíte se na cisternový vlak a budete ho tlačit před sebou."

„Ale co když chytne?"

„Uvidíme. Musíme dosáhnout toho, aby torpédoborec, který nás ohrožuje zepředu, opustil trať. Za jak dlouho se trať rozdvojuje?"

„Na čtyřicátém pátém kilometru."

Průjezd výhybkou nebyl jednoduchý, dva muži ji museli uvolnit ručně a za jízdy opět naskočit na lokomotivu. Laserem zlikvidovali sto metrů kolejí za sebou, došlo i k sesuvu ledového podloží, ale moderně vybavená torpédovka si s takovým problémem dokázala snadno poradit.

Strojvůdce cisternového vlaku dostal rádiem z torpédoborce povel, aby zůstal stát na místě. Ale to ještě nepočítal s obrovskou silou pirátské lokomotivy, která ho začala tlačit před sebou. Nemohl brzdit, konvoj by se ohromným tlakem zdeformoval, cisterny by se nakupily na sebe a určitě by došlo k výbuchu.

„Myslíte, že jim stojíme za ztrátu deseti miliónů litrů tekutého paliva? Jsem přesvědčený, že si to rozmyslí."

Kurts odhadl situaci správně. Strojvůdce ustoupil a konvoj se rozjel. Torpédovka za nimi rekonstruovala trať, kterou jejich zadní lasery systematicky ničily. Brzy toho však museli nechat, nemohli plýtvat energií, velitel předpokládal, že dojde ještě k dalšímu boji. Chystala se na ně totiž další bojová jednotka, zachytili rádiový povel k útoku.

„To asi nebude nic tak hroznýho," řekl Kurts. „Nanejvýš nějaký starý křižník nebo korveta. Všechno ostatní je na frontě."

„Nejsou tady někde v okolí železárny, kde se vyrábějí superpevnosti?" zeptal se Rando a vrhl se k počítači. „Ta

torpédovka za námi není přece žádná vykopávka. Vypadá, že zrovna vyšla z fabriky. Naopak ten vpředu je pěkně starý krám. Kdo ví, jestli má vůbec torpéda... A navíc, nás chrání cisternový vlak.“

Během těch čtyřiceti pěti kilometrů, kdy jeli po jednokolejné trati, už k ničemu zvláštnímu nedošlo. Lien si pomyslel, že Společnost nedokázala využít příležitosti. Jen tady v tom ledovém chaosu měli šanci piráta zastavit a zasadit mu rozhodující úder.

Ti, co vedli pronásledování, zřejmě nevěděli, že pirát má na palubě celou baterii výkonných počítačů, které jsou schopny současné řešit množství různých variant, stanovit přesný postup boje, popsat terén, určit rozmístění výhybek, automatických stanovišť a otočných mostů, i tajných podledových trafostanic, které mohl pirát kdykoliv vyřadit a tím paralyzovat dopravu na celé síti.

„Síť Francie,“ oznámila hlídka. „Jedna z nejdůležitějších na tomto území. Poslední hlášení říká, že má čtyři sta padesát šest tratí. Směřuje k jihu, kde se asi tak po čtyři sta kilometrech rozděluje. Ale do té doby budeme mít příležitost z ní odbočit.“

„Musíme se zbavit té torpédovky vzadu,“ zavelel Kurts. „Ta se mi vůbec nelíbí. Obětujme pár střel, ať vidíme, na čem jsme.“

Torpédovka však byla dobře vyzbrojena, obě střely byly ještě v letu zničeny automatickým dělem spřaženým s laserovým zaměřovačem.

„Nezkusíme torpédo?“ navrhl Rando.

„Proč ne.“

Byl to starý, ale někdy velmi účinný způsob. Automaticky odpálené torpédo jelo po kolejnici a explodovalo nárazem do vlaku. Při třetím marném pokusu Kurts nařídil, aby přestali. Z torpédovky totiž do koleje vysílali elektrické impulsy, které torpédo paralyzovaly. Zničilo se tím sice asi sto metrů kolejí, torpédovka je však opět dokonale zrekonstruovala.

„Brzy jim dojdou zásoby umělé pryskyřice,“ prorokoval Rando.

Pirátská lokomotiva najela na síť Francie, kde ochromila veškerý provoz. Sotva se stačila vtěsnat mezi dva rychlíky. Tady už to budou mít bojová plavidla těžší, mezi civilními vlaky proti nim nic nezmůžou, ledaže by...

V momentě, kdy na to Lien pomyslel, se to stalo. Společnost přerušila dopravu v okruhu mnoha kilometrů, dokonce zrušila všechny přednosti. Proslulé černé skříňky, které za normálních okolností zajišťovaly majiteli absolutní přednost, teď byly k ničemu. Vysoce postavení lidé, uvěznění na kolejích ve svých luxusních lokocarech, se začínali vztekat. Pirátská lokomotiva však postupovala dopředu, přejížděla z jedné tratě na druhou, protože měla stále pod kontrolou všechny výhybky. Kurts měl už delší dobu k dispozici celý elektronický systém, kterým mohl ovládat provoz na trati. Dokonce i při úplném zastavení provozu, když bylo nařízeno tajné zablokování tratě, mohl nasadit svůj vlastní proud. K tomu však většinou nedocházelo, vedoucí trakcí a signalizace by se neodvážili vyvolat totální ochromení všech zařízení. Vždyť to by znamenalo přerušení dodávky elektrického proudu tisícům, ba miliónům lidí, kteří by tím byli vystaveni nebezpečí smrti chladem.

Avšak průjezd některých výhybek byl stále obtížnější a počítač začínal signalizovat přetížení. Museli k němu připojit další procesor, aby zvýšili jeho kapacitu.

Starý cisternový vlak i torpédoborec už před hodnou chvílí zmizely, ale torpédovka stále pokračovala v pronásledování. Za ní se táhla celá flotila bojových lodí. V této chvíli jim ale zepředu nic nebránilo v jízdě, takže mohli plynule pokračovat v cestě po této výborné trati. Proplétali se mezi stojícími soupravami osobních i nákladních vlaků, míjeli paláce významných osob, ale i celá města, která se stěhovala po kolejích na nové místo. Společnost stále posílala celé čtvrtě z jednoho konce Koncese na druhý, většinou ji k tomu vedly ekonomické důvody, ale často to byl také trest pro neposlušnou stanici nebo některou příliš vzpurnou vesnici. Celá města se evakuovala na Dálný Sever, až někam k Sibiři do blízkosti bitevního pole. Lien o tom věděl své, kdysi po několik měsíců pátral po lidech, kteří přežili zkázu jistého F-Station. Lidé stále více odmítali, aby s nimi bylo manipulováno, odmítali se bez důvodu stěhovat nebo nastoupit na vojnu. Společnost se snažila podobné projevy protestu tvrdě potlačovat. Vedlo to k tomu, že lidé se čím dál tím víc báli a z některých se stávali udavači.

Cestující v nehybných vlacích sledovali jízdu pirátské lokomotivy jako ve zlém snu. Většinou nechápali, co se děje. Viděli torpédovky, jak stíhají ohromnou mašinu, která vypadá tak trochu retro, čas od času vystřelí na své pronásledovatele, někdy smrtelně zasáhne některý ze starých špatně chráněných strojů jednoduchým monorailovým torpédem, které ho roztříští na tisíc kusů.

„Jednotky na levoboku, bojové jednotky na levoboku... Čtyři, možná pět.“

Z východu se blížilo pět nejrychlejších strojů, které měla Bezpečnost k dispozici, obvykle se staraly o udržování veřejného pořádku. Byly jen průměrně vyzbrojené, ale zato velmi rychlé a velmi dobře tvarované. Dokonce tak dobře, že zásah z pirátské lokomotivy způsobil jen nepatrné škody na jejich pancéřování. Piráti alespoň ušetřili munici.

„Vyšlete výstrahu,“ řekl Kurts. „Řekněte jim, že jestli tahle honička bude pokračovat, zaútočíme na jejich hospodářské objekty, cisternové vlaky, skladiště a trafostanice. Jsme schopni celý sektor na několik týdnů kompletně vyřadit. Až se to dovědí Sibiřané, zaútočí na Transevropskou ještě důrazněji.“

Poslali rádiovou zprávu na vlnové délce správní rady Společnosti. Na výzvu však nedostali odpověď, útoky se naopak ještě znásobily. Střela poškodila jeden z kotlů, museli ho okamžitě odstavit, aby neriskovali výbuch. Zanechávali za sebou obrovský hustý mrak, který projíždějící torpédovka rozprášila na tisíce krystalků. Byl to boj na život a na smrt. Jak dlouho ještě může Společnost zadržovat dopravu? Vlaky s nákladem proviantu na frontu se nemohly zdržet. Teď, kdy Sibiřané měli už několik dní převahu, by se sebemenší zpoždění mohlo stát pro Transevropskou osudným.

„Zničit trafostanici,“ zavelel Kurts s ledovým klidem.

Stačila na to jedna raketa. Lien na chvíli pomyslel na desítku elektrikářů, které tím pirát odsoudil k smrti. Ale takový

byl zákon boje. Nedokázal jeho rozhodnutí ospravedlnit, ale přesto ho chápal.

„Podívejte, palivové nádrže!“ upozornil Rando s jásotem.

Když projížděli kolem, nádrže už hořely. Jedna dobře mířená střela a milióny litrů vzácného benzínu stoupaly v plamenech a černém dýmu k nebi, které bylo již celé věky nízko nad planetou. Do večera se nic nepřihodilo. Stále unikali a dokonale přitom pustošili hospodářství Transevropské, torpédovka je stále pronásledovala a doprava byla ještě pořád zastavená.

„Pozor, blížíme se k Eiffel Station. Pohrozíme jim. že zničíme ocelovou parádu města.“

Lien Rag vyskočil. Vzpomněl si, že kopuli tohoto městečka podpírá železný pylon, vyčnívající z ledu. Když mu kdysi řekli, že pata pylonu leží asi o tři sta metrů níž, nechtěl tomu věřit. Později měl příležitost přesvědčit se, že je tomu skutečně tak. Kolem podivné věže byla v ledu vyhloubena spirálovitá šachta, kterou se dalo sestoupit až k základně stojící na čtyřech ohromných patkách. Lien si rnohl prostudovat jednotlivé etapy glaciace i fyzikální a chemické účinky ledu na obrovský kovový pylon.

„Vysílejte: Opustíme zemi, když nás přestanete pronásledovat.“

Předpokládali, že jim na jejich požadavek opět nikdo neodpoví, ale tentokrát odpověď přišla a byla dost ultimativní.

„Necháme vás na pokoji, když nám vydáte Liena Raga. Víme, že je na palubě.“

Glaciloga to ohromilo. Nechápal, proč Společnost jedná tímto způsobem?

„Řekněte jim. že jsem tu dobrovolně a ne jako rukojmí.“

„Oni to dobře vědí,“ řekl Kurts, „jste pro ně příliš důležitý.“

Lien si probíral v paměti všechna obvinění, která proti němu měla Bezpečnost a Neokatolíci:

„Ti lidé jsou určitě přesvědčení, že patřím k sektě Obnovitelů Slunce, která se snaží, aby nad naší planetou zase svítilo slunce, a že jim můžu poskytnout informace, jež by vedly k zatčení ostatních.“

„Na vaše požadavky nepřistoupíme, zničíme Eiffel Station,“ odpověděl Kurts na ultimátum.

Už byli asi třicet kilometrů od stanice, když spatřili ve tmě světla města. Byla to první světla od chvíle, kdy Společnost přerušila dodávku proudu po celé síti Francie.

„Jsou tam lidé, kteří už teď určitě začínají umírat mrazem,“ řekl Rando. „Bude z toho skandál. Ale zašli už příliš daleko, aby teď couvli.“

Torpédovka se svou smečkou se snažila využít tmy a přiblížit se, ale několik lodí dostalo smrtelný zásah a těžce poškodilo trať, takže válečné plavidlo se napříště raději drželo v dostatečné vzdálenosti od svého cíle. A když piráti vypálili směrem k Eiffel Station výstražný výstřel, Společnost kapitulovala:

„Přijímáme vaše podmínky, jsme připraveni vám zaplatit vysoké výkupné za Liena Raga.“

„Tvrdošíjně mě považují za rukojmího,“ zuřil glaciolog.

„Hrají na efekt,“ dodal Rando.

Ze sítě Francie vyjeli na Transatlantickou, která směřovala přímo na západ, kde doprava natolik zesílila, že museli jet sníženou rychlostí, aby se propletli tím množstvím všech možných konvojů. Radar stále zaznamenával torpédovku, která se ještě nevzdávala.

„Na sever se obrátíme později. Určitě si myslí, že nás dostanou na nějakou trať, kde není tak hustý provoz, a tam nás zablokují. Musíme si na to dát pozor.“

Mohli vypálit ještě pár střel, ale Kurts nebyl zas tak krvelačný, jak se o něm vyprávělo. V klidu míjel všechny ty konvoje přecpané lidmi, kteří rezignovaně čekali několik dní, než se pohnuli o nějakých sto kilometrů. Pohyb znamená život, v nehybnosti je smrt, takové bylo hlavní kredo Společnosti. Všech Společností, které se podělily o tento ledový svět.

Teprve když jim přinesli jídlo, Lien si uvědomil, že má pořádný hlad, že vlastně od rána neměl nic v ústech. Všichni se vrhli na sendviče s masem, které kuchař připravoval přímo na palubě. Na stolech se objevilo pivo, víno, dokonce i vodka. Kurts měl ve svém podpalubí takové zásoby, že by nasytil celé město. Vzácné vynikající pokrmy si opatřoval v palácích, rezidencích a armádních skladech pro důstojníky.

„Torpédovka už se neozývá,“ oznámil Rando s neskrývanou radostí.

Muži se radovali, ale Kurts se nechtěl ukvapit. Prohlásil, že honička může pokračovat jinde a jiným způsobem a požádal, aby mu zpracovali všechny varianty.

„Mohli bychom vyrazit na sever, ale teď ještě raději ne. Momentálně nevědí, jestli se tam chceme opravdu dostat.“

„Mohli bychom to vzít přes Afrikaniu,“ navrhl Rando. „Hranice jsou volné. Tam určitě nebudeme mít větší problémy a na území této Koncese po nás nepátrají.“

„Bylo by to jistě řešení, ale museli bychom objet celou Zemi dokola, abychom se dostali k našim přátelům v Glass Station.“

Glass Station bylo novopečené hlavní město této „země nikoho“, kde se Zrzaví Lidé snažili vybudovat svoji vlastní zemi, nezávislou na Společnostech. Jestli se jim to podaří, bude to první země, která se vysvobodí z železničního kolonialismu.

„Na Afrikaniu se snadno dostaneme přes Mediteranskou síť... Ta asi není moc hlídaná a navíc je tam silný provoz. V takovém místě se nás neodváží zastavit. Můžeme se také zamaskovat, můžeme ze sebe udělat třeba starý zrezivělý náklaďák.“

Lien se odebral do své kabiny, byl po pohnutém dni zcela vyčerpán. Obdivoval Kurtse, že si dokázal poradit se všemi nástrahami. Za všech okolností zůstával klidný, nikdy neztratil nervy a rozkazy vydával s naprostou rozvahou. Rando vedle něho vypadal jako ustrašené zvířátko.

V noci se mu zdál ošklivý sen, který ho probudil, ale nemohl si ho vybavit. Už se mu nepodařilo znovu usnout. Zdálo se, že na palubě je klid, lokomotiva jela rychlostí křižníku a vypadalo to, že honička definitivně skončila. Kurts

použil všech úskoků a lstí, aby setřásl torpédovku a její doprovod, neustále střídal tratě a výhybky, což si nemohla dovolit žádná bojová jednotka, dokonce ani nezávislá.

Přesto se Lien necítil dobře, stále ho pronásledoval pocit, že během dne přehlédl něco podstatného, co se uložilo někam hluboko do jeho podvědomí. Byl to snad Kurtsův pobočník Rando, jehož bouřlivé chování Liena popuzovalo?

Možná to nějak souviselo s jeho strachem o Jdriena a Yeuze. Strašně rád by je oba sevřel v náručí a pomyšlení na to, že konečně najde útočiště v Západní Zóně, mu působilo velkou radost. Ale ne, bylo to něco jiného musel počkat do druhého dne, aby zjistil, o co se jedná

Uvědomil si, že Kurtse ani Randa nepřekvapilo, že Společnost nabízí za jeho osobu vysoké výkupné. Jaký důvod je mohl vést k tomu, že se najednou stal pro ně tak důležitým? A znali ten důvod Kurts s Randem? Proto tak strašně riskovali, aby ho osvobodili?

3

Zajatci Ledu

Každé ráno, když se Yeuze probudila a roztáhla záclony na oknech, vždy se jí naskytl stejný pohled. Pravidelně ve stejnou dobu prováděli sibiřští jezdci kolem jejich vlaku obhlídku. Pomalým krokem projížděli na svých podivných malých koních s dlouhou srstí. Mladou ženu ta zvířata, o nichž se říkalo, že jsou krvelačná přímo fascinovala. Při pohledu na jejich obrovské zuby ji mrazilo v zádech. Říkalo se dokonce, že je krmí lidským masem, mrtvolami. Proto byli tak silní a měli lesklou srst?

Sibiřané se oblékali jen do vlčích kožichů, které se lišily podle stupně hodnosti, kožešiny z bílých vlků byly vyhrazeny nejvyšším důstojníkům. Ti, o nichž se mluvilo jako o Sibiřanech, tvořili vlastně jen malou část nepřátelské armády. Sibiřská Společnost bojovala v podstatě stejným zbraněmi a bojovým potenciálem jako Transevropané a většina vojáků nepatřila k asiatské rase, avšak mongolští jezdci působili často na nepřítele silnějším dojmem než superpevnosti chrlící smrt ze všech svých tlam. Z jejich vlčích kožichů byly vidět jen divoké záblesky šikmých očí. Všude se o nich mluvilo s hrůzou a strachem. Vypadali, že chlad a únava se jich nedotýká. Do boje vyjížděli ze svých

speciálních vlaků se stájemi. Vrata vagónu se vždy prudce rozlétly, vytvořily nakloněnou plošinu, po níž se Mongolové na koních v jednom divokém trysku vrhali do boje s bojovým pokřikem, který připomínal vytí stepních vlků.

Kromě těchto útoků ve stylu dávných předků se sibiřští jezdci starali o zajatce a ohromnou kořist, kterou získali při bleskovém postupu své armády proti nepříte li. Fronta byla prolomena v délce několika set kilometrů a mnoho transevropských bojových jednotek, obrněnců a zásobovacích konvojů padlo do rukou Sibiřské spolu s dvaceti tisíci muži a Kabaretem Miki.

Yeuze se naklonila nad dětskou postýlkou. Chlapec už byl vzhůru a tiše se usmíval. Jdrien si od té doby, co byl s ní, nikdy nestěžoval, nikdy neplakal, jako kdyby pochopil, že jeho osud závisí jen na této ženě. Vzala ho do náručí a přistoupila s ním znovu k oknu pokrytému vrstvou jinovatky. Kupodivu topení fungovalo poměrně dobře, síť byla stále ještě napájena proudem z Transevropské Společnosti. Nějaký odpovědný pracovník asi zapomněl vypnout dodávku proudu. Byl to jen jeden z paradoxů této války, jeden z projevů nekonečného zmatku, který panoval v bitevním poli.

Jdrien se rád díval na sibiřské jezdce, vždy se zachvěl štěstím, když spatřil tu podivnou živou sochu, kterou tvořil člověk a kůň. V jeden působivý celek je často spojovala i stejná barva kožešiny - šedivá s měděným leskem. Jdrien se opřel rukama a čelem o sklo a vážným pohledem sledoval patrolu. Když poslední Sibiřan zmizel mezi vlaky, smutně si povzdechl.

Yeuze se pak pustila do jeho ranní toalety, ponořila ho do velkého umývadla, které používala místo vaničky. Ráda ho pozorovala, jak se cachtá v sotva vlažné vodě. Ráda se dívala na jeho zrzavý kožíšek, který mu pokrýval stehna a bříško, na prsou už byl řidší. Ještě pořád ji překvapovala jeho odolnost vůči chladu. Když spolu vycházeli ven, Jdrien měl na sobě jen tenkou kožešinu, zatímco ona si musela obléknout speciální kombinézu.

Jdrien jedl s chutí a rostl rychleji než jiné děti. Děti Tepla se čím dál tím častěji rodily neduživé, v dětství měly velké problémy a často z nich vyrůstali retardovaní dospělí s velmi slabou fyzickou odolností. Za tři sta let Nové doby ledové se průměrná výška lidí snížila o dvacet centimetrů. Muž měřící metr sedmdesát působil mezi ostatními skoro jako obr. Války zdecimovaly ty nejsilnější jedince a lidská rasa, která trpěla nedostatkem tepla a potravy, pomalu ztrácela na celé zeměkouli svou převahu.

Když byla s Jdrienem sama, ráda si ponořila obličej do jeho hebké srsti a myslela přitom na jeho otce, Liena Raga. Jdrien se potichu smál, chytal ji za vlasy, oba milovali tyto chvilky vzájemné něžnosti.

I když nebylo hlášeno žádné násilí ani špatné zacházení se zajatci ze strany vítězů, říkalo se, že když se někdo pokusí o útěk směrem k transevropským liniím, je pronásledován malými masožravými koňmi a zaživa sežrán. Stejným způsobem prý skončili ti, kteří vykrádali zásoby potravin, jež po sobě zanechala ustupující armáda.

Sibiřský důstojník v rezavém vlčím kožichu si přišel prohlédnout kabaret, vyptával se po účelu přítomnosti herců a hereček. Nechápal, k čemu je dobré takové představení zrovna v tomto koutě světa. K čemu divadlo, tanec, hudba? Když mu ředitel ukázal fotografie vystavené u vchodu do sálu, důstojník sebou trhl a dostal téměř záchvat zuřivosti.

„To je ostudné, ponižující, jak můžete uvádět takovou pornografii na scéně? Takovou zvrhlost předvádět veřejně! Tento druh divadla je zakázán na celém území Koncese Sibiřské Společnosti. Vyzývám vás, abyste okamžitě nastudoval se svým souborem jiné představení. Pošlu vám poradce.“

Dostavil se Sibiřan s hodností poručíka v dvoubarevném vlčím kožichu, ze dvou třetin byl šedivý, z jedné rezavý. Byl to zvláštní člověk, aby dodal své osobě intelektuální výraz, nosil brýle se skly bez čoček. Bral své poslání velmi vážně, ale měl naprosto nesmyslné představy o tom, jakým směrem by se měl program Kabaretu Miki ubírat.

„Snaží se nám vnutit, abychom dělali něco jako autokritiku,“ stěžoval si ředitel. „Autokritiku Transevropské Společnosti a jejích mravů. Říká, že když budeme mít s programem na frontě úspěch, mohl by se uvádět i v některých větších městech Sibiřské... Já osobně si myslím, že v nás vidí dobrou příležitost, jak se dostat do zálohy a ještě na nás vydělat. Chce spolupracovat na scénáři s našimi autory. To je tedy katastrofa! I kdyby se to nakrásně podařilo, skončíme někde na Sibiři a odtamtud se těžko vrátíme domů.“

„Domů? Kde to vlastně je?“ zeptal se posměšně trpaslík. „Ty snad můžeš říct, kde máš domov, velký řediteli slavného souboru Miki? Je tvůj domov na frontě nebo v těch ponurých městech v týlu, kde musíme na diváka, když ho chceme trochu rozpumpovat, vytáhnout umělý pyj, čtyřikrát větší než je jeho?“

„Přestaň se vysmívat, trpaslíku,“ řekl někdo. „S poručíkem Oudem nejsou žádné žerty, čeká od nás nějaký návrh. Musí nějak zdůvodnit svou přítomnost u nás.“

Jednoho večera přišel nečekaně na návštěvu jeden generál, přes izotermickou kombinézu měl přehozený vojenský kabátec z bílé vlčí kožešiny, která odpovídala jeho hodnosti. Měl trochu asiatské rysy a světlou trudovitou pleť, zřejmě z nadměrného pití a tučné stravy. Asi špatně pochopil hlášení, domníval se, že kabaret je něco jako bordel pro důstojníky nepřátelské armády. Vyžádal si pro sebe a své společníky tři ženy.

„Pro sebe chci dvě,“ koulel při tom hrozivě očima, že vyděsil ředitele.

Bez problémů se však našlo dokonce pět dobrovolnic. Na chvíli už myslela Yeuze na nejhorší, protože generálův pohled se zastavil na jejím obličeji. Ale nakonec to dopadlo dobře.

Byl to zatím jen první poplach, ale Yeuze tušila, že situace se bude stále zhoršovat a že by měla možná pomýšlet na útěk. Měla stejný názor jako ředitel. Jakmile se nové představení zaběhne, pošlou je na druhý konec Koncese.

„Musíme udělat aspoň návrh scénáře.“

„Můžeme použít některé méně ostré scény z našeho programu. Mají satirický podtext a budou vyhovovat jejich kritickému duchu.“

Poručík Oude přistoupil na návrh, aby se podíval na některá čísla jejich programu, ale když se na scéně objevila jedna z dívek s odhalenými ňadry, začal křičet. Musela se obléct, aby neurážela jeho stud.

Yeuze musela při registraci přiznat Jdriena, přihlásila ho jako svého syna. Přítomnost dítěte Sibiřany ani moc nepřekvapila. Mongolští jezdci často vozili s sebou své rodiny ve zvláštních vlacích až do blízkosti fronty. Vysvětlovalo to jak jejich korektní chování k zajatcům, tak i jejich udatnost, s jakou se pokaždé vrhali do boje, jako by byly ohroženy přímo jejich domovy.

Yeuze se pokoušela zjistit, jakým způsobem by se mohli dostat na transevropská území. Sítě byly neporušené a směrem na západ odjíždělo stále velké množství různých vlaků. Možná, že by se dokonce našla nějaká zapomenutá trať, po které by mohli s celým vlakem odjet.

Odvažovala se vycházet ven, ale když se jednou pokusila překročit hranici prostoru vymezeného zajatcům, vyjel za ní jezdec na koni. Už si myslela, že hrůzou omdlí a každou chvíli čekala, kdy se jí obrovská tlama chlupatého koně zakousne do zad.

Zajatci byli namačkáni ve starých, špatně vytápěných vysloužilých vagónech, trpěli hladem a nemocemi. Občas byla celá skupina vězňů evakuována směrem do vnitrozemí s ujištěním, že budou čistit kopule a skleníky na stanicích.

„Copak oni nemají Zrzavce?“

„Mezi Sibiřany jsem nikdy žádné neviděl.“

„Naši je také na frontě nepoužívají.“

Trpaslík, který byl leckdy až opovážlivě drzý, se na to zeptal poručíka Ouda. Otázka ho zaskočila, odpověděl dost nejasně:

„U nás ochrana nejmladších svobodně vyvinutých živočišných druhů dosáhla velmi uspokojivého řešení. Správní rada si může gratulovat k opatřením, která byla přijata!“

„Ale kde tedy Zrzavci žijí? Na kopulích, na průhledných střechách vašich měst?“

„Některé druhy opravdu přitahuje tento způsob obživy,“ pokračoval poručík, „jiní zase rádi pracují na zemědělských plantážích, v uhelných nebo lesních dolech.“

„No jasně,“ řekl trpaslík, „to je jako u nás, jen máte navíc tu ochranu živočišných druhů.“

„Přesně tak,“ rozzářil se Oude.

„Ale co když jsou Zrzavci přece jen lidé?“

Oude vyskočil málem až ke stropu divadelního sálu, který vznikl spojením dvou vagónů.

„Lidé? Vy jste se zbláznil! Je dokázáno, že jsou sotva na úrovni antropoidů, pouze se adaptovali na podmínky Nové doby ledové. Jedná se o jakýsi druh velkých opic, které žily původně v bývalé Jižní Asii a časem přizpůsobily svůj metabolismus tak, že jsou schopny čelit chladu, který se rozšířil na naší planetě. Nezapomínejte, že to trvalo několik desítek let, než se na některých místech utvořil led.“

„Evoluce během padesáti let!“ řekl trpaslík s respektem, ale znělo to ironicky, „to je obdivuhodné!“

„Orangutáni se začali rozmnožovat mnohem rychleji, takže se jim podařilo za pouhých patnáct generací získat vlastnosti, které člověk bude mít nejdřív za čtyři sta nebo pět set let.“

Trpaslík seděl na okraji hlediště s koleny pod bradou. Jeho kulatý obličej oživovaly jen velké melancholické oči. Neustále nosil na hlavě vlněnou čepici s velkou bambulí, která mu padala až na záda.

„Takže z případné kopulace mezi Zrzavou samicí nebo samcem a ženou nebo mužem se nemůže vůbec nic vzniknout? Ani nějaká sterilní bytost, jako tomu bylo kdysi s pokusy o křížení koně s oslem?“

„Pomyšlení na něco takového mi připadá absurdní,“ odpověděl poručík. „Takový druh perverze je odsouzeníhodný a patří do kompetence psychiatrických vlaků. Ale je jisté, že takové spojení je sterilní. Sibiřská Akademie věd to už několikrát potvrdila, ale to ještě nikoho neopravňuje k tak odpornému aktu.“

„A nemůže dojít někdy k výjimce?“ naléhal trpaslík.

Yeuze, která nepozorovaně sledovala rozhovor z druhé strany sálu, měla strach, aby se trpaslík ve své snaze přesvědčit poručíka o opaku nenechal unést k nějaké neopatrnosti a neprozradil Jdriena, míšence zrozeného z člověka a Zrzavé ženy.

„Je to vědecky prokázaný fakt,“ vykřikl Oude, „z pravidla neexistují výjimky!“

„Jsem rád, že jste mi to vysvětlil,“ řekl trpaslík a sklonil hlavu.

Velká těžká bambule odlétla jako balónek, poručík naznačil obranné gesto rukou, ale to už bambule zase spadla trpaslíkovi na obličej.

Pomalu vznikal scénář budoucího představení, ale poručíkovi se nelíbilo, že to jde tak pomalu a neustále souboru vyhrožoval, že z toho vyvodí patřičné závěry.

„Přerušíme vám dodávky proudu, snížíme potravinové dávky na tisíc pět set kalorií, nebo vás pošleme na nucené práce.“

Nedalo se nic dělat, museli se pustit do práce, i když se jim to vůbec nelíbilo. Brzy dali do hromady asi půl tuctu různých skečů, které předvedli na ukázku úzkému kruhu důstojníků a generálů. Po několika minutách si diváci začali stěžovat, že představení postrádá fantazii. Rozrušený poručík Oude přišel za herečkami do šaten a prosil je, aby se trochu víc odhalily, aby ukázaly alespoň stehna a trochu hlubší výstřihy. Herečky se urazily a připomněly mu zákaz, který sám vydal. Generálové prohlásili, že představení nestojí za nic a zahrnuli Ouda výčitkami a pohrůžkami. Generál v bílém vlčím kožichu mu vyhrožoval, že příště bude přeložen, jestli s tím něco neudělá.

Trpaslík si vzal nešťastného poručíka stranou a vysvětlil mu, že mezi oficiální mravní přísností Sibiřské Společnosti a válečnou realitou je značný rozdíl a že vojáci potřebují divadlo lehčího žánru než civilní obyvatelstvo.

„Civilové si musí zachovat důstojnost pro každodenní život a vojáci zase potřebují určité rozptýlení. Ti první pracují v klidu a bezpečí, těm druhým naopak hrozí neustálé nebezpečí, a v tom je rozdíl.“

Během dvou dnů bylo na světě nové představení. Odvážným a rozpustilým scénkám tentokrát důstojníci požehnali a Oude pak pokračoval ve stejném duchu. Se změnou stylu se zároveň změnilo i poručíkovo chování. Doposud

puritánský Oude se začal chovat dotěrně k dívkám ze souboru. Jedna z nich se nad ním nakonec slitovala a zatáhla ho do své kabiny. Od té doby se už neodvažoval vystupovat jako mravokárce a nechával věcem volný průběh.

V té době nijak nepokročily Yeuziny plány na útěk, jediné možné řešení stále zůstávala cesta přes jižní polokouli. Kdyby kabaret odjel na turné do těch vzdálených krajů Sibiřské, jak jim sliboval poručík, možná by se jim podařilo přeběhnout na australské teritorium a odtud se pak dostat přes Afrikaniu do Transevropské. Nevěděla, co se stalo s Jdrienovým otcem Lienem Ragem, jestli byl vůbec ještě naživu. Věděla jen, že byl na útěku, protože byl obviněn z toho, že napomáhal Zrzavým a že zplodil dítě se Zrzavou samicí. Z toho se mohl jen těžko dostat. Ledaže by ho ze spárů pronásledovatelů vytáhla Bezpečnost, ale to bylo málo pravděpodobné. Společnost málokdy zasahovala do záležitostí Dálného Severu. V těch severních končinách se soustřeďovali všichni, kdož byli na území Koncese považováni za kriminální živly, scházelo se tu prakticky celé podsvětí Společnosti a Bezpečnost nad tím často zavírala oči.

Zdálo se, že fronta se přesunula směrem k západu a nikdo ze souboru nevěděl, jestli se z toho má radovat nebo ne. Nehrozilo jim sice bezprostřední nebezpečí bombardování, ale na druhé straně jestli jejich armáda prohraje, co se stane s Transevropskou a s nimi samotnými? Trpaslík měl pravdu, když říkal, že nikdo z nich nemá svůj vlastní domov. Bylo jim jedno kde a pro koho hrají, hlavně že jim publikum rozumí. Zatím ještě hráli ve svém rodném jazyce, který byl směsí angličtiny, němčiny a francouzštiny, ale co když se později budou muset naučit oficiální sibiřský jazyk?

4

Zajatci Ledu

Pirátská lokomotiva v podobě starého železničního karga dorazila bez potíží do ledového přístavu Frontiera Station, který se nacházel uprostřed bývalého Středozemního moře, přesně nad antickou Sardinií. Mohutné železniční instalace se obvykle používaly jen na kontinentálním ledovci, na ledovém příkrovu, který byl důkladně usazen na pevnině. Po ledové kře, která pokrývala všechny oceány a moře, mohly těžké konvoje projíždět jen s velkým rizikem. Jak se blížili k jihu, síla ledové vrstvy už nedosahovala tak závratného čísla.

V jedné putyce jakéhosi velkoměsta si sehnali falešné pasy, zaplatili za ně nehorázně vysokou cenu. Bylo to zvláštní a snad i nebezpečné místo. Město bylo chráněno několika polokoulemi, které byly vzájemně propojeny průhlednými

tunely. Pouze v poslední, nejvzdálenější kopuli procházely tratě pod ledem. Občas se sice některý z tunelů zřítil a pohřbil pod sebou jedno rameno metra nebo pár taxidrezín, ale přesto místní lidé znovu vybudovali na jiném místě další. Led v okolí této podivné stanice byl spíš černý, než charakteristicky namodrale bílý a teprve dvě stě kilometrů za městem získal opět svou barvu, tak typickou pro Nový ledový svět.

Všechna možná čeládka z celého světa se scházela v tomto lidském mraveništi, které počtem obyvatel převyšovalo hlavní město Grand Star Station. Na kopulích pracovali pod dohledem ozbrojené milice Zrzaví. Silný provoz ještě zvyšovalo několik otrokářských lodí. Z přístavu tajně vyjížděly směrem k Afrikanii nákladní vlaky, které na celnici deklarovaly fiktivní zboží, ale ve skutečnosti se v jejich vagónech tísnily dva, někdy i tři tisíce Zrzavých otroků.

Jednoho večera konečně vyjeli z Frontiera Station, kde právě silně sněžilo. V těchto zeměpisných šířkách to nebylo nic neobvyklého, sníh tu byl dost častým úkazem. Brzy se však dostali bez problémů do volné krajiny. Trať směřovala přímo na jih, k Tunisku, ale v polovině cesty se křížila s tratí Afrikania, směřující na západ. Všeobecně se soudilo, že Afrikania není příliš bezpečná, protože tu není dost silná vrstva ledu. Také se říkalo, že na trati řádí piráti, už tu bylo napadeno několik konvojů. S tím si ale Kurts hlavu příliš nelámal, jejich podoba starého rezavého nákladního vlaku nikoho příliš nevábila. Podél Transmediteranské trati se rozkládalo mnoho lovišť ryb. Dál, mnohem dál, v místech bývalého Španělska se síť napojovala na Transat VII, který stále ještě spadal pod africké teritorium.

Přechod hranic proběhl bez potíží. Důstojník, který vstoupil do řídicí kabiny, si určitě všiml střeleckého stanoviště, přesto jim bez váhání podepsal vstupní víza.

Lien už byl opět při síle a začínal se ptát, co ho na Kurtsovi tak přitahuje, snad to byla jen zvědavost, co se za jeho tvrdým výrazem skrývá. Vzpomněl si na Yeuze a Ydriena. V těchto jižních krajích zprávy z fronty nikoho nezajímaly. Titulky v tisku prohlašovaly: „Východní fronta prolomena, Sibiřané útočí na Koncesi.“ Lienovi se to zdálo přehnané, ale jestli je to pravda, co se asi stalo s jeho blízkými?

Kde je teď Kabaret Miki?

V noci změnila pirátská lokomotiva kurs, vydala se na západ. Kurts zvolil tuto nejistou, absolutně nebezpečnou cestu, aby ušetřil čas. Za svítání se Lienovi naskytl nezapomenutelný pohled. Transmediteranská trať vedla mezi dvěma obrovskými vodními plochami. Druhý břeh byl v nedohlednu, jak směrem na jih, tak na sever.

„Propadání ledové kry,“ vysvětloval Kurts. „To co vidíme, je jen slabá vrstva vody, nejvýš tak čtyři metry v nejhlubších místech, která se přelévá přes kru.“

„Ale jak se na tom vůbec může trať udržet?“

„Buď je pod tratí silná přirozená akumulace ledu anebo je led zpevněn pomocí plovoucích pontónů, nebo tak nějak.“

Pohled na vodní hladinu vyvolával hrozivý dojem, z kabiny bylo vidět na koleje, které se před nimi vlnily směrem k obzoru. Někde vybočovaly do strany, místy se zase propadaly do hloubky. Chvílemi to vypadalo, že mašina se převrhne, jinde se zase musela škrábat do svahu. Na několika místech museli projet vrstvou vody, spíš směsí ledu a mořské vody. Kolem nich pluly mohutné ledové bloky, které dosahovaly velkých výšek a někde se přibližovaly až nebezpečně blízko k trati.

Na jednom zapadlém nádraží rybářského přístavu se jim podařilo koupit palivo, ale museli ho draze zaplatit. Obličeje místních lidí, skrývající se pod kožešinovými čepicemi, nebudily příliš důvěru. Z dálky spatřili jakési podivné plavidlo na vodě, když k němu přijeli blíž, zjistili, že je to obrovský blok ledu opracovaný do tvaru lodě, opatřený parním motorem, který poháněl dvě kolesa. Řekli jim, že ho používají k rybolovu se svolením Společnosti Afrikania.

„Něco takového by Transevropská nikdy nepřipustila,“ řekl Lien.

A pak se začaly objevovat první obojživelníci, kteří se adaptovali na podmínky mořského ledovce. Většinou to byli tuleni, ale zahlédli také několik delfínů. Rybáři jim řekli, že se tu vyskytují i velryby, schopné pohybovat se po ledu, ale ve Středozemním moři na žádné nenarazili. Jeli nízkou rychlostí, potkávali jen staré nákladňáky, podobné jejich vlaku, různé neforemné, špatně vybavené konvoje, které se ale přesto odvažovaly na podivnou cestu po nejistém ledovém poli. Říkalo se, že Středozemní moře vyhřívají bývalé sopky jako Etna, Vesuv a další, které se skrývají v mořských hlubinách.

Síť se pomalu zužovala, tratí ubývalo, jak se postupně oddělovaly od hlavní tratě na obě strany a mizely v tajemném nedohlednu. Široko daleko totiž nebylo vidět nic než pusté ledové pole, které tu a tam přerušoval jen násep železniční tratě.

Brzy už zůstaly jen čtyři tratě. Za celý den nepotkali ani jeden vlak.

„Co když,“ říkal stále pesimistický Rando, „míříme přímo k nějaké trhlině, co když trať za nějakých sto, dvě sté kilometrů končí...? Neměli jsme sem jezdit. Naše mašina je těžká, moc těžká. Všichni tu chcípneme, utopíme se tady v tý odporný ledový vodě.“

Kurts na to nereagoval, studoval všechny dostupné informace o trati, které se daly vyčíst z příručky železničních instrukcí. Lien zapojil své odborné znalosti a zkušenosti glaciologa a několikrát za sebou se vydal na malé šalupě na průzkum před lokomotivu, aby zjistil, zdali je led dost silný. Objevil několik nejistých míst, která jen obtížně překonávali, přes prolákliny v ledu museli postavit provizorní mosty, ale nakonec všechno proběhlo celkem hladce. Teprve když se blížili k bývalému Španělsku, konečně potkali vlak. Stará parní mašina se čtyřmi vagóny směřovala na východ. Vyměnili si mezi sebou informace rádiem. Strojvůdce druhého konvoje je ujistil, že nehrozí nebezpečí, že jezdí po této trati už skoro dvacet let a že zná i horší. Na některých tratích se led zvedne naráz o třicet metrů. Vyprávěl jim, jak jednou musel čekat s padesáti pasažéry na palubě čtyřicet dnů, než pro ně přijela pomoc.

„Nachytali jsme si velké ryby a tak jsme to přežili.“

O kus dál se objevila první malá rybářská stanice, pak další a nakonec dorazili do malého městečka v úrovni bývalých Baleárských ostrovů. Potřebovali si doplnit pohonné hmoty, pomalá jízda jim téměř vyprázdnila nádrže.

Led opět zesílil a kopule této Cross Station, jedné z mnoha podobných, stála na skutečném vnitrozemském ledovci. Z ledovce vystupovaly vysoké skály, pravděpodobně horské štíty bývalých ostrovů, některé vrcholky byly dokonce bez ledu. V těchto poměrně teplých končinách se nacházely soukromé kluby miliardářů, kde se elektronicky vytvářela prostředí bývalého tropického pobřeží s palmami, příjemně teplým mořem a nezbytnými nahými dívkami. Přístup do těchto klubů měli jen ti nejbohatší, kteří získali členství jen po přísném prověření.

„Teď už pojedeme rychle, musíme se dostat na Transat číslo VII. V jedné třetině z něho sjedeme a zamíříme už přímo na sever. Pak se konečně dostaneme na území Panamerické. Nevím, jestli nás Panameričani nechají projet.“

„Vy myslíte, že se budeme muset probojovat?“

„Podle posledních zpráv Panamaričané nevedou v této oblasti žádnou bojovou činnost. Docela solidně se uchytili dál na západě. Pravděpodobně narazíme jen na malá komanda.“

Iberská síť byla pod přísnou kontrolou Společnosti Afrikania, které se jen s potížemi dařilo udržet se v této oblasti, kde operovali teroristé španělské Národní Fronty, která vybočovala z rámce Železničních Společností. Celý svět byl rozdělen do šesti takových společností. S tím nesouhlasili nacionalisté, kteří zavrhovali jakoukoliv cizí kulturu a jazyk a snažili se o obnovu bývalých států. Hnutí vzniklo teprve nedávno a bylo finančně podporováno ostatními Společnostmi, které často dodávaly i zbraně. Už proběhlo několik ozbrojených útoků na železniční tratě, menší stanice a sklady paliva. Všude byly hlídky afrikánské Černé Gardy, pirátská lokomotiva měla alespoň ozbrojený doprovod po celém území této fiktivní země.

Jednoho dne se jim konečně otevřel pohled na jeden z největších mořských ledovců na západní polokouli, Atlantický oceán. V této nadmořské výšce byl zamrzlý až po Boston. Přijeli do největšího přístavního města na západním pobřeží, které se jmenovalo Atlantic Station. Bylo tu hodně Panameričanů, podle toho, co se říkalo, jich tu mohlo být až sto tisíc. Obchodovali hodně s Afrikanii, od začátku konfliktu s Transevropskou se obchod ještě zvýšil. V životě Lien neviděl tak obrovské osobní a nákladní vlaky. Jižně od Atlantic Station měli Panameričané ještě vojenskou základnu, k níž byl zakázaný přístup.

Rando, který měl panamerický pas, odešel na ambasádu pro tranzitní víza. Chtěli se vyhnout potížím, které by mohly nastat při průjezdu do Západní Zóny, okupované Zrzavými Lidmi.

Atlantic Station tvořilo pět částí. Každá měla svou vlastní kopuli, navazovaly jedna na druhou a dohromady tvořily nádherný architektonický celek připomínající květinu s okrouhlými okvětními plátky. Neviděli tu ani jednoho Zrzavce, který by odklízel led, mnoho jich však bylo za městem, kde se zabývali likvidací odpadků.

„Panameričané drží město skutečně ve svých rukou. Mají pod palcem veškeré příděly pohonných hmot a energie, kterou město potřebuje. Teplota je tu vyšší, než kdekoliv jinde a všude je cítit Panamerická propaganda. Mají tu také svou centrálu zpravodajské služby v Transevropské. Mysleli si, že budou napadeni z této strany, ale Transevropská nechtěla do války zatahovat i Afrikaniu, proto raději zaútočila ze severovýchodu.“

Dostali tranzitní víza pro Pacific Company, což byla v podstatě filiálka Panamerické. Konzulární úředníci jim přišli zapečetit zbraně, raketomety a laserová děla.

Dva dny jeli po hlavní trati, kde jezdilo mnoho superrychlých osobních vlaků s předností a nákladních vlaků, hlavně cisternových a uhelných vozů. Panameričané měli naprosto dokonalou techniku a v Novém ledovém světě si vydobyli téměř takové postavení, jaké měli kdysi v dávných dobách. Moc si získali především díky dostatku energie. Transevropané doufali, že se jim podaří ukořistit několik panamerických podledových ložisek plynu a ropy.

Panamerické osobní vlaky překonávaly mořský ledovec za dvanáct hodin rychlostí pět set kilometrů za hodinu. Nákladní vlaky potřebovaly k zdolání stejné vzdálenosti dva až tři dny. Kurts při jídle vyprávěl, že Panameričané vybudovali na jihu mezi bývalým pobřežím Senegalu a Brazílií, v místech, kde byl led velmi slabý, ledový most. Umělý most z ledu.

„Speciální chladicí systém zabraňuje rozpouštění ledu. Každých sto kilometrů je pod ledem jedna chladicí stanice, která vyrábí chladicí kapalinu a ta je pak plynule rozváděna po celé síti obrovským potrubím.“

„Snad by bylo jednodušší, kdyby k dopravě používali lodě,“ poznamenal Lien. „Rozhodně by je to stálo míň.“

„Zapomínáte na tajnou dohodu, kterou mezi sebou uzavřely Společnosti. Smlouvu z NY-Station, která zakazuje jakékoliv jiné formy dopravy mimo železniční koleje. Na lodi by byl člověk svým vlastním pánem, ale s lokomotivou, která se může pohybovat jen po kolejích, je závislý na Společnostech.“

„A co vy, Kurtsi?“ namítnul Lien. „Vy přece kašlete na nějaké zákazy, a přesto také používáte kolejí.“

„Bojuji proti nim jejich vlastní zbraní. Jednou najdou účinný způsob, jak dostat pod kontrolu pohyb všech strojů, a to bude konec pirátské lokomotivy. Společnosti sice vedou mezi sebou války, ale smlouvu z NY-Station respektují. Kdysi dávno jednotlivé státy také mezi sebou válčily, přesto se snažily, aby nezničily některé principy, jako byl třeba kapitalismus. Nikdy se neútočilo na průmyslová střediska, banky nebo sídla potentátů. Dnes je to něco podobného.“

„A co když někdo začne používat saně na parní nebo reaktivní pohon, nebo třeba lodě v místech, kde není moře zamrzlé?“

„Budou jim překážet koleje, které jsou prakticky všude, samozřejmě mimo Dálný Sever a mořské ledovce. Dokonce i železniční náspy tvoří překážku.“

„A co kdyby se podařilo zkonstruovat letadlo? Jedno jediné letadlo by stačilo vyvolat paniku. To by byl konec železničních Společností.“

Jednoho dne se odklonili od hlavní tratě na síti Transat VII a zamířili k severu. Lien ještě nikdy neviděl lehké vozy, které jely po kolejích a zároveň používaly plachet. Zpočátku to byly jen jednoduché rybářské šalupy, které se pohybovaly od jedné rybářské díry ke druhé, ale později zahlédli i obrovské trojstěžníky, patřící obchodníkům s velrybím tukem, kteří přijížděli z jižních oblastí s plnými cisternami. V této části mořského ledovce převládaly pravidelné severozápadní větry a trojstěžník mohl s plachtami ušetřit až dvě třetiny energie a navíc tím získával velkou nezávislost.

Vozidla dosahovala délky až sedmdesáti metrů, používala lehká kola z hliníkové slitiny. Pomocí elektroniky mohli plachty snadno ovládat dva až tři muži, přesto měly některé „lodě“ posádku jako za starých časů, plavčíky, velící důstojníky, kapitána a hlídky na příďové nástavbě. Většinou lovili velryby, tuleně, velké delfíny, všechna ta zvířata, která se vlivem životních podmínek změnila v obojživelníky. Stále častěji potkávali stáda velryb. Od chvíle, kdy je echoradar poprvé zachytil, Lien Rag čekal a těšil se jako malé dítě, až je uvidí.

Velryby táhly k jihu. Vypadaly, jako by se po ledě klouzaly, ve skutečnosti postupovaly vpřed jen velmi obtížně pomocí svých mocných ploutví. Pohybovaly se pomalu a stávaly se snadným terčem lovců, kteří je lovili harpunou. Lovit se však směly jen kusy nad dvacet metrů a za každou ulovenou velrybu se muselo vyplnit hlášení. Dodržování předpisů se přísně kontrolovalo.

Konečně se objevili i Zrzaví, táhnoucí k severu, ke své nové zemi, kterou si sami budovali podle svých představ. Kurts je chtěl nejprve všechny naložit, ale když už na palubě nebylo místo, dal jim alespoň potraviny. Většinou přicházeli od jižního pólu, kde jich volně žilo velké množství. Ale zpráva o vzniku jejich vlastní země pronikla až k nim a oni se vydali na cestu.

V pravé poledne se pokusil pirátskou lokomotivu zastavit hlídkový vůz Panameričanů. Kurts chtěl vyjednávat, ale patrola vypálila výstražnou střelu a rádiem jim oznámila, že nemůžou jet dál. Když neuposlechnou, budou na ně střílet.

„Mám silnější zbraně než vy,“ prohlásil Kurts. „Když nás necháte projet, nebudou žádné oběti. Nechci zbytečně prolévat krev.“

5

Zajatci Ledu

Velitelem hlídkového vozu byl Panameričan, patřičně hrdý na to, že jeho Společnost je ze všech nejsilnější. Nepochyboval o tom, že tato podivná lokomotiva archaického vzhledu je vybavena silnými zbraněmi všeho druhu, ale

on měl na své straně zákon a byl si tudíž jist, že koná správně. Vypálil ještě jednu výstražnou střelu, která explodovala přesně nad pirátskou lokomotivou a postříkala ji jakousi červenou barvou. Panamerické hlídky tímto způsobem označovaly pronásledované vlaky, pašeráky a překupníky na útěku.

Kurts se jen lehce usmál a přikázal odpálit levou věž toho opovážlivého hlídkového vozu. Stačila jedna laserová střela a věž byla zničena. Velitel byl neústupný a v momentě, kdy do kabiny vnikl mrazivý vzduch, zavelel: „Plnou palbu!“ Pancéřový plášť pirátské lokomotivy dostal několik zásahů a následovala blesková odveta. Hlídkový vůz doslova explodoval, vyletěl několik metrů nad koleje a ve vzduchu se rozlomil na čtyři kusy, z nichž vypadávala zmrzlá těla. Lokomotiva pokračovala v cestě a Lien zůstával po tomto bleskovém boji zamlklý. Kurts byl vždy ochoten vyjednávat, ale když už musel zabíjet, tak to dělal bez nejmenších výčitek svědomí.

„Proč nenapadnete také některý z těch bohatých konvojů, které potkáváme? Velrybí tuk se prodává za neuvěřitelné ceny.“

„Útočím jen na Společnosti,“ odpověděl Kurts. „Teď je mým úkolem dopravit vás za každou cenu k vašemu příteli Skollovi. Buďte klidný, dobře mi za to zaplatil. Ale měl jsem vás přivézt do dvou dnů a už to budou dva týdny, co se snažíme probít k Západní Zóně.“

„Říkáte, že vám zaplatil? To mě opravdu překvapuje,“ řekl Lien. „Myslel jsem, že Skoll a jeho Zrzaví přátelé se na mě vykašlali.“

„Skoll povýšil... Vybudoval si zpravodajskou službu, aby byli na všechno připraveni. Ani netušíte, jaké jim hrozí nebezpečí. Transevropská by je mohla ze dne na den zlikvidovat, jen kdyby se odhodlala pustit své obří stroje na mořský ledovec. Říká se, že už na tom pracují.“

„To se jim nepodaří! Jak by to chtěli dokázat?“ Liena ta zpráva překvapila.

„Stejným způsobem jako Panameričané. Přes uměle chlazený ledový most. Glass Station je pro ně strategicky důležité, kdyby ho získali, odtud už by se snadno dostali do severních oblastí Panamerické a zmocnili se ložisek plynu, která by jim pomohla znovu získat energetický potenciál.“

Jejich rozhovor přerušil výstražný signál.

„Hlídka pobřežní stráže. Jsou to čtyři malé bojové lodě a jeden rychlý strážný člun.“

Motorový raketometný člun se pohyboval závratnou rychlostí. Víc než tři sta kilometrů za hodinu. Kdyby ho chtěli zasáhnout, musela by obsluha raket mířit s naprostou přesností.

„Zahajte útok,“ zavelel Kurts. „Vyjednávání nepřipadá v úvahu. Tihle nám nic nedarujou.“

Motorák už vyrazil nejvyšší rychlostí a chystal se, že zatarasí lokomotivě cestu. Čtyři sta metrů před ním bylo velké křížení kolejí. Kurts vydal překvapivý příkaz:

„Vyhoďte výhybku.“

„Ale jak to chcete udělat?“ křičel Rando.

„Palte!“ zavelel Kurts.

Právě když motorák zabrzdil, aby zaujal lepší palebné postavení, výhybka vylítla do vzduchu. Síla exploze vymrštila strážný člun. ten přepadl dopředu a zůstal zapíchnutý v ledu, pára prudce unikala z jeho kotlů. V posledním momentě ještě stačil vypálit na lokomotivu raketu, která ještě víc poškodila kotel, už tak pošramocený od posledního souboje v Transevropské.

„Plnou parou vzad! Deset kilometrů v protisměru je výhybka, musíme se tam dostat,“

Malá plavidla už také stála na místě, aby mohla střílet. Při každém zásahu se lokomotiva zachvěla, ale pokračovala v cestě, kola měla krytá lehkým pancéřováním, které sahalo až ke kolejím.

Dojeli k výhybce a změnili směr, tentokrát zamířili přímo na sever. Jednu chvíli jeli vedle nádherného škuneru, který se podobal svým tvarem bývalým plachetnicím. Trup lodi byl dokonce obložen vzácným dřevem. Jel docela slušnou rychlostí, všechny plachty měl nastavené na západní vítr, který foukal dost silně.

„To je určitě hvězda Společnosti,“ poznamenal Kurts.

Ukázal na Panamerickou vlajku na vrcholu nejvyššího stožáru.

„Z úcty k její kráse tu loď ušetříme,“ rozhodl Kurts.

„Škoda,“ řekl Rando, „určitě je pěkně naložená.“

Severní síť se pomalu rozplynula a brzy už pod koly obřího pirátského stroje, který nabral rychlost, zůstala jen jedna dvojitá, téměř prázdná trať.

„Brzy se dostaneme na území Zrzavců. Panameričané tu někde vybudovali nějakou překážku, aby zabránili postupu Zrzavých, ale protože momentálně jim Zrzaví pomáhají proti Transevropanům, tak ji asi moc nehlídají. V každém případě už vědí, že jsme jim zničili dvě plavidla. Ještě se můžeme dočkat překvapení.“

Objevilo se malé nádražíčko s miniaturní kopulí. Ne víc než dvě stě až tři sta obyvatel. Trať vedla oklikou kolem města. Konečně se dostali na území Zrzavých, brzy se jim ozval rádiový signál na hlavní frekvenci.

„Vítáme vás v Západní Zóně, Kurtsi. Plukovník Skoll vám přeje příjemný pobyt. Už jsme ho o vašem příjezdu informovali. Měl o vás starost, bál se, že se k nám nedostanete.“

V protisměru se objevila otevřená drezína se čtyřmi Zrzavci vyzbrojenými laserovými puškami. Byli už jen sto kilometrů od Glass Station. Do města dojeli v doprovodu ozbrojené eskorty. Lien se sem vracel po několika měsících, ale město bezpečně rozpoznal. Vyrovnávací hala byla již opravená a sklárny, které dávaly městu jméno, zřejmě také běžely naplno.

Lien vystoupil trochu netrpělivě na nástupiště. Po dlouhé vyčerpávající cestě byl celý rozlámaný, třásl se po celém těle, vytápění tu ještě nefungovalo. Všem Zrzavým, které potkával, tu bylo asi naopak příliš teplo.

Skoll měl hlavní stan v bývalé mobilní budově panamerické policie.

Liena překvapilo, když ho spatřil jen v kalhotách, s odhaleným hrudníkem. Na prsou a na pažích mu bujely zrzavé

chlupy. Padli si do náručí a dali se do smíchu.

„Pojď dál.“

Nabídl mu vodku a masové palačinky.

„Kurst odvedl dobrou práci... Přece jsem tě v tom nemohl nechat. Dověděl jsem se o tobě rádiem prostřednictvím Zrzavých a poslal jsem piráta, aby tě odtamtud dostal. Ale málem jste tam nechali kůži, co?“

Lien pokýval hlavou, napil se vodky, ale jídla se ani nedotkl.

„Co tvůj syn?“

„Nic o něm nevím.“

„Kabaret Miki padl do rukou Sibiřanů.“

Liena ta zpráva šokovala. Musei se posadit, aby se vzpamatoval.

„Musel jsem ti to říct. Možná jsem měl počkat do zítřka, ale stejně bych to musel udělat.“

„Jsou naživu?“

„Nevím, Sibiřané nestrpí přítomnost našich Zrzavých bratří ve válečné zóně. Dokonce ani nevíme, co se Zrzavými dělají. Podle těch několika málo informací, které máme, drží kmeny v přísně oddělených oblastech. Někde dochází k pogromům a k deportacím. Někteří Zrzavci pracují na odklízení ledu na městských kopulích jako všude jinde, ale za pěkně tvrdých podmínek.“

„Jdrou je mrtvá. Jdrien je s Yeuze.“

Skoll se posadil za psací stůl a pozorně si prohlížel Liena:

„Vypadáš špatně. Zestárnul jsi, už nevypadáš tak bezstarostně jako dřív.“

„Víš, na co často myslím?“ řekl Lien. „Na tu zemi bez ledu na Dálném Severu, kde jsou na jedné straně ledová skaliska a na druhé jezero s vroucí vodou. Kdybychom se tam dostali, mohli bychom tam docela spokojeně žít. Jsou tam sobi a vegetace. Pravá oáza v tomhle ledovém světě.“

„Chtěl by ses tam vrátit s Yeuze a Jdrienem?“

„Možná.“

„Copak ty nemáš jiné přátele?“

„Přátele? Mám spoustu přátel všude možně. Byl jsem ve vězení, hrál jsem Zrzavce v kabaretu u Yeuze, pracoval jsem na kopuli, nechal jsem se najmout do solného dolu... Žil jsem v rybářské vesnici. Poznal jsem spoustu hodných lidí. Jedna statečná Laponka se starala o mého syna a aby ho uchránila, zaplatila za to životem. Nevím, co se stalo s profesorem Harlem Mernem. Neokatolíci i Bezpečnost mě pronásledují. Právě kvůli některým přátelům, které Společnost považuje za rebelanty.“

Napil se trochu vodky. Skoll někam telefonoval, ptal se, jestli je Lienova kabina připravená.

„Je to hned vedle, bude ti tam dobře. Máš tam vlastní topení. My jsme zvyklí na nižší teplotu. Jsou tu míšenci, ale i čistokrevní Zrzavci z primitivních kmenů. A těm je při teplotách kolem nuly příliš teplo.“

„Co Kurts?“

„Ještě se s ním uvidíš. Musíme mu opravit lokomotivu, přece jen dostala pár zásahů. Pak zase půjde svou vlastní cestou. Prokázal nám velkou službu a to je hodně.“

„Je pravda, že jsi mu zaplatil?“

Skolla ta otázka zaskočila a snažil se vyhnout odpovědi, Lien se však nenechal odbýt, a tak musel přiznal, že Kurts od něho dostal peníze a palivo.

„To všechno proto, abys mě zachránil?“ Lien tomu příliš nevěřil.

„Jsi přece můj přítel, ne?“

„Když jsme se viděli naposledy, vypadalo to, že se už nikdy nesetkáme.“

„Od té doby jsem dost přemýšlel,“ řekl Skoll, „oba dva jsme si prožili své.“

„Co ode mne čekáš?“

Bývalý poručík transevropské Bezpečnosti se lehce usmál:

„Až později.“

„Ne, chci to vědět hned,“ poznamenal Lien ostře.

„Chci, abys věděl, že když odmítneš, nic se mezi námi nezmění.“

„Tak co tedy ode mě chceš?“

„Potřebovali bychom mít u Panameričanů svého zpravodaje. Něco chystají a my o tom musíme včas vědět. Žádný Zrzavý nebo míšenec nám nemůže takovou službu prokázat. Ty ano. Jako inženýr glacilog bys u nich mohl snadno získat nějaké významné místo.“

Zvedl se, aby objednal čaj. Přinesla ho statná Zrzavka, krásná mladá dívka, bohužel měla na sobě jakési ohavné kožené šortky, ale prsa měla nahá. Z její světle-rezaté kožešiny rozpustile vystupovaly špičaté bradavky.

„To je Lichte. Žijeme spolu.“

Políbila Liena, který se lehce zachvěl. Na chvilku měl pocit, že objímá Jdrou.

„Neokatolíci nám pomáhají,“ řekl potom Skoll, „ale začínáme se rozcházet. Bez nich bychom se nikdy nedostali z prehistorie. Nakonec jsme však přišli na to, že ve skutečnosti sledují svůj vlastní podlý cíl. Říkají tomu náboženství, jestli chceš. Uvědomili si, že nevystačí jen s neustálým přesvědčováním Lidí Tepla, že Zrzaví jsou zplozenci pekla. Musí jim to nějak dokázat. Zrzaví z primitivních kmenů jsou většinou jemní a poslušní, ti se pro jejich záměry nehodí. My jsme se ale vzepřeli, jsme schopni bojovat, a proto naháníme lidem strach. A o to vlastně Misionářům šlo. Nahnat strach nevěřícím, kteří se třesou pod svými skleněnými poklopy.“

„Proč mi vykládáš o Neokatolících?“

„Chtějí nás dva donutit ke svatbě, abychom přistoupili na jejich puritanské zásady, abychom žili podle jejich

zvyklostí. Souhlasím, že je třeba zachovávat učitou zdrženlivost. V tomto městě už taky nenajdeš nikoho, kdo by dělal svou potřebu na nástupišti, nebo kdo by se odvážil souložit na veřejnosti, ostatním na očích. Ale dál jít nechceme, nechceme úplně ztratit naši původní kulturu. Když se moc přizpůsobíme a zcivilizujeme, ztratíme všechny naše přednosti. Lichte a já jsme pro ostatní symbolem revolty proti kněžím, a proto se na nás zaměřili, stali jsem se terčem jejich útoků, stejně jako ty, podle toho, co jsi mi řekl. Musel jsi mít hodně odvahy a lásky, abys mohl žít venku na kopuli, starat se o malé dítě a později ho chránit. Dříve jsem měl dojem, že jsi bezcitný a slabý, ale ty víš přesně, co chceš a máš silnou vůli, abys toho dosáhl. Odhadl jsem tě dobře? Odsuzoval jsem tvůj vztah k Jdrou, připadal mi perverzní, protože jsem tě dobře neznal."

„Nepřeháněj. Nejsem žádný hrdina."

„Myslím, že ano. Zachránit chlapce, celé dny ho skrývat... To je přece úžasné, skoro biblické."

Lien vyskočil:

„Řekl jsi biblické?"

„Ano, četl jsem bibli i jiné náboženské knihy. Abych pochopil Neokatolíky, kteří právě takovou četbu zakazují. V bibli se přece mluví o dobách, kdy neexistoval mráz, rozumíš?"

„Vzdaluješ se od našeho rozhovoru. Ty tedy po mně chceš, abych špehoval Panameričany?"

„Chci mít u nich zpravodaje. Panameričané jsou podle všeho nejsilnější mocností. A brzy vstoupí do války, jestli se Sibiřané dostanou příliš daleko na území Transevropské Koncese. Nemůžou přece dopustit, aby se tahle orientální Společnost zmocnila strategicky důležitého území."

„Nebudu nikdy špiónem."

„Budeš u nich normálně žít, budeš si užívat jejich pohodlí a blahobytu. Není to lákavé? Uvědom si, že tvůj syn se jednou stane občanem našeho státu. Proti tomu nic nezmůžeš. Měl bys nám proto pomáhat. Jsem přesvědčený, že ti náš osud není lhostejný a že rád přispěješ k našemu úspěchu."

„Jsem Člověk Tepla. Nemůžete mě přece jen tak přijmout mezi sebe, vždycky v tom bude nějaký jiný úmysl. Nejradši bych odešel do stepi na Dálném Severu, kde není led, choval bych soby, lovil vlky a vyráběl energii z horké vody v jezeře. To bych dokázal, to ano, ale špión? Ne, to nepřipadá v úvahu."

„Pomůžeme ti najít Yeuze a chlapce. Myslím, že se nám to podaří. Už jednou jsme tě zachránili, ty dva za, chráníme také, to ti můžu slíbit."

„A roztomilá rodinka Liena Raga pak může odjet do Panamerické, že? Yeuze se bude vydávat za mou manželku a Jdrien za našeho syna?"

„Brát s sebou Jdriena by bylo nebezpečné."

„Tak si ho necháš jako rukojmího?"

„To je nesmysl," řekl Skoll podrážděně. „Vychováme ho jako jednoho z nás. Přece nechceš, aby ztratil kontakt se svou rasou? Liene, ty dobře víš, že my jsme budoucnost této Země, protože jenom my můžeme žít v nejsilnějších mrazech."

„Jdrien je Zrzavcem jen napůl, jako ty."

„Snášíme padesátistupňové mrazy, možná i větší, jen v lehké kožešině. My jsme budoucnost, mládež Země. My budeme tvořit velké věci, zatímco Lidé Tepla budou postupně zanikat, pomalu se scvrknou jako přezrálé ovoce. Neobstojí v této zkoušce mrazu. Jejich společnost spěje znovu neudržitelně k zániku."

„Stačilo by svrhnout vládu Společností, nastolit skutečný demokratický režim. Jsem přesvědčen, že bychom mohli docela dobře přežít."

„Ne, to se vám nepodaří. Bude lepší, když budeš na naší straně, Liene."

Lien se k němu naklonil:

„Ty věříš tak slepě v led? A co když jednoho dne, ano. co když jednoho dne začne led pozvolna, ale nezadržitelně tát"?

6

Zajatci Ledu

Řediteli Kabaretu Miki se opatrně, s rozumnou dávkou odvahy podařilo pozvolna prosadit do představení trochu volnější tón. Nezašel až k nejtvrdší pornografii, zařadil jen několik lehčích skečů, jen náznaky orgií, které se tak líbily při zkoušce důstojníkům.

Poručík Oude sloužil jako informátor souboru. Sděloval jim názory nejvyšších důstojníků na představení, trpaslík z něho dokázal vymámit i ty nejcennější informace.

Yeuze by byla ráda, kdyby její číslo zůstalo v takové podobě jako na začátku jejich zajetí. Ale Sibiřané neměli ponětí o bývalých hvězdách, které předváděla, ať už to byla Marilyn Monroe nebo Greta Garbo, takže začala imitovat některé ženy z Grand Star Station, hlavního města Transevropské. První jí padla za oběť Floa Sadonová, dcera guvernéra 17. Provincie, jejíž skandály byly pověstné na území celé Transevropské Koncese.

Její nová interpretace vycházela z hluboké nenávisti vůči té nestydaté dívce, která byla kdysi milenkou Liena Raga, ale když se glaciolog dostal později do úzkých, nevynaložila příliš mnoho úsilí, aby mu pomohla. Yeuze, žárlivá, mstivá a zároveň pohrdající, vytvořila skvělou karikaturu, která se setkala s velkým úspěchem. Sibiřané nikdy neslyšeli o Floe Sadonové a získali asi dojem, že všechny manželky a dcery velkých akcionářů nepřátelské Společnosti se určitě chovají stejně směšným způsobem.

Yeuze se objevila na scéně v imitaci bílého vlčího kožichu. Nemohla použít pravou kožešinu, aby neurazila generály, kteří seděli mezi diváky. Pro jistotu zvolila i odlišný střih kabátu, kožich měl kapuci a žlutě lemované manžety. Yeuze předváděla na scéně různé činnosti, které vzbuzovaly hlučný, pohrdavý smích. Například se před zrcadlem příšerným způsobem malovala, nebo si navlékla kozačky na ohromně vysokých podpatcích a pak uklouzla na zamrzlé ulici, kterou pro ten účel na scéně vytvořili. Vrcholem čísla bylo, když začala předvádět, jak svádí trpaslíka, který byl přestrojen za neokatolického misionáře. Trpaslík se nejprve tvářil dotčeně, za chvíli ale roztál a postupně se na jeho obličeji rozlil vilný výraz. Yeuze pootevřela svůj plášť, pod nímž byla nahá. Jedno odhalené ňadro a horní část pěkně tvarovaného stehna stačily k tomu, aby to v sále zašumělo vzrušením. Falešný misionář se tvářil stále chlípněji a pod jeho širokým rouchem docházelo k podezřelým pohybům. Pomocí mechanismu, který trpaslík sám vymyslel, se látka v úrovni břicha napínala, v sále to vyvolalo nadšení. Poručík Oude napoprvé úplně zblednul, ale později pozoroval scénu ze zákulisí souhlasným pohledem.

Yeuze čím dál tím víc falešného řeholníka provokovala velmi oplzlými pohyby a zvuky. Na závěr úplně rozevřela na dvě vteřiny svůj plášť a odhalila svou nahotu. Najednou nastalo ticho, důstojníkům se tajil dech. V těch několika vteřinách měla Yeuze pocit, že ji desítky pohledů znásilňují. Bylo to nepříjemné a ponižující, ale zároveň i vzrušující. Mezi Sibiřany byli i velmi hezcí muži a ona nebyla necitlivá k jejich šarmu.

Pak si plášť znovu zavřela, přistoupila k trpaslíkovi a zvedla ho do náručí. Nebylo to jednoduché, ale trpaslík jí pomohl. Když ponořila ruku pod řeholníkův šat, nastal nejnapínavější okamžik celého výstupu.

Zpočátku chtěla vytáhnout kříž, ale návrh narazil na odpor souboru, někteří herci a technici patřili k Neokatolíkům. Takže musela ustoupit a teď vytáhla z trpaslíkova kněžského šatu velkou kojeneckou láhev. Následoval výbuch smíchu, pak se opět rozhostilo nábožné ticho se zjevnými rozpaky nad tím, co bude následovat. Yeuze jako starostlivá matka vylila trochu mléka z láhve na dlaň, aby se přesvědčila, že má správnou teplotu, pak si přiložila ruku k ústům. Scéna vrcholila v okamžiku, kdy dala napít i trpaslíkovi. Bylo to cynické a oplzlé, ale všem se to líbilo. Yeuze by raději dala přednost duchaplnější a drsnější karikatuře, ale ředitel a poručík Oude se domnívali, že příliš mnoho důvtipu by obecenstvo neocenilo.

„Až se vrátíme domů, bude to bezvadný číslo," řekl trpaslík.

„Ty myslíš, že by nám to povolili?" Yeuze byla zdrženlivější. „Neo budou proti a Společnost určitě také."

Už tři večery za sebou si Yeuze všimla v první řadě. kde seděli generálové a vyšší důstojníci, statného Sibiřana v kožichu z bílé a rezavé kožešiny, bílá však převládala nad rezavou.

„To je asi plukovník," odhadoval trpaslík podle kombinace kůží.

„Plukovník Sofi," prohlásil Oude s respektem v hlase. „Velí mongolským jezdcům. Má pověst neohroženého bojovníka a vynikajícího jezdce. Ve vlaku má jeden vagón zařízený jako stáj pro své koně. Proslýchá se, že je krmí lidským masem, proto jsou prý tak rychlí, odvážní a hroziví. Jednou jsem je už viděl, některé musejí držet ve zvláštních

klecích, tak jsou nebezpeční. Dokáže je zkrotit jen plukovník. Pouhým pohledem, slovem nebo pohlazením."

Třetího večera si Yeuze uvědomila, že když rozevírá pláštěnku, staví se nevědomky tak, jako by pohled na své nahé tělo chtěla poskytnout jen očím plukovníka Sofiho. Přistoupila trochu blíž k divákům, podívala se na něho a otevřela pláštěnku. Trpaslík si také všiml, že ty dvě vteřiny, po které je její tělo vystaveno jeho pohledu, trochu prodlužuje. Poručík Oude si toho všiml také, ale prohlásil, že by to nemuselo být na škodu. Yeuze zrudla a rychle odběhla za Jdrienem do své kabiny.

Chlapec si klidně hrál na podlaze. Prohlížel si obrázkové knížky anebo si pohrával s hadříky. Ještě nemluvil, ale chápal vše, co mu Yeuze chtěla sdělit, i když to nevyslovila nahlas. Až si skoro říkala, jestli nemá telepatické schopnosti. Jeho pohled jí někdy doslova zaplavoval něžností. V takových chvílích ho brala do náručí, kolébala ho a šeptala mu do ucha tajemná nesrozumitelná slovíčka a Jdrien doslova předl blahem. Vyprávěla mu o jeho otci, někdy však stačilo jen na Liena Raga pomyslet, Jdrien to okamžitě vycítil a už se třásl nedočkavostí. Přestal si hrát, přiblížil se k ní jako kdyby přišel nasát, vdechnout myšlenku na otce. Yeuze měla někdy pocit, že ji přímo nutí, aby v sobě probudila své vzpomínky, dokonce i ty nejintimnější, a že to dítě je dokáže převzít, i když jim nerozumí. Nahánělo jí to hrůzu, ale nedokázala mu odmítnout, aby pátral v její paměti. Možná že se jí to jen zdálo, možná se nechala unést svou fantazií. Ale možná, že měl Jdrien zvláštní schopnost vnímat nějaké telepatické chvění, které mu dělalo dobře, jako kdyby se v těch vlnách chtěl vykoupat. Ale dokázal skutečně proniknout do jejích myšlenek?

V noci někdy snila o Lienovi, ale od určité doby se v jejích snech častěji objevovala vysoká postava plukovníka Sofiho. Sama sobě namlouvala, že ji zajímají a přitahují jeho koně. Koně, kteří se živí lidským masem! Všichni ti mongolští jezdci z toho tolik nadělali, protože seno bylo na frontě velmi vzácné, zatímco masitá potrava pocházela ze zvířecích odpadů.

Jednoho večera, když se zrovna převlékala a Jdrien poskakoval na své postýlce, zaklepal na dveře jejich kabiny poručík Oude.

„Plukovník Sofi vás zve na večeři."

„Na večeři?" řekla posměšně. „Snad nepředpokládá, že budu skákat nadšením, když mě pozve na misku polévky v důstojnické kantýně?"

„Plukovník Sofi vás zve do svého soukromého pulmanu. Je to velmi krásný salónní vůz, budou vás obsluhovat čtyři z jeho jezdců."

Nic na to neřekla.

„Prosím vás," naléhal Oude, skoro ji prosil... „Plukovník je legendární hrdina. Jestli se stanete jeho milenkou, bude z toho mít prospěch celý kabaret..."

„Hlavně vy z toho budete mít nějaké ty výhody," poznamenala Yeuze jízlivě.

„Mohou nás poslat na jinou frontu, ještě víc na sever, a tam to bude mnohem horší. Prosím vás, abyste si to ještě rozmyslela."

„Řekněte plukovníkovi, že budu za hodinu připravená. Ať mi pošle drezínu."

„Tak to bude nejlepší," řekl poručík spokojeně.

Jako kdyby jí chtěl Jdrien dodat odvahy k té cestě, toho večera ihned usnul. Pečlivě vybírala, co si má vzít na sebe. Nakonec si oblékla dlouhé večerní šaty s hlubokým výstřihem a rozparkem, který sahal až ke stehnům. Pod nimi byla nahá.

„Vysmívám se Floe Sadonové a přitom se chovám stejně jako ona," řekla polohlasně svému obrazu v zrcadle.

Zahalila se do teplého pláště z umělé kožešiny a čekala. Přijel pro ni Mongol, z jehož obličeje, zachumlaného do kožešin, byly vidět jen šikmé oči. Úplně se polekala, když před kabaretním vlakem uviděla saně tažené čtyřmi koňmi. Celý vnitřek byl vyložen kožešinami z bílých a rezavých vlků. Střecha, rovněž potažená dvoubarevnou kožešinou, dobře chránila před smrtelným chladem. Uvnitř čekal plukovník Sofi.

„Myslela jsem, že tento druh dopravního prostředku je na černé listině všech Společností," poznamenala, když nastoupila. „Podle dohody z NY Station."

„V tom případě by nemohli existovat ani jezdci a já bych nebyl jejich velitelem," odpověděl plukovník stručně a dál to nerozváděl.

Saně tiše klouzaly po ledu. Yeuze zavřela oči a snažila se na nic nemyslet. Plukovník také mlčel a netvářil se příliš přívětivě. Náhle se saně zastavily. Byli ve vagónu, právě se za nimi zavíraly dveře, které sloužily zároveň jako přístupová rampa. Yeuze se roztřásla, napadlo jí, jestli se odtud ještě někdy dostane.

„Pojďte," vyzval ji Sofi a vklouznul svojí rukou do rukávu jejího pláště, úplně se zachvěla. Jakmile prošli přestupovou kabinou, objevila se pohádková dekorace, připomínající romány z 19. století. Vůz byl zařízen ve stylu viktoriánského pokoje, s mahagonovým nábytkem, polstrovanými křesly a množstvím malých diskrétních lampiček, jež vytvářely dojem teplého, měkkého světla.

Na stole, osvětleném stříbrnými svícny, již bylo prostřeno. Majordomus ve staré uniformě jí přisunul židli. „Myslela jsem, že Sibiřané žijí skromněji než bohatí Transevropané," řekla a snažila se, aby to vyznělo hodně cynicky.

Byla nervózní, prostředí na ni udělalo velký dojem, sama se ještě nerozhodla, jak bude reagovat, až jí ten muž začne svádět.

„Mám zvláštní pravomoce," řekl plukovník. „Mohu si svůj vlak zařídit, jak chci. Ani jeden generál se neodváží mi něco vyčítat."

Na stěnách visely šavle různých tvarů ze všech možných dob.

„Šampaňské? Pochází z vaší Koncese. Zabavili jsme ho plné vagóny. Vaši generálové se také neodbývají."

Jedla, aniž by přesně věděla, co má na talíři. Lokaj je obsluhoval v tichosti. Bylo to moc dobré, samé vybrané pokrmy. Pila hodně šampaňského, jako kdyby se chtěla opít. Plukovník byl trochu hovornější než předtím v saních.

Vyprávěl jí o sobě. Pocházel ze vzdáleného kouta Sibiře, z jihovýchodní oblasti jejich Koncese. Právě tam. v jeho rodné stanici, byli vyšlechtěni bojoví koně.

„Před sto lety už přežívalo jen několik kusů koní. Uživit je senem nás stálo celé jmění. A stejně byli k ničemu, ani na porážku se nehodili, měli jsme dost sobů a drůbeže. Až někoho jednou napadlo dát jim zbytky kostí a masa, pozvolna, aby si zvykli. Během tří generací se z nich stali masožravci. A od té doby chov jenom kvetl. Celá moje rodina se zabývá chovem koní, rodiče, strýcové a bratranci. Nakonec místo, kde žijí, se v našem jazyku nazývá Sofi Station."

„A v bitvě jim dáváte také jen mrtvoly?"

„Kdo vám to řekl?" lehce se usmál. „Tak dobrá, nebudu vám nic skrývat. Ty koně potřebují nějakou motivaci, aby šli do boje, rozumíte?"

„Motivaci? Pro ně je to už snad nutnost, ne?"

„To je totéž. Vrhají se do boje, protože vědí, že se budou moci dosytosti nažrat."

Otřásla se. Na jemné perleťové pleti jí naskočila husí kůže.

„Je vám zima?"

„Třesu se hrůzou," zamumlala.

„Jste příliš citlivá. Za chvilku se půjdeme podívat na mé koně. Jsou báječní, ohromní."

„Nevím, jestli budu schopná..."

„Naučím vás jezdit na koni. Zdržím se tu nejméně čtyři týdny. Máme za úkol upevnit naše pozice v oblasti. Náš vítězný postup byl v poslední době tak rychlý, že jsme se málem nechali zatáhnout příliš daleko. Teď si musíme dát pauzu, abychom zkonsolidovali dobytá území. Takže jsem tu vlastně jako na dovolené a chci toho taky patřičně využít."

„Nikdy nesednu na žádnou z těch nestvůr."

Plukovník Sofi pozvedl sklenku šampaňského a usmál se na ni:

„Vsadím se, že ano. Dokonce se vám to bude líbit."

„To bych se musela pozvracet."

„Budete mluvit jinak, až s vámi kůň poletí v ledovém větru. Víte, že koně dokážou běžet několik hodin, aniž by se unavili, aniž by se museli zastavit a zchroupat trochu ledu?"

Dokážou běžet několik hodin! Jak daleko odtud může být fronta, kolik kilometrů je to k transevropským liniím? Už se viděla v romantickém obraze, jak ji statný hřebec unáší zahalenou v kožešinách s Jdrienem v náručí.

„Můj kuchař umí připravit báječné suflé. Je to vynikající desert, uvidíte."

Ještě nikdy nejedla něco takového, ale nic na to neřekla. Rozhodla se, že se k němu bude chovat odměřené. Ten člověk ji chce ohromit, aby jí snadněji získal, ale ona ho přinutí, že se před ní bude plazit.

„Půjdeme se podívat na koně. Jsou zvyklí, že k nim v tuhle dobu chodím. Pak se sem zase vrátíme."

Yeuze požádala o svůj kožich, ale majordomus přinesl jiný, mnohem luxusnější, z pravé kožešiny z bílých a rezatých vlků. Kombinace kůží byla ale jiná, než na plukovníkově uniformě. Otřásla se, když si ten drahocenný, tak lehký a teplý plášť přehodila přes nahá ramena.

„To je pro vás," řekl plukovník.

Nedopřál ji času, aby se vzpamatovala nebo mu poděkovala, a už ji táhl na druhý konec vlaku. Museli projít vagóny, kde bydleli jezdci. Bylo tu silně cítit pach kůže a zvířat, ale Yeuze, která měla jemný čich, to nebylo nepříjemné. Pak se objevili první koně v uzavřených boxech. Fascinovaly ji jejich dlouhé hlavy s obrovský ma vypoulenýma očima. Vystupující oči, protáhlé nozdry, dlouhatánské zuby. Jednou viděla obraz malíře Picassa a tahle o tři sta padesát let starší zvířata se tomu obrazu podobala.

„Tady jsou moji koně."

Bylo jich asi dvanáct, tři z nich byli odděleni ve zvláštních klecích,

„Tohle jsou mí bojoví koně. Ti vyžadují jen živé maso, jestli to tak mohu říct."

Rychle se odvrátila, ale vtom spatřila, co měl kůň ve vedlejším stání ve žlabu. Zbledla a plukovník Sofi ji stačil zachytit v poslední chvíli, než se úplně zhroutila.

Napůl v mdlobách ji plukovník nesl vlakem. Když procházeli částí, kde přebývala posádka, zaslechla Yeuze posměšky a uštěpačné poznámky. Cítila se velmi slabá, vyčerpaná, všechno se v ní bouřilo, chtělo se jí zvracet, ale plukovníkova ústa, několik centimetrů od jejího obličeje, ji fascinovala. Představovala si jeho velké, plné rty na svých ústech, na svém těle.

Zasténala, ani nevěděla proč, plukovník zrychlil krok. Nakonec už běžel a brzy se octli opět v jeho pulmanu, v jakési polstrované ložnici. Položil ji na velkou čtvercovou postel. Pootevřela oči, myslela na to, že by se měla zvednout a říct, že se chce vrátit, možná mu dát i facku za to divadlo, které ji nachystal. Zůstala ale ležet na posteli, noha visící dolů jí vysoko rozevírala sukni s rozparkem. Plukovník Sofi si svlékal uniformu. Když spatřila jeho svalnatý hrudník a pak i jeho klín, znovu pocítila slabost. Ve směsi hrůzy a ponižující touhy si přála, aby jeho úd co nejrychleji pronikl do jejího těla.

Přála si, aby z ní strhal šaty, ale on ji jemně svlékl a ústy zlíbal každičké místo jejího nahého těla. Zmocnila se jí silná horečka, představovala si, jak hřebec, pojídač lidského masa, do ní proniká a trhá ji svým obrovským údem.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

7

Zajatci Ledu

Bývalý poručík Skoll Obnovitelům Slunce nevěřil. Považoval je za jednu z těch mnoha bláznivých sekt. které se snažily nalákat důvěřivce, aby z nich vymámili peníze.

„Kdyby existoval způsob, jak rozehnat vrstvu prachu, která zakrývá Slunce, už by se to dávno udělalo. Když vybuchl Měsíc a předvídalo se, že dojde ke katastrofě, nikdo nic podobného neudělal. A v té době byly přece na Zemi k dispozici úžasné technické prostředky.“

„Vědci předpokládali, že Měsíc se rozpadne na drobné asteroidy... Byl to omyl, proto to překvapení... A později technika a vědecký výzkum upadly. Železniční Společnosti rychle pochopily, kde je jejich zájem. Jsou úzce svázány s Ledovou dobou, je pro ně přímo životní podmínkou. Bez ledu by se Společnosti zhroutily. Lidé by byli opět nezávislí a odmítli by jejich autoritu. Mezi Obnoviteli Slunce je mnoho schopných vědců a inženýrů. Sestrojili dalekohled s optickým teleskopem a pracují na elektronickém. Skolle, já jsem viděl Slunce, přísahám ti, že jsem ho viděl.“

Míšenec se na něho díval s trochu posměšným úsměvem a Zrzavá Lichte na něho nechápavě zírala. Pro ni slovo slunce nemělo žádný význam.

„Buď té podvedli, anebo jsi měl vidiny.“

„Bylo to daleko na severu, v době, kdy den trval skoro dvacet tři hodin. Když se astronomický dalekohled nastavil v určitém úhlu, bylo něco vidět, taková neurčitá světlá skvrna. Bylo to Slunce, Skolle. Oni věří. že pomocí ultrazvuku, jestli prostor mezi Zemí a vrstvou prachu není úplně prázdný, laseru nebo jiné techniky se jim podaří srazit částečky měsíčního prachu do větších chomáčů, které se budou vzájemně přitahovat, nebo naopak oddělovat, podle toho, jaké bude jejich složení. V každém případě se tím Slunce uvolní. Může to trvat desítky let, možná celé století, ale led se začne pomalu rozpouštět.“

„Chceš snad říct, že Zrzaví Lidé a polozrzaví jako já nebo tvůj syn budou odsouzeni k zániku?“

„Ale Společnosti také,“ řekl Lien.

„A ty, ty bys chtěl, aby se Slunce znovu vrátilo?“

„Sám už nevím, co bych opravdu chtěl. Chci, aby Zrzaví mohli žít, aby můj syn dospěl, ale také myslím na ty milióny nešťastných lidí, kteří živoří ve svých špatně vytápěných městech pod kopulemi. Jsou nešťastní, trpí zimou a hladem. Mají před sebou jen samé pesimistické vyhlídky.“

„A ty si myslíš, že těm lidem pomůžeš, když jim řekneš, že jednoho dne v daleké budoucnosti se Slunce znovu objeví? Myslíš, že ta předpověď jim ulehčí jejich těžký úděl?“

„Až se led začne rozpouštět... Například na kopulích, budou tomu muset uvěřit... A může to přijít velmi rychle. Společnosti i Neokatolíci jsou z toho strachy bez sebe. Proto jsem u nich získal na ceně. Kurtsovi nabídli fantastickou částku za mé vydání.“

Skoll se obrátil ke své přítelkyni Lichte:

„To je pravda, Kurtse to taky překvapilo.“

„Taky jsem se setkal s jednou malou skupinkou Obnovitelů. Byl mezi nimi jen jeden technik, nějaký Vak. Nevím nic o tom ostatním, ale jsem si jistý, že několik vědců pracuje tajně na tom projektu.“

Rozhovor probíhal ve Skollově kanceláři. Už několik dní naléhal Skoll na Liena, aby přijal jeho nabídku a odešel do

Panamerické. Lien ale chtěl, než se definitivně rozhodne, najít Yeuze a svého syna.

„Dej nám čas, určitě je najdeme. Když jsme hledali tebe, bylo to jednoduché, protože v místech, kde jsi se pohyboval, bylo hodně Zrzavých. Ale v oblasti východní fronty není ani jeden kmen. Netušíme vůbec, kde se vlak s kabaretem nachází."

Lien postupně objevoval ve stanici, která se stala hlavním městem Zrzavých, vznik nové, odlišné kultury. Tady, v Západní Zóně, tak se prozatím nazývalo území, které hrstka Lidí Chladu dobyla na Panamerické, se neuznávala nadvláda kolejí. Zima tu nebyla nepřítelem, energie tím pádem ztrácela svůj význam. Nepotřebovali ji kvůli tělesnému pohodlí, pouze k výrobě potravin a aby obnovili průmyslovou výrobu. Místní sklárny již opět částečně fungovaly, vyráběly se různé skleněné předměty do zásoby.

„Budeme je vyvážet výměnou za potraviny nebo zbraně," vysvětloval Skoll.

„Společnosti nikdy neuznají vaši existenci. A už vůbec ne, když budou vědět, že používáte i jiné dopravní prostředky."

Byly to především saně tažené psy nebo koňmi s býčí hlavou, ale také motorové a hlavně oplachtěné saně. Ve sklárnách se používal zemní plyn, který se těžil v bývalém Severním moři. Zrzaví ho uměli skladovat, zkapalňovat a plnit do lahví. Tyto láhve pak poháněly zastaralé, ale velmi účinné motory.

„Vytvoříme komanda, která budou schopná zasáhnout kdekoliv. Bez závislosti na kolejích budeme velmi pohybliví a bude nám stačit menší množství lidí. Bohužel momentálně nemáme takové vozidlo, které by bylo schopné přejíždět železniční náspy. Tisíce a tisíce kilometrů náspů, které jsou prakticky všude, omezují náš pohyb. Saně, pohybující se díky větru rychlostí čtyřicet kilometrů za hodinu, se najednou ocitnou před nepřekonatelnou překážkou. Možná, že by to vyřešili vzduchové polštáře, ale tím bychom zase utráceli drahou energii."

Zrzaví objevili staré knihovny se vzácnými knihami, přibývalo mezi nimi stále více vzdělaných lidí. Zpočátku tu jedinými vzdělanci byla neokatoličtí misionáři, kteří tvořili malou uzavřenou skupinu. Později se však částečně vzdali svého náboženského vlivu a pomohli Zrzavým Lidem založit vlastní školy a univerzity. Přesto však misionáři v bílých rouchách s černým křížem zůstávali i nadále v Glass Station. Měli velký vliv na mravní výchovu, podařilo se jim změnit nejprimitivnější zvyky. Když do Západní Zóny dorazily nové tlupy Zrzavých nebo jednotlivci, byli nejprve umístěni mimo stanici. Tam je živili tak dlouho, dokud se nenaučili nosit ty směšné kalhotky, bez nichž byl přístup do města zakázán. Poručík Skoll to považoval za dobré, říkal, že určitá cudnost je nutná. Lien naopak litoval, že tahle paráda zakrývá nejkrásnější část těla Zrzavek. Vzpomínal na Jdrou, na světlý kožíšek jejího klína. Vlasy měla stejně blonďaté jako své intimní chloupky. Když jí poprvé spatřil, pocítil zvláštní sexuální vzrušení, od té doby v něm všechny pěkné dívky její rasy vyvolávaly stejný pocit. Obracel se za nimi, pošilhával po těch jejich plátěných nebo kožených šortkách, které zakrývaly krásné zadky, zachvěl se, když zahlédl špičky ňader vystupující z jejich kožíšků. On sám se mohl venku pohybovat jen v izotermické kombinéze, patřil do světa Tepla, ale přesto se neustále honil za svou chimérou. S Jdrou prožíval kvůli rozdílnosti jejich prostředí nepředstavitelné obtíže. Tam, kde on cvakal zimou zubama, Jdrou málem omdlévala horkem. A přesto to byly krásné chvíle! Když se jeho tělo dotýkalo její hedvábné kožešiny, když pronikal do jejího těla, myslel, že slastí umře.

Skoll si ho dobíral, když si všiml, že ho Lichte i ostatní Zrzavé ženy vzrušují. Už ho rozhodně neobviňoval z perverznosti jako dřív. Nikdy nemluvili o Jdrou, která zahynula, protože se nechtěla stát znovu otrokyní.

Lien se snažil pomáhat, kde mohl, především v oblasti týkající se ledu, měl přece glaciologické vzdělání. Prozkoumal základy města a vypracoval o tom zprávu. Objevil další ložiska zemního plynu, která se snadno dala využít k těžbě.

Transevropané se stále nepouštěli do rozhodujícího útoku na frontě. Průtahy se už nedaly vysvětlit křehkostí mořského ledovce, Lien tvrdil, že Společnost nemá dostatek energie. Dodávky proudu ve velkých střediscích byly už dokonce sníženy na polovinu.

„V transevropských městech je teď pod kopulemi velmi nízká teplota. Nejen že lidé chcípají zimou, ale nemůžou si ani obstarat dostatek kalorií z potravy, protože jídlo je stále vzácnější a dražší. Černý trh jen kvete. Příděly na sibiřskou frontu jsou tak veliké, že Společnost tam musela vyslat pátrací oddíly, aby zjistily, kam všechny ty zásoby plynou. K ničemu to ale nevedlo, protože důstojníci, kterých se to týkalo, patří k rodinám největších akcionářů Společnosti."

Jednoho dne potkal míšenku Černošky a Zrzavce, veselou, ne moc hezkou, ale velmi inteligentní dívku. Jmenovala se Yedo. Sama mu bez nejmenších rozpaků navrhla, aby se spolu vyspali.

Vystudovala chemii a pracovala v plynárnách. Protože polární mráz způsoboval výkyvy při těžbě, Lien jednou zašel do analytické laboratoře, aby si ověřil nějaké údaje. Tam potkal Yedo a chvíli nato se ocitl v kabině, kterou obývala, hned vedle laboratoře.

„Musíme se snažit, aby se o nás nikdo nedověděl," řekla mu. „Neokatolíkům se podařilo, že podobné vztahy jsou považovány za nežádoucí. Říkají nám, že zničíme rasu Zrzavých, když budeme udržovat styky s lidmi. Je to pořád ta stejná písnička."

Yedo byla velmi smyslná a ve společných intimních chvílích se vracela ke své primitivní svobodě. Lien si vzpomněl na Jdrou, jak se chtěla přesvědčit, když ho viděla poprvé, jestli je muž, protože měl na sobě izotermickou kombinézu. Velmi přirozeným pohybem hledala rukou důkaz jeho mužnosti. Tenkrát ho takové jednání, v jeho světě nepřípustné, šokovalo. Jen takoví zvrhlíci jako Floa Sadonová, dcera guvernéra Provincie, byli schopni něčeho podobného, ale ta to dělala jen proto, aby provokovala své okolí.

Yedo byla nenasytná a vyčerpávala ho. Milovala ho, protože měl holé, necudné tělo, jak říkávala. Trávila dlouhé chvíle tím, že si podrobně prohlížela každičký detail jeho nahého těla. Nebylo to sice poprvé, co se milovala s Mužem Tepla, ale stále jí to připadalo ohromně vzrušující. Měla někdy až nepříjemně živočišný humor, ale Lien tomu nevěnoval příliš pozornost. Mimo to, že se spolu občas vyspali, udržovali mezi sebou jen profesionální styky. Nikdy se nesnažila zjistit, jestli má Lien nějaký jiný vztah. Ani ji to nezajímalo, žila ze dne na den, ale samce dokázala maximálně vzrušit.

Lien už někdy ztrácel naději, že se ještě někdy setká s Jdrienem a Yeuze.

„Jestli nedostaneš zprávu tento týden, tak odejdu," řekl Skollovi. „Pojedu sám na východní frontu a budu po nich pátrat. Já už takhle dál nemůžu."

„Prožil sis peklo, dej se u nás trochu dohromady, užívej si života. Yedo je milá holka, ne?"

Lien náhle pochopil, že Skoll mu poslal míšenku do postele.

„Že se nestydíš," vyčetl mu to. „Anebo jsi ji na mě nasadil, aby mě hlídala?"

Yedo se nepřestávala usmívat, když jí to Lien vyčetl: „Myslíš, že bych na to přistoupila, kdyby ses mi nelíbil? Nikdy bych se nevyspala s mužským, který by se mi ošklivil."

Yedo měla chlupaté nohy i celou spodní část těla, od pasu nahoru její srst řídla, až nakonec zůstal jen hedvábný chomáč mezi protáhlými ňadry, jejichž tvar zdědila po své matce, Černošce z Afrikanie.

„Můj otec byl hezký muž," vyprávěla. „Měřil asi dva metry. Pracoval na hydroponické farmě, kterou řídila moje máma. Její první muž byl už rok po smrti, když se o otce začala zajímat. Nechápu, že to mohla tak dlouho vydržet."

V Afrikanii byly podobné sexuální vztahy nepřípustné. Když někdo přišel na farmu, musela své děti skrývat.

„Pěstovali jsme kávu a kakao. Fantasticky to vynášelo. Moje matka je obdivuhodná žena. Řídila celou farmu a zároveň se starala o domácnost a o nás, o děti. Taky naučila tátu číst."

„Kolik měla dětí?" zeptal se Lien.

„Možná dvanáct, ale jen osm přežilo. Už jsem své sestry a bratry dlouho neviděla, do Glass Station jsem odešla sama. Studovala jsem. Stačilo, že jsem po celou dobu skrývala nohy. Ale mockrát jsem se zamilovala do profesora nebo do spolužáka... Z opatrnosti jsem se nechtěla pouštět do intimních vztahů. Až později, měli jsme senzačního profesora na organickou chemii, byl ohromně přitažlivý a já jsem se do něho zamilovala. Řekla jsem mu, že jsem napůl Zrzavá. Zažili jsme spolu nádherné chvíle, dokud jeho žena nepřišla na to, že ji podvádí. Byla hrozná puritánka. Udělala by skandál, i kdybych byla normální holka Tepla. A když ještě zjistila, že mám chlupaté nohy, příšerně vyváděla. Zvracela odporem. Ale doopravdy, myslím, že to ani nehrála. Řekla, že kdyby svýho muže načapala s kozou nebo ovcí, tak by to v ní nevyvolalo takový odpor. Roztomilý, co? Musela jsem co nejrychleji utéct, abych upozornila mámu. Hledala mě totiž Černá Garda. Máma stačila schovat všechny své děti, než jí přišli udělat domovní prohlídku. Policajtům napovídala, že mě adoptovala, když jsem byla úplně malá. Nic jiného jí nezbývalo, jinak by ji obvinili ze zločinu proti přírodě. Stačí ti to?"

Lien v hloubi duše cítil určitý neklid. Neměl on také někdy pocit, že dělá něco trestného, když spí s Yedo a před ní s Jdrou? Nebyla v tomto druhu potěšení jen určitá touha po smyslné živočišnosti? Když Yediny nohy, porostlé srstí, objaly jeho tělo, nepomyslel přitom na jakousi mytologickou bytost, na faunku, která utekla z dávných časů jen kvůli němu, aby mu přinesla uspokojení?

8

Zajatci Ledu

Každé odpoledne, vždy ve stejnou dobu, přijížděly saně plukovníka Sofiho před kabaret. Nejvyšší velitel však býval uvnitř jen zřídka. Yeuze si namlouvala, že Jdrien potřebuje provětrat na čerstvém vzduchu, aby měla důvod odjet na projížďku. Chlapce tento dopravní prostředek okouzlil, byl nadšen čtyřmi nervózními koňmi, kteří s nimi neuvěřitelnou rychlostí uháněli po ledu. Po půl hodině kočí vždy zpomalil a Yeuze spatřila plukovníka Sofiho na jednom z jeho koní. Krátil si čekáni tím, že cvičil zvíře, nutil ho do složitých figur. Yeuze se pokaždé při tom pohledu zasnila. Připomínalo jí to, že i ona sama je vlastně vydána napospas vůli tohoto muže. Nepřijímala to však s jistou chtivostí? Nemiloval se s ní na kožešinách čalouněných saní, zatímco Jdrien neohrabaně šlapal venku a kočí musel držet koně za uzdu. protože zvuky lidského páření je zneklidňovaly?

Sofi ji učil jezdit na koni, snažila se dělat pokroky, neustále měla před sebou vidinu dne, kdy se jí podaří utéct do Transevropské.

Chlapec se bez přestání smál, pobíhal sem tam po ledu, padal, ale nikdy neplakal, pouštěl se stále dál, někdy se vrhal i pod kopyta koní. Když to Yeuze poprvé viděla, myslela, že umře strachy.

„Nebojte se, neublíží mu. Uvidíte."

„Vždyť ho rozdupou," křičela, zatímco plukovník ji uchopil za ruce a snažil se jí zabránit, aby běžela chlapci na pomoc.

Měl pravdu, masožraví koně se ho ani nedotkli, opatrně se mu svými speciálně na led okovanými kopyty vyhýbali.

„Váš syn je obdivuhodný," říkával plukovník často a díval se obdivně na Jdriena.

Neřekla mu pravdu. Myslel si, že dítě je její.

„Vypadá, že mu mráz ani trochu nevadí. Skoro jako opravdový Mongol. Kdo je jeho otec?"

Yeuze mu na to nikdy neodpověděla. Už uměla trochu jezdit, a když jí kůň unášel k modrozelenému obzoru, byla opilá pocitem svobody. Bez Jdriena, který zůstal vzadu, by snadno mohla pobídnout ostruhy koně tak, aby pokračoval v cestě několik hodin, než by se dostali za bojové linie. Když se vracela zpět, kočí už měl připravený horký čaj, vodku a koláče. Jdrien si vždycky zapatlal celý obličej, smál se, ale často také dlouhé minuty nehnutě hleděl na plukovníka Sofiho.

„Co se děje?" mumlal nejvyšší velitel. „Co tím sleduje? Mám pocit, jako by se snažil uhádnout mé myšlenky."

„To dělají všechny děti," snažila se Yeuze rychle najít odpověď. „Jdrien je vážné a všímavé dítě. Myslím, že se mu líbí vaše uniforma."

„Nechám mu ušít stejnou."

Jednou jí plukovník podal chlapce na koně, vzala ho obkročmo před sebe. Ručičkama se křečovitě držel husté koňské hřívy. Pomalu cválali směrem k západu. A náhle Yeuze dospěla k šílenému rozhodnutí. Ostruhy pobídla koně, který se dal okamžitě do prudkého cvalu. Pára mu stoupala z tlamy, do níž se zařezávalo udidlo. Do krytu Yeuziny helmy, která jí chránila obličej, bubnovaly drobné úlomky ledu. Plnokrevník se zklidnil, běžel pravidelně rychlostí alespoň padesát kilometrů za hodinu. Podle toho, co si pamatovala z map a vyčetla v plukovníkových papírech, fronta se držela asi sto kilometrů odtud, ale zasahovala hluboko do týlu. Jestli byl její předpoklad správný, měla by brzy narazit na první překážky, záložní vlaky, lazarety a vozy hlavního štábu.

Náhle se vedle ní objevil stín, otočila hlavu a poznala plukovníkovu drsnou tvář, jeho zářivě bílé zuby v křečovitém úsměvu. Určitě pochopil její úmysl a pustil se za ní na nejrychlejším koni. Chytil uzdu jejího koně a přinutil ho zastavit.

„To bylo neopatrné," řekl.

Neodpověděla, odvedl ji i s chlapcem zpátky k saním. Zhroutila se do kožešin, stěží potlačovala své zklamání. Plukovník přišel za ní a zatáhnul za sebou kožeši nový závěs.

„A co můj syn?" zamumlala.

„Zůstane venku s kočím."

Usadil se proti ní, vzal její obličej do dlaní:

„Mohli jste se zabít. Za deset kilometrů byste narazili na jednotku, která hlídá bojovou zónu. Jednala jste ne rozvážně a zasloužíte trest."

„Jízda mě tak opojila, že jsem nevěděla co dělám," odpověděla.

„Nelžete. Musíte za to zaplatit."

„Prosím vás, ušetřete Jdriena," prosila ustrašeně.

Sofi se zasmál a pak se zvrátil dozadu, aniž by pustil její obličej. Bolelo ji to a musela ho následovat. Sklonil jí hlavu ke svému podbřišku, rozepnul svůj kožich a obnažil se. Když ji vysazoval před kabaretem, řekl jí:

„Příště to bude něco horšího než pouhá sexuální služba."

Od té doby ho nenáviděla, ale přesto se jí líbila rozkoš, kterou jí dával každý den, několikrát za sebou. Každý večer po představení za ním odjížděla v kožešinových saních, každý večer ji nutil, aby asistovala při krmení jeho koní. „Kde berete pořád ty mrtvoly?"

„Asi kilometr odtud jsme shromáždili těla nepřátel. Je to padesát metrů dlouhá a deset metrů široká hromada a sahá do výše tří metrů."

„Jste odporný," říkala mu.

„Moji koně potřebují žrát. Stejně jako kotle vašich starých obrněnců, které se živí stejným způsobem."

„Lžete!" vykřikla.

„Nelžu. Mrtvoly už se dávno nespalují v krematoriích. Bylo to mrhání energií. Vždyť mrtví můžou dát ještě energii, teplo. A mým koním kalorie. Tak v čem je rozdíl? V čem je ta krutost?"

Chtělo se jí utéct. Ukrást mu všechny ty koně a utéct na západ. Chtěla by mít odvahu, aby ho zabila, ale věděla, že to

neudělá.

Když ležel vedle ní nahý, s bílou lesklou kůží, sotva pár chlupů na několika místech, už v něm neviděla nic krutého. Vzbuzoval důvěru, byl křehký a ona ho v takových chvílích milovala.

„Děkuji vám," říkal ředitel divadla. „Děkuji, Yeuze. Díky vám si teď můžeme dělat, co chceme. Nechávají nám celý příděl potravin a topení."

„Bravo, slečno Yeuze," říkal poručík Oude. „Bravo!"

Trpaslík neříkal nic. Nenáviděl ten vztah. Yeuze ho brala každý večer při představení do náručí a jednou zjistila, že po ní touží. Když brala do rukou tu slavnou kojeneckou láhev pod jeho oděvem, musela si dávat pozor, aby nezavadila o jeho napnuté mužství.

Jednou udělala chybu, že se nad ním slitovala. Přesně ten večer, kdy plukovník Sofi nebyl přítomen v divadle.

„Jestli chceš," špitla mu, „můžeš ke mně na chvilku přijít."

„Nepotřebuju tvůj soucit," odpověděl vztekle, když se děkovali jako vždy nadšenému obecenstvu a ona cítila, že s ním cloumá nenávist.

„Myslela jsem to jen tak, mezi přáteli," poznamenala.

„V tom případě buď klidná. Mám i jiné dobré přítelkyně a o tento druh péče jsem nikdy neměl nouzi."

Plukovník Sofi byl několik dnů pryč. Saně je dál vyvážely na dlouhé projížďky, ale na koni jezdit nesměla. Sofi byl stále ostražitý, asi by měla pomýšlet na jiný způsob útěku.

Plukovník se zúčastnil dlouhého setkání hlavního štábu a když se vrátil, oznámil Yeuze, že ofenzíva bude pokračovat.

„Za dva dny odjíždí můj vlak na frontu," řekl jí.

„Co bude s námi?"

„Pojedete v určité vzdálenosti za našimi jednotkami. Už nebudu moct přicházet každý večer, ale pokusím se zařídit, aby kabaret mohl být co nejblíž."

„Transevropané si to přece nenechají líbit," odpověděla vyzývavě, i když ve skutečnosti jí osud Transevropské Společnosti neležel příliš na srdci.

Společnost si myslela, že vychovala ze svých občanů patrioty, ale nebyla to tak docela pravda. Polovina obyvatel Koncese s válkou nesouhlasila.

„To je možné," řekl klidně Sofi. „Využili příměří, aby připravili nové dopravní prostředky. V našem hlavním štábu se domnívají, že se v tichosti připravuje nějaká tajná dohoda mezi Sibiřskou a tvojí Společností."

„Mírová dohoda!" vyhrkla plná naděje.

„Pochopitelně. Na konec roku je svolána velká konference. Bude jí organizovat Afrikania Company. Vypadá to, že Zemi hrozí nějaké velké nebezpečí."

„Nebezpečí zvenku?"

„Nic o tom nevím."

Ještě nikdy s ní nemluvil tak otevřeně. Měla radost, že může přátelům z kabaretu Miki sdělit, co je čeká v nejbližší budoucnosti. Mnozí se klepali při pomyšlení, že by se měli vrátit na frontu, že budou muset snášet všechny hrůzy války. Už teď je v noci budil rachot mohutných konvojů. Na ledu se nesnesitelné dunění obrovské válečné mašinérie ještě více rozléhalo. Tisíce kol na tisících kolejí, stovky vagónů, bojových vozidel všech možných tonáží. Přijíždělo jich čím dál tím víc a Sofi přiznal, že se jedná o bojové jednotky Panamerické, která začala podporovat Sibiřskou.

„Nechtějí, aby je západní fronta zničila. Tak nám raději dodají bojový materiál. Nestojí je to tolik lidských životů. Historie se stále opakuje."

Yeuze nepochopila, co tím chtěl říct. Studium historie doby předledové nebylo sice zakázáno, ale ve školách se dějinami prostě nezabývali, takže jen velmi málo lidí vědělo, co se událo v době, kdy slunce ještě svítilo.

Jednou v noci plukovník odjel. A s ním i všichni jeho přátelé. Kabaret pro ně uspořádal před odjezdem mimořádné představení a Sofi přišel za Yeuze do její kabiny, aby se s ní naposledy pomiloval.

Na druhý den zůstal na místě jen vlak kabaretu, několik starých vyřazených lokomotiv, rozbité vagóny a hlavně spousty odpadků, které po sobě zanechalo několik vojenských jednotek. Vítr je částečně odklidil, severní vítr, který s sebou přinášel ještě větší mráz.

„Musíme čekat na příkazy," řekl smutně poručík Oude, když si je všechny hned po ránu svolal.

„Zůstanete s námi?"

„Dokud nebudou mít naši větší ztráty, tak ano, jinak se budu muset připojit ke své jednotce."

Yeuze napadlo, že asi propásla vhodnou příležitost k útěku. Už ani nevěděla, jestli chce opravdu utéct, vrátit se do Transevropské a najít Liena Raga. Milovala ho, ale plukovník Sofi, který ji uvěznil ve svém krutém smyslném světě, ji stále přitahoval. Z plukovníkova světa se však ráda vracela do jiného, tolik odlišného světa, v němž kraloval Jdrien, kterého milovala jako vlastního, snad ještě víc. Nikdy předtím by si nepomyslela, že by se mohla chovat tak mateřsky.

V poslední době byl chlapec trochu posmutnělý a Yeuze si uvědomila, že už si dlouho v jeho přítomnosti nevzpomněla na jeho otce. Její myšlenky teď zabíral Sofi. Sofi a jeho divoká krása, jeho mužská síla, jeho koně, jeho nadřazené chování, které se vymykalo běžným zvyklostem.

Jednou, když se snažila vzpomenout si na Liena Raga, chlapec si právě prohlížel stařičkou obrázkovou knížku, kterou mu přinesl trpaslík. Kniha pocházela z doby před zmizením Slunce. Z obrázků na něho hleděla podivná zvířata a neznámé druhy vozidel.

Sedla si proti němu. Zpočátku to nebylo jednoduché. Nedařilo se jí vytvořit přesný Lienův obraz, nemohla si vybavit žádnou konkrétní příhodu z jeho života. Ale pak to zvolna přicházelo. Znovu prožívala chvíli, kdy Lien přestrojený za Zrzavce vystupoval na scéně jejich kabaretu.

Jdrien si přestal prohlížet knihu a otočil k ní hlavu. Pak se náhle začal srdečně smát, protože v té chvíli jeho otec zrovna prováděl na scéně nějaké šaškárny, vstal a přišel si sednout Yeuze na kolena.

„Ještě?“ zeptala se.

Kývl hlavou a ona pokračovala, nechala svou fantazii pátrat v paměti. Scény neprobíhaly docela přesně podle skutečnosti, ale základ měly skutečný. Chlapec nakonec ani nic jiného nevyžadoval. Nechal se tím sledem duševních obrazů ukolébat, andělsky se přitom usmíval. Uvědomila si, že Jdrien chová ke svému otci bezmezný obdiv a najednou jí z očí vyhrkly slzy. Jdrien se na ni překvapeně podíval a utřel jí slzy s tváře.

„Slibuji ti, že udělám všechno pro to, abychom našli tvého otce,“ šeptala. „Nechala jsem se tím mužem vlákat do pasti, ale to už je pryč. Přeji si, aby ho zabili i se všemi jeho Mongoly, nechci o něm už ani slyšet.“

Sofi se však vrátil jednoho večera, kdy kabaret nehrál. Nebylo komu, zůstalo tu jen několik eskadron chromých vojáků, kteří pomalu a líně čistili bývalé depo. Ředitel o takové obecenstvo nestál. Plukovník zaklepal na okenice Yeuziny kabiny, aby mu přišla otevřít přestupovou komoru.

Na vedlejší koleji stála pancéřovaná drezína. Yeuze poznala i řidiče, byl to kočí, který jí před časem vozil na saních.

„Za několik hodin začne útok, za svítání,“ řekl jí plukovník.

Chtěla ho odmítnout, ale sotva ji sevřel v náručí, vzdala se mu. Zůstal u ní dvě hodiny a pak se vrátil ke své jednotce.

„Když vyhrajeme, přijedete hrát pro nás,“ řekl „Do první linie.“

Byla to provokace z jeho strany? Chtěl ji pokoušet? Aby pak na ní mohl uplatnit své přísné tresty?

Nikdo nebyl schopen říct, jak si vlastně přeje, aby bitva dopadla. Všichni by se rádi vrátili do své rodné Koncese, ale pochybovali, že by to v dohledné době připadalo v úvahu. Oude se bál, že bude povolán na frontu. Měl v hlavě plán, jak uspořádat turné kabaretu ve vnitrozemí Sibiřské, samozřejmě s jiným repertoárem, který by on sám připravil.

„Žádné odvážné narážky, žádné provokativní scény... Dámy v našich stanicích by něco takového nesnesly. Od té doby, co vypukla válka, se ony samy starají o všechny záležitosti našich měst, bdí i nad tím, aby neupadala obecná morálka. A není to pro ně vůbec jednoduché, ale jestli chceme válku vyhrát, musíme do toho všichni vložit celou duši.“

Pokrytecky prohlašoval, že jestliže Transevropané prohrávají, tak je to určitě kvůli takovým lidem, jako jsou herci, kteří podrývají dobré mravy.

„Naše ženy by to cítily jako urážku, kdybyste jim předváděli ty samé věci jako dosud. U nás se o tom ani nemluví.“

„Ale když jste mezi muži, tak to neplatí, že?“ poznamenal trpaslík.

„Vojáci mají právo na nějakou tu slabost, když vědí, že jejich blízcí doma se chovají, jak se patří.“

9

Zajatci Ledu

Skollovi se nakonec přece jen podařilo přesvědčit Liena Raga, aby odjel do Panamerické. Společné probrali do posledního detailu plán, jak bude glaciolog postupovat, aby zdůvodnil svůj příchod.

„Pojedeš na oplachtěném vozidle po vedlejší trati.“

„Myslíš, že to dokážu?“

„Není to tak těžké, před odjezdem si to ještě vyzkoušíš. První hlídce, na kterou narazíš, řekneš, že jsi utekl. Že jsi glaciolog, že jsme tě věznili a že se nechceš vrátit do Transevropské.“

„Tomu neuvěří. Myslíš si, že jsou tak naivní?“

„Samozřejmě si tě prověří, ale podle všeho mezi jejich Společností a Transevropskou už není tak zuřivé nepřátelství. Uvidíš, že nakonec tě přijmou.“

„Skončím v deportačním vlaku někde na bývalé Aljašce.“

„A odtamtud se aspoň můžeš dostat do Sibiřské a najít svého syna. Ale vážně. Nezapomeň mi podat zprávu. Zrzaví mi ji předají. Naučíš se zpaměti jména lidí, které budeš kontaktovat a místa, kde se s nimi setkáš.“

Čím víc se Lienův odjezd blížil, tím byla Yedo smutnější. Byla však hrdá na svůj mladý stát a dodávala Lienovi odvahy.

„Budeš jediný Člověk Tepla, který nám pomůže,“ říkávala, „a my ti za to budeme všichni vděční.“

„Všichni nebo všechny?“ dodal posměšně.

„Jsi odporný sprosťák.“

Dlouho zvažoval všechna pro a proti. Zůstat v Glass Station nebylo řešení. Měli ho tu rádi, mohl jim být něco platný, ale nudil se. Potřeboval nějakou činnost, nedokázal jen trpělivě čekat na zprávu o Kabaretu Miki. Byl si jist, že Skoll dodrží slovo, jakmile se něco doví. Už dávno se chtěl podívat do Panamerické a tohle je příležitost. Jeho špionážní poslání by nemělo být příliš nebezpečné. Měl pouze zjistit, jaký mají Panameričané názor na nově vznikající stát Zrzavých a nadsazeným popisem jejich vojenských možností je odradit od vojenských akcí proti nim.

„Můžeš jejich útok oddálit o několik měsíců, možná o rok,“ zdůrazňoval Skoll, aby ho přesvědčil, „a my tím získáme čas k výrobě zbraní a techniky a pořádně se tu usadíme. Snadno nás nedostanou a ty jim to musíš našeptat.“

Připravoval se aktivně na odjezd a konečně v těch dnech našel rozptýlení na své obavy. Čím dál víc se obával, že už nikdy neuvidí Jdriena. Věděl, že Yeuze udělá všechno na světě, aby ho ochránila, ale co by mohla dělat, kdyby se kabaret dostal na druhou stranu linie, na sibiřské území? Odtamtud se jí nepodaří utéct, musela by čekat až nastane příměří, aby se dostala domů. Kolik let to bude trvat? Kolik bude Jdrienovi?

Možná, že si dokáže získat důvěru Panameričanů a že ho pošlou s nějakým posláním na Sibiř, nedovedl si však představit, jaký by to měl být úkol.

Jednoho večera, když foukal východní vítr, nastoupil do svého „trucku“, který byl vystrojen jako kutr a opustil Glass Station. Téměř celou noc jel plným tempem po vedlejší trati, směřující na západ. Cesta probíhala celkem klidně, obával se pouze, aby nenarazil na zablokovanou výhybku nebo námrazy na kolejích. Neměl žádný navigační nástroj, ani radar, ani kameru nebo echolokátor.

O půlnoci vítr zesílil, takže musel podkasat hlavní plachtu a zpomalit chod motoru. Neustále sledoval obzor, zdálo se mu, že se tam občas objeví světelný bod.

Za úsvitu, zcela vyčerpaný a promrzlý, narazil na předsunutou hlídku Panameričanů, kteří o něm určitě už několik hodin věděli. Byli přesvědčení, že se objeví Zrzavec a překvapilo je, když viděli, že je jeden z nich.

„Uprchl jsem,“ řekl Lien a začal hrát svou roli člověka na pokraji sil.

Zavedli ho do přetopeného vagónu a ukázali mu koupelnu. Když se osprchoval, přišel ho prohlédnout doktor, dal mu injekci:

„Vakcína proti vzteklině,“ vysvětlil. „Zrzaví ji často přenášejí.“

Liena to rozčililo, málem už začal protestovat, ale nakonec se podvolil. Při snídani pak debatoval s panamerickým důstojníkem, který neustále kouřil euforizující doutník. Všichni mu tu říkali „chief“.

„Jsme tu jak na konci světa,“ vysvětloval Lienovi, „a jsme tu spíš proto, abychom zabránili v útěku lidem, kteří by se chtěli vrátit do Glass Station, než abychom hlídali naše území před útoky Zrzavých. Jak to tam vypadá s těma podivnýma zvířatama?“

Poslouchal pozorně Lienovo vyprávění a nahrával ho na magnetofon.

„Tak vy jste glaciolog...,“ poznamenal chief. „To je dobře, že máte specializaci, je to lepší než nic.“

Všechno probíhalo bezvadně až do chvíle, kdy do kanceláře vstoupil další muž. Byl to bývalý velitel stanice ve městě, které bylo v rukou Zrzavých a odkud Lien právě přijel. Chtěl znát všechny podrobnosti, prokazoval velkou horlivost.

„Jste válečný zajatec, protože jste Transevropan. Chief by vás měl poslat do koncentračního tábora.“

„Pomalu, příteli, pomalu,“ řekl chief, „tady rozhoduju já.“

„Nemůžete mě přece zajmout,“ řekl Lien, „já jsem se k vám chtěl opravdu dostat. Ale Zrzaví mě chytili a věznili.“

„Proč jste dezertoval z vaší Společnosti?“

„Moji nadřízení neměli pochopení pro můj druh humoru.“

Chiefa to rozesmálo. Velitel stanice žádal Liena, aby s ním šel do uprchlického tábora a vysvětlil lidem, co se v jejich městě děje.

„Všichni tam čekáme, že naše armáda dobude Glass Station zpět, ale oni se k tomu vůbec nemají. Podívejte se na ně. Nemyslí na nic jiného, než na chlast a aby nemuseli nic dělat. Ta hrstka Zrzavých by je stačila rozdrtit.“

Lienovi se naskytla příležitost, aby splnil část svého úkolu:

„Říkáte hrstka, vy byste se snad zalekl hrstky? Jsou jich tisíce, ano, tisíce a mají účinné zbraně, lasery, pancéřové vozy. Musela by nastoupit opravdová armáda, konvoje, celá bojová flotila, aby je vypudila. Bombardování by nestačilo, jenom by zničilo město, které není zas tak moc poškozené. Sklárny fungují, sice jen částečně, ale vyrábí se v nich. Kopule je neporušená. Jenom vytápění nefunguje. Nebo jen částečně, kvůli těm míšencům, kteří nesnášejí tak velké mrazy jako Zrzaví.“

Všichni se tvářili znechuceně. Kdykoliv přišla řeč na míšence, všude reagovali stejně. Existence míšenců dokazovala, že jsou porušována pravidla obecné morálky, málokdo byl ochoten připustit, že mezi Zrzavými Lidmi a Lidmi Tepla dochází k páření. I když, po pravdě řečeno, většina mužů na této stanici by si to s radostí rozdala se

Zrzavkou, kdyby se tu nějaká objevila. Lovci Zrzavců, kteří se starali městům o přísun otroků, se nerozpakovali znásilňovat Zrzavé dívky, až některé dokonce umíraly. Ale míšenec zrozený z lásky, to přece není možné.

„To znamená, že se vyzbrojují," prosazoval velitel stanice stále vehementně.

„Někdo je podporuje a dodává jim zbraně."

„Zbraně?"

„Nevím odkud jsou, ale mají je. Mají dokonce i středně silné bojové vozy s raketomety a laserovými děly."

Tentokrát se chief zatvářil nedůvěřivě:

„Vy jste to všechno viděl na vlastní oči?"

„Slyšel jsem to. Schovávají je někde v okolí pod bílými plachtami."

Moc riskoval, když tohle všechno vyprávěl. Zrzaví měli jen lehké vlaky a svá komanda chtěli vybavit stroji, které by nejezdily po kolejích. O těch také promluvil, vyvolal tím další zděšení:

„Vždyť porušují dohodu z NY-Station," chief byl pobouřen, „jsou to opravdu dvounohá zvířata... Nikdo mě nepřesvědčí, že lidská bytost, která má mozek, by udělala něco podobného."

„Proč myslíte, že to dělají? Postaví si komanda, která budou schopná zaútočit kdekoliv i mimo železniční síť. Jednoho dne vás takové komando možná překvapí. Vaše detektory fungují jen na kolejích, ale mimo ně nic nezmůžou."

Chief se na něho začal dívat nedůvěřivě. Takové proroctví mu připadalo pochybné. Velitel stanice Glass Station z Liena vymámil slib, že přijde do tábora odpovědět na otázky uprchlíků. Nechali ho trochu prospat, ale když se probudil, předvedli ho před tři vážné tiché muže, kteří určitě právě dorazili.

„Jsme ze Zpravodajské služby," řekl jeden z nich. „Můžete nám znovu přednést vaši zprávu? Začněte od okamžiku, kdy jste opustil evropské linie."

Snažil se vyprávět souvisle. Informace budou porovnávány a sebemenší nesrovnalost by musel znovu vysvětlovat. Doufal, že se mu to docela podařilo. Pak ho znovu odvedli do kabiny a přinesli mu jídlo. Oknem viděl východní obzor s kolejemi, které vedly k pomyslnému bodu Glass Station. S úzkostí si vzpomněl na veselou a usměvavou Yedo, na Jdriena a Yeuze.

Znovu pro něho přišli a tentokrát musel podrobně vysvětlovat, jak jsou Zrzaví vyzbrojeni, musel znovu vyprávět o jejich ilegálních komandech. Ilegálních z hlediska dohody z NY-Station.

„Mají saně tažené psy, koňmi, nebo s plachtami. Některé uvezou až třicet vyzbrojených mužů a laserové dělo. Zrzaví umějí bezvadně ovládat plachty a pomocí kovových bruslí mohou saně plachtit po ledu. Hlavní překážkou jsou železniční náspy, ale doufají, že i tento problém vyřeší. Netuším však jak."

V tom nelhal. Porušení dohody z NY-Station, která zakazovala používat jakýkoliv jiný způsob pohybu mimo koleje, jim připadalo úplně příšerné.

„Proč se divíte, víte přece," řekl Lien, „že Neokatolíci na transevropském Dálném Severu také používají saně s reaktivními motory."

„Možná, ale ne ve válce!" přerušil ho muž ze Zpravodajské služby.

„Oh! Vždyť Neokatolíci jsou v podstatě v permanentní válce proti Společnostem. Viděl jsem je mockrát mezi Zrzavými, zrovna v Glass Station jsou také."

Takové obvinění se jako obvykle nesetkalo s pochopením. Všude se ho snažili nějak zmírnit, nebo mu nevěnovali pozornost. Nikdy nefigurovalo v žádných zápisech a Lien se již delší dobu ptal, kdo drží nad neokatolickými kněžími ochrannou ruku téměř ve všech Koncesích, pochopitelně kromě Sibiře, kde bylo jakékoliv náboženství zakázané.

„Řekněte nám také něco o konvenční výzbroji."

„Zatím ji chystají. Nevím, jestli ji budou používat. Určitě se jedná o výzbroj střední síly. Zbraně jsem neviděl, ale mluvili o nich."

„Kdo? Zrzaví?"

„Míšenci, hlavně jedna žena, moje přítelkyně. Mohl jsem se po městě pohybovat volně, samozřejmě pod podmínkou, že se nevzdálím."

Nejhubenější ze tří mužů si prohlížel fotografie, které pořídil chief při Lienově příjezdu na stanici, a náhle se zeptal:

„Vaše kombinéza je úplně nová, kde jste ji vzal?"

I tento problém se Skollem důkladně probrali. Chtěl odjet ve své staré izotermické kombinéze, ale jeho Zrzavý přítel měl strach, že by v ní mráz nepřežil.

„Zrzaví vyrabovali sklady Transevropské, já jsem měl ty kombinézy testovat, pochopitelně pod přísným dohledem. Věděl jsem tedy, kde je schovávají. Moje vlastní kombinéza byla v příšerném stavu, v té bych se k vám nikdy ve zdraví nedostal."

„Když se o vás tak dobře starali, tak proč jste utekl?"

I na tuto otázku se Skollem mysleli:

„Protože jsem toho měl už dost... Byl jsem mezi nimi jediný Člověk Tepla, když nepočítám několik misionářů, s nimiž jsem se ale nestýkal. Nechtěl jsem tam zůstat, ale nechtěl jsem se vrátit domů... Proto jsem se rozhodl, že přeběhnu k vám. Přece mě teď nevyženete?"

Nikdo mu na jeho otázku neodpověděl. Třeba chtěli zjistit, jak bude reagovat. Začal se tedy tvářit neklidně, díval se na chiefa, jako kdyby doufal, že se mu z jeho strany dostane podpory. Ale velitel stanice se tvářil, jako kdyby se ho to netýkalo.

„Jsem glaciolog, znám dobře svou profesi, můžu vám být užitečný. Víte dobře, jak je těžké vyškolit skutečného specialistu."

Stále mu neodpovídali. Poslali ho do kabiny, ale pak ho za chvíli zavolali zase zpět, aby se zeptali na nějakou drobnost. Výslechy se opakovaly v kteroukoliv denní i noční dobu, nikdy ho nenechali v klidu víc než dvě hodiny v

jednom kuse. Každou hodinu mu někdo přišel zaklepat na dveře, aby se ho zeptal, jestli něco nepotřebuje. Snažili se zlomit jeho duševní rovnováhu a doufali, že v jeho příští výpovědi najdou nějakou skulinu, které by se mohli chytit. Liena se začaly zmocňovat pochybnosti. Skoll se domníval, že výslech bude lehký, že bude trvat jen několik hodin. Už je to skoro osm dní, co přijel do téhle malé předsunuté stanice a zatím mu nikdo neřekl, jaký osud ho opravdu čeká.

„Řekněte nám něco o těch vozidlech, která jezdí mimo koleje. Nechce se nám věřit, že by někdo mohl klidně porušovat smlouvu z NY Station. Co tomu říkají neokatoličtí kněží, kteří jsou přítomni v Glass Station?“

Snažil se odpovídat tak, aby to znělo co nejvíc logicky. Nemusel si ani moc vymýšlet, v podstatě říkal pravdu. Jen trochu přehnal počet komand a jejich výzbrojení. Z tří mužů, kteří ho vyslýchali, se napříště střídali vždy dva a dva. Chief výslechy sledoval jen zpovzdálí.

„Převezeme vás do Queb Station,“ oznámili mu jed noho dne, „ale tam to bude vypadat jinak. Budete kon frontován s počítačem, specializovaným na výslechy, který má ve své paměti uloženy milióny dat. Uděláte lépe, když budete mluvit pravdu.“

„Říkám vám jen to, co jsem viděl, slyšel nebo co předpokládám, že je pravda,“ odpověděl a ani moc nelhal.

„Vyprávějte nám o svém dřívějším životě. Když jste ještě pracoval jako glaciolog pro vaši Společnost.“

Dostal výborný nápad. Vyprávěl jim o své milence Floe Sadonové, dceři guvernéra 17. provincie.

„Málem jsem se s ní oženil, ale chovala se příšerně prostopášně. Já jsem jí nestačil, musela mít všechny druhy rozkoší, muže, ženy, Zrzavce.“

To bylo příliš velké sousto pro jejich puritánství. Poslouchali ho bez hnutí, občas dokonce s otevřenou pusou. Připsal Floe všechny možné i nemožné neřesti, vymyslel si historky, kterým by normálně nikdo nemohl věřit, ale tihle tři agenti tajné služby je beze všeho spolkli. Popisoval jim podrobně všechny prostopášnosti, líčil jim, jak přistihl svou budoucí ženu v tak otřesných situacích, že se mu nakonec znechutila a už ji nechtěl.

„A tehdy jste odešel ze 17. provincie?“

„Přesně tak. Byl jsem pověřen výzkumem na západní frontě. Přišel jsem na to, že jste originálním způsobem narušili mořský ledovec. Měl jsem provést několik sond a zjistit, jakým způsobem jste postupovali. A přitom mě právě zastihlo komando Zrzavců nedaleko Glass Station. Ostatní už znáte.“

„Řekněte mi,“ řekl nejhubenější ze všech, „mluví se u vás o sektě, která se nazývá Obnovitelé Slunce?“

10

Zajatci Ledu

Obvinili ho, že je tajným agentem Transevropské Společnosti, který pronikl do jejich Koncese přes Glass Station s pomocí Zrzavých Lidí.

„Už o vás víme všechno, glaciologu Liene Ragu. Vás život je mnohem pohnutější, než jak jste nám ho vylíčil vy. Transevropská Společnost vás obvinila z podvratné činnosti. Prováděl jste ji společně s bývalým poručíkem Bezpečnosti a ředitelem pojízdné zoo, který se také zabýval etnologií. Společně jste pátrali po původu Zrzavých Lidí.“

„To je pravda,“ Lien neprotestoval. „Nic jsem vám nezatajil. Žil jsem v paláci guvernéra Sadona, s jehož dcerou jsem se měl oženit, a měl jsem přístup k jeho slavné knihovně. Podařilo se mi objevit některé důležité dokumenty o původu Ledového Národa.“

„Co o nich vlastně víte?“

Vyjadřoval se velmi obezřetně, mluvil o Svatyni Zrzavých, kterou Neokatolíci zničili, ale dával si pozor, aby neprozradil, že o tom ví něco víc.

„Zničením té svatyně by dostaly naše výzkumy těžkou ránu.“

„Co si skutečně myslíte o původu těch primitivních bytostí? K jakým závěrům jste došli?“

„Existuje několik hypotéz. Někteří se domnívají, že Zrzaví pocházejí z mořčat, na kterých byly prováděny genetické

pokusy. Jiní si zase myslí, že se jedná o ojedinělou rasu, která prošla rychlým vývojem a rychle se adaptovala na nízké teploty. Jsou i tací, kteří tvrdí, že Zrzaví přišli z vesmíru.“

To slovo nadzvedlo všechny tři agenty zpravodajské služby ze židlí. Na Liena se sesypala záplava otázek a výhrůžek. Lidé, kteří byli až dosud zdrženliví, najednou reagovali téměř hystericky. Astronomie jako věda neexistovala, jakékoliv zmínky o vesmíru byly všude zakázány, ať už to bylo v Transevropské, Panamerické nebo kterékoliv jiné Společnosti. Společnosti pravděpodobně mezi sebou uzavřely nějakou tajnou úmluvu, podobnou smlouvě o dopravních prostředcích z NY-Station. Určitě musela existovat nějaká charta, která řešila všechny sporné otázky mezi jednotlivými společnostmi.

„Vesmír neexistuje,“ prohlásil brunátný velitel agentů. „Už neexistuje. Měsíční prach všechno zničil. Exploze Měsíce vyvolala další řetězové výbuchy. S největší pravděpodobností explodovaly Mars, asteroidy a ostatní planety.“

Z vědeckého hlediska to bylo absurdní. Kdyby to byla pravda, musela by Země utrpět větší škody, než byl nedostatek světla a tepla, určitě by došlo k narušení gravitace. Ale tito muži neměli žádné vědecké znalosti, měli jen slepou fanatickou víru a respekt k současným zákonům.

„Právě,“ řekl Lien opatrně, „vesmírné bytosti se mohly vylodit na Zemi těsně před sérií výbuchů... Právě proto, že to věděli dopředu... Když už byli na Zemi, došlo u nich k rychlému úpadku a...“

„Takže vy předpokládáte, že ta svatyně, ta laboratoř je místem, kde přistáli na Zemi?“

„To bohužel nevíme,“ řekl Lien.

„Máme o vás ještě další informace, nezapomínejte, že máme k dispozici nejvýkonnější počítače na světě, zpracovávají miliardy dat, dokonce i data z jiných Společností.“

Muž se dopustil hrubé chyby. Lien ji ihned zaregistroval a začal přemýšlet. Znamená to snad, že Panameričané jsou tajně napojeni na počítačovou síť ostatních Společností? Šéf agentů se snažil napravit svou chybu, ale už bylo pozdě.

„Máme špionážní síť po celé planetě. Víme o vás téměř všechno.“

„Tak proč mě tedy vyslýcháte?“

„Abychom odkryli vaši pravou tvář.“

„Spáchal jsem několik trestných činů a Transevropská Společnost mně už nedůvěřuje. Přece by k vám neposlali člověka, který je tak často podváděl...“

„Vaše Společnost je ochotna za vás zaplatit vysoké výkupné.“

„Ano, jsem si toho vědom. Vím to.“

Pochopil, že bude muset něco obětovat. Den předtím odpovídal na otázky týkající se Obnovitelů Slunce vyhýbavě. Možná, že by mohl výslech zaměřit tímto směrem, možná, že by tím trochu odvedl jejich pozornost od své osoby.

„Představitelé Společnosti si myslí, že patřím k sektě Obnovitelů Slunce.“

Po tomto prohlášení nastalo hluboké ticho. Velitel této předsunuté posádky - jmenoval se Kawson, Lien se to nakonec dověděl - se díval na Liena, jako kdyby mu právě oznámil, že je lidožrout.

„A patříte?“ zeptal se velitel agentů.

„Znal jsem lidi, kteří k nim skutečně patřili. Vždycky jsem si myslel, že je to celé velký humbuk. Ale předložili mi takové argumenty, že jsem jen zíral. Je mezi nimi velké množství vědců. Poznal jsem jednoho důlního inženýra, který se domníval, že rozptýlený měsíční prach by se dal vysrážet a tím by se narušila neprostupná vrstva, která izoluje Zemí od Slunce a způsobuje, že na Zemi je velký chlad a nedostatek světla. Pochopitelně by se ze dne na den neobjevilo modré nebe a žhavé slunce. Ukázalo by se nám jen občas a nepravidelně. Ale sluneční paprsky by si našly cestu mezerami mezi plotnami měsíčního prachu, jejich účinnost bychom mohli ještě zvýšit odrazem. Teplota by začala v každém případě stoupat. Obnovitelé si myslí, že kdyby se jim podařil první krok, mohli by jít ještě dál a zkonstruovat přístroje, které by vyslaly do vesmíru jakési bomby, které by sice prach zcela nezničily, ale rozmetaly by ho.“

„To není jen utopie, to je dokonce zločin proti lidskosti,“ prohlásil nejhubenější z trojice. „Rozpuštěný led by zaplavil celou Zemi. Mimo hornaté části, které přesahují čtyři tisíce metrů.“

Ta přesnost Liena překvapila. Měl snad ten muž i jiné podobné informace? Patřil snad k Obnovitelům Slunce?

„Myslím si to také,“ potvrdil Lien. „Nikdo nedokáže přesně regulovat rozpouštění ledu. Muselo by se docílit okamžité sublimace, to znamená ze stavu tuhého přejít přímo bez fáze tání do stavu plynného. To by ale způsobilo, že atmosféra by byla příliš vlhká a nedalo by se dýchat. Na Zemi by rázem vzniklo tropické klima. V každém případě snaha o příliš rychlé zvýšení teploty by vyvolala mnohem horší následky, než v době Velké Paniky před tři sta lety. Soudí se, že tenkrát zahynulo pět miliard lidí, to znamená tři čtvrtiny tehdejší populace. Od té doby nikdy počet obyvatel nepřesáhl osm set miliónů. Při novém klimatickém převratu by zahynulo nejméně šest set miliónů lidí.“

„Mluvíte vážně, nebo se nám snažíte namluvit, že tu sektu odsuzujete?“

„Myslím, že za dvacet let budou mít k dispozici techniku, která bude schopná vypořádat se s vrstvou měsíčního prachu. Ale návrat Slunce se bude muset rozložit na delší dobu, možná na celé století, aby nedošlo k nějaké katastrofě. Ale bojím se, že extrémisté - vždycky se nějací najdou - cítí, že rychlý návrat Slunce otřese současným společenským řádem a mohl by přispět ke zrodu nové společnosti.“

Později za ním přišel Kawson, aby si s ním promluvil na téma, které ho, jak se zdálo velmi zaujalo.

„Řekněte mi, ti lidé musí být přece šílenci, opravdoví šílenci? Myslíte, že je jich hodně? Například u vás, ve vaší Společnosti?“

„Nevím,“ odpověděl Lien. „Inženýr, kterého jsem poznal, ale rozhodně není šílenec. Pochopitelně, že na takového člověka se nalepí spousta fanatiků, které na celé té záležitosti přitahuje trochu mystická stránka věci. Tomu se nedá zabránit.“

„Ale co by se skutečně stalo, kdyby se led začal pomalu rozpouštět?“

„To nemůže nikdo přesně vědět. Dá se předpokládat, že všude vzniknou vodní toky. Nejprve malé potůčky, pak řeky

a později mohutné toky, které nebudou zpočátku příliš prudké. Do té doby, dokud budou oceány pokryty vrstvou ledu. Pak se ale pohyb zrychlí, vzniknou mohutné nebezpečné řeky, které začnou vše ohrožovat. Dokud se neobjeví úseky volného zemského povrchu. Všichni lidé se nebudou moci uchýlit do vyšších poloh. Ti, co tam budou první, vyženou ty další."

Na Kawsona to silně zapůsobilo:

„Musíme jim v tom za každou cenu zabránit. Musíme ty lidi zlikvidovat. Na takové šílence jsou všechny zákony krátké."

Šílenci kdysi také používali Měsíc k ukládání radioaktivního odpadu. Tenkrát se zavírali ti, kteří protestovali proti zneužívám naší oběžnice. Také je tenkrát likvidovali. Ale největší díl viny na zalednění Země nesou přece právě ti, kteří rozhodli, že odpad se bude skladovat ve vesmíru.

Již před několika dny ho přestali vyslýchat. Lien se zdržoval ve své kabině, četl a poslouchal rádio. Překvapilo ho, jaké zprávy Panameričané vysílají. Málokdy se mluvilo o východní frontě, západní z pohledu Transevropské, ale rozhodně nikdy nepadla zmínka o zóně okupované Zrzavými Lidmi. Naproti tomu hodně času věnovali bojům mezi Sibiřskou a Transevropskou. Často se vysílaly reportáže přímo z místa bojů a Lien pokaždé doufal, že se zmíní o Kabaretu Miki.

Žádal, aby mu dali do kabiny televizor, ale chief řekl, že momentálně nemá žádný volný. Povolil mu, aby sledoval televizi v jídelně. Obrázky z války se střídaly s množstvím reklam, které nabízely různé výrobky, propagovaly nové stavby Společnosti, cestování super-expresy, které zdolávaly celé území Koncese od severu k jihu, nebo od západu na východ během jednoho půldne. Lien si s nostalgií vzpomněl na staré dobré rychlíky své Společnosti, které se nekonečně vlekly, neustále byly sváděny z cesty, nebo zastavovány a odvraceny soupravami s předností, lokocary velkých akcionářů a všech významných lidí. Často se také mluvilo o výstavbě obrovského podledového tunelu, který měl propojit západ s východem. Jakési gigantické metro, které by mnohonásobně zrychlilo dopravu a navíc by bylo bezpečné. V reportáži ukazovali záběry ze stavby, kde už byla vyhloubena obrovská jáma, ražení tunelu postupovalo rychlostí patnáct kilometrů za den. Předpokládá se, že zpočátku se tunelem bude jezdit po čtyřiceti kolejích, později má počet stoupnout až na devadesát. Maximální hloubka má být čtyři sta metrů. Práce mají trvat asi dva roky. Přímo pod městy budou vybudovány podzemní stanice, do kterých se bude sjíždět obřími výtahy.

„Na některých místech bude Supermetro vyvedeno na povrch," vysvětlil chief Lienovi.

„K čemu je dobré tohle titánské úsilí?"

„Aby se zrychlila doprava. Později přijde na řadu ještě jeden tunel od severu k jihu. Spojíme oba zemské póly. Není to úžasné? Přinese to práci spoustě lidí. A pak je to taky prostředek, jak si uhlídat ty špinavý Zrzavce. Pracují na stavbě za dva tisíce pět set kalorií denně. To je přece ohromný plat, ne? Všechny tlupy byly nahnány na stavbu. Nebo alespoň všechny, které se podařilo najít."

„A kdo tedy čistí městské kopule?"

„Vyvinuli jsme systém, který zabraňuje tvoření ledu."

„V tom případě musíte spotřebovat velké množství energie?"

„Samozřejmě v některých malých stanicích ještě používají Zrzavce k odklízení ledu, ale je jich čím dál tím méně."

Předsunutá stanice se skládala z padesáti vagónů, stojících na osmi odstavných kolejích. Před mrazem byla chráněna nafukovací halou s dvojitým pláštěm. Do prostoru mezi oběma stěnami pláště byl vháněn z výkonných teplovzdušných agregátů horký vzduch, takže se venku netvořily námrazy. Bylo tu teplo, jídla bylo dost a bylo výborné. V životě Lien nesnědl tolik masa všeho druhu. Dostával také ryby, především tuňáka, který se choval ve velkých nádržích na jihu, a lososa z bývalého pacifického pobřeží. Panameričané pili vodku, které říkali wodky. Když vojáci odpočívali u televize, měl každý před sebou jednu láhev, kterou během večera po malých doušcích dopil až do dna. Byl mezi nimi jeden, který se chtěl po zprávách dívat na pornografické filmy a většinou to skončilo tak, že všichni sledovali exhibici pěkných blonďatých holek a dobře stavěných chlapců.

„To je speciální vysílání pro armádu," vysvětlil mu chief. „Civilové by něco takového pochopitelně nepřijali."

Agenti Zpravodajské služby někam zmizeli a Lien si nemohl stěžovat, že by se mu vedlo špatně, ale přesto se nudil. Nejen, že nemohl splnit poslání, kterým byl pověřen, ale ani nedoufal, že by se mohl dovědět něco nového o Yeuze a Jdrienovi.

Nakonec se svěřil chiefovi, ale podrobnosti o synově původu zatajil.

„Ta herečka je vaše žena?"

„Nejsme manželé. Vzala chlapce s sebou na frontu a od té doby o nich nemám zprávy."

„Proto se tak zajímáte o zprávy ze sibiřské války... Doufáte, že se jednou objeví záběry z toho vašeho vlaku-kabaretu? Chcete, abych se zeptal přímo v televizi? Mám kamaráda, který pracuje jako cenzor v Movie Station. Rukama mu projdou všechny filmy jak pro kina, tak pro televizi."

„Vy byste to udělal?"

Chief se na něho přátelsky usmál, ale Liena napadlo, že tu informaci určitě předá svým nadřízeným nebo tajné službě, a ta to bude posuzovat jako vměšování se do cizích záležitostí druhé Společnosti. Ale momentálně mu ležely na srdci víc zprávy o svých blízkých než jeho postavení.

„Mohl byste blíže určit místo, kde by se ten kabaret mohl nacházet?"

„To bohužel nevím, ale Sibiřané přeci nedrží ve svých rukou šestatřicet takových vlaků. Nemělo by být těžké ho najít."

Jednoho večera televize vysílala reportáž o slavných sibiřských jezdcích, kterým se říkalo Mongolové. Natočili je, jak vyjíždějí ze svých zvláštních vlaků na koních s dlouhou srstí a charakteristickou hlavou. Oči jim vystupovaly z důlků a kůže vypadala, že je napnuta přímo na lebce. Komentátor vysvětloval, že ta zvířata jsou krmena výhradně

masem, zvířecími zbytky, ale že v bitevním poli jim Mongolové předhazují mrtvoly nepřátel. V jídelně to vyvolalo bouři nevole:

„To jsou barbaři! Slyšeli jste to?“

Lien se domníval, že komentátor se snaží vyvolat protisibiřskou propagandu. Ale čelisti těch zvířat na něho opravdu zapůsobily. Ke konci se v záběru mihl kůň s lidskou paží v tlamě. Byl to jen kratičký záběr, ale nesnesitelně realistický. V noci se mu zdálo, že Jdriena pronásleduje stádo koní, kteří ho chtějí sežrat, probudil se celý zpocený a už neusnul.

O týden později poslala Zpravodajská Služba dva další agenty. Liena napadlo, že první tým měl asi potíže kvůli tomu, že mu prozradili, že Panamerické počítače jsou schopny přijímat cizí data. Velitel trojice si musel tu neodpustitelnou chybu asi dost vyčítat.

Oba muži se představili a ihned vyložili své karty.

„Jmenuji se London,“ řekl starší z nich, „a můj kolega Fuerza. Prověřovali jsme vaše materiály. Vaše Společnost po vás skutečně vyhlásila pátrání kvůli několika přestupkům a zločinům, které jste spáchal. Dezertoval jste, utekl jste z vězeňského vlaku, jste podezřelý ze zabití člověka v jedné malé stanici, ukrýval jste Zrzavé Muže, po kterých vaše Bezpečnost pátrala. Už dva roky se skrýváte. Je to pravda nebo ne?“

„Ano, je to pravda,“ řekl Lien, „ale je třeba dodat, že všechno, z čeho jsem obviněn, jsem provedl pod vlivem traumatu, které jsem prožil, když jsem odhalil, že celé jedno město bylo vyhlazeno... jakési F-Station. Celá městská čtvrť byla poslána na smrt do ledové propasti. Stopy zločinu zahladili tak, že místo katastrofy zasypali ledovými bloky, které nařezali laserovými paprsky. Neunesl jsem pomyšlení, že Společnost je schopna takové genocidy. Ostatní obyvatelé byli deportováni.“

„Začal jste se tedy bouřit proti Společnosti, proti akcionářům?“

Naivně se ho snažili vlákat do léčky.

„Ne tak docela. Uznávám existenci Společností, které se starají o příděly energie, potravin a všeho, co je třeba k boji proti izolaci a stresu z nadměrného chladu. Přál bych si, aby Společnosti byly spravedlivější, humánnější a byly řízeny demokratickým způsobem.“

„Vy nenávidíte velké akcionáře?“

V Panamerické Koncesi se velcí akcionáři dali počítat na desítky tisíc. Drželi v rukou skutečnou moc. Možná, že London je jedním z nich.

„Vy byste raději akcie rozdělil?“ doplnil ho Fuerza.

Bude lepší, když to všechno popře:

„Vůbec ne. Ale chci, aby lidé nebyli bezdůvodně odsuzováni, aby byla dodržována lidská práva, to je všechno.“

„Proč jste požádal o politický azyl?“

„Protože si myslím, že u vás se dá žít v lepších podmínkách,“ řekl s vážností, která zněla opravdově.

Ale muži nevypadali, že je to přesvědčilo. Pro toho, kdo nic nemá, byly životní podmínky všude bez rozdílu stejně těžké. V Sibiřské Společnosti to bylo postavení, které umožňovalo získat privilegia, v Afrikanii bylo důležité postavení a bohatství. Neznal společenský řád Austroasijské Společnosti, ale v Panamerické a Transevropské byly ze všeho nejdůležitější peníze.

„Chcete se u nás usadit?“

„Chtěl bych se věnovat své profesi, kterou miluji,“ řekl pokorně. „Baví mě zabývat se ledem, rád ho analyzuji, dělám sondy, předpovídám pohyb ledu a rád pracuji ve společnosti stejně posedlých lidí. Byl jsem v tom vychován a moc lituji, že jsem se stal pro svou Společnost nežádoucí od chvíle, kdy jsem byl nucen přestat vykonávat svou práci.“

„Jste tedy přesvědčen, že led je základním předpokladem života na Zemi?“

Lien musel potlačit úsměv. Dostali ho právě tam. kam chtěl. Stačilo, že promluvil o své práci s hrdosti a přesvědčil je, že v podstatě není žádný revolucionář, že je jen skromný reformátor, který se snaží jen o drobnou nápravu společenského řádu. Když vzhlíží téměř nábožně k ledu, nemůže si přece přát, aby zmizel, pomysleli si oba muži shodně. Kdyby zmizel led, zmizel b\ i jeho smysl života.

Od toho okamžiku změnili svůj postoj k němu, ptali se ho na to, co by chtěl dělat.

„Rád bych pracoval na vašem slavném Supermetru. Myslím, že moje znalosti by se tam mohly velmi dobře uplatnit. Nechci, aby to znělo vychloubačně. Podobnou prací jsem se už zabýval v jednom solném dole. Podařilo se mi docílit, aby led účinkem soli netál. Můj přínos měl dalekosáhlé následky. Měl jsem tenkrát pocit, že bojuji o samou podstatu naší civilizace.“

Napadlo ho, že to trochu přehnal. Dostal strach, že ho budou podezírat, že s nimi nehraje čistou hru.

„Promiňte mi, vždycky když se začne mluvit o mé práci, nechám se takhle unést. Pochopitelně jsem ochoten dělat cokoliv.“

„Třeba sloužit v armádě?“ zeptal se Fuerza ironicky.

„Ne, to ne. Mám odmalička averzi k prolévání krve a nikdy jsem ji nedokázal překonat. Možná, že jsem slaboch, ale raději bych přispěl k zachování ledu, který je nutnou podmínkou našeho života.“

„Žádal jste, abychom vám našli nějaký kabaret Misti? Nebo Mili?“

„Miki. Divadelní vlak, který zajali Sibiřané. Nevím ale, v které oblasti k tomu došlo.“

„Uděláme vše, co je v našich silách, ale mám obavy, že to chvíli potrvá. Na sibiřské frontě máme dva televizní štáby, jeden rozhlasový a osm reportérů od novin. Ale moc toho nezmůžou, všechny novináře totiž přísně hlídají sibiřští váleční zpravodajové. Doposud se nám o tom kabaretu nepodařilo získat žádné informace. Jak dlouho je v rukou Sibiřanů?“

„Asi dva měsíce,“ odpověděl Lien.

„Je to divné, že jsme za tu dobu nezískali žádnou zprávu. Mohla by z toho být zajímavá reportáž. Už jsme natáčeli ve

vězeňských vlacích, v nemocničních vozech, kde jsou ošetřováni vaši krajani. Požádáme znovu všechny korespondenty, aby měli oči otevřené a aby se pokusili zachytit jakoukoliv stopu.“

„Proč myslíte, že Sibiřané ten vlak tají?“ „Jsou tu dvě možnosti. Buď už vlak-kabaret neexistuje, byl zničen při bombardování, anebo je v moci nějakého generála nebo vyššího velitele, který si ho drží pro své osobní rozptýlení.“

11

Zajatci Ledu

Jednou v noci, aniž by je někdo předem upozornil byl vydán rozkaz, aby se kabaretní vlak vydal na cestu směrem na západ. K soupravě připojili starou lokomotivu, kterou řídil mladý učeň. Předešlý strojvůdce mohl jen tiše sledovat chyby v řízení, kterých se mladíček při své první jízdě dopouštěl. Prošel třítýdenním školením, než mu Sibiřané svěřili tento pro ně tak bezvýznamný konvoj.

Yeuze probudil silný náraz, vyskočila, aby zachytila Jdriena, který se chytil zoufale okraje své postýlky. Vzala ho do náručí, aby ho uklidnila, ale chlapec nikdy neplakal. Lehce se usmíval. Měla dojem, že se jí ptá, co se děje.

Chodba se zaplnila rozespalými herci, kteří se rozčilovali a protestovali. Ředitel v pyžamu se je snažil uklidnit:

„Stěhujeme se, stěhujeme se. Jedeme za publikem, když publikum nepřijde za námi.“

„Vy jste to věděl?“

„Právě jsem se to dověděl. Ani poručík Oude nevěděl, že máme dnes v noci odjet.“

V kalném ránu zůstal vlak nehybně stát mezi několika bizarními konvoji. Na jedné straně stál vlak naložený železným šrotem, který se snažil dostat k ocelárnám ve vnitrozemí, na druhé nemocniční vlak. Yeuze neustále překvapovalo velké množství lazaretních vlaků na obou stranách fronty. Tenhle byl dokonce vybaven kremační pecí. Mléčné sklo v oknech zabraňovalo v pohledu na raněné a obsluhující personál. Vlak se železem pak dostal přednost a odjel. Byl to úžasný pohled na nekonečnou soupravu vezoucí trosky obou armád, na zbytky bývalých bitevních lodí pokrytých ledem a popraskaných mrazem. Tisíce tun železa odjížděly do železáren, zatímco ranění museli čekat. Do cesty se jim postavil další vlak, tentokrát s nákladem živých prasat, která příšerně kvičela. Bylo to tak nesnesitelné, že vojenští lékaři z nemocničního vlaku vyšli rozčilení na nástupiště. Výsledkem bylo, že lazaretní vlak přesunuli jinam, ale kabaret Miki zůstal stát vedle vagónů s kvičícími čuníky. Tisíce prasat, která chcípala hlady a zimou.

K večeru se vlak pohnul o deset kilometrů, ale další cestu jim znemožnilo bombardování. Tentokrát zůstali stát uprostřed ledové pouště. Byly tam i jiné konvoje, ale nebylo poznat, co vezou. Yeuze byla ve své kabině s Jdrienem, učila ho mluvit, ale on se tomu roztomile bránil, raději s ní udržoval mentální kontakt. Předstírala, že se na něho zlobí a

myslela si, že ho tím přinutí, aby konečně řekl „máma“. Strašně si přála, aby ji tak nazval.

Trpaslík zaklepal na dveře, přinesl jí trochu kávy. Kdo ví, jak k ní přišel, káva se platila zlatem. Vypili jeden šálek a Yeuze vytáhla láhev staré vodky a každému nalila do skleničky na dva prsty.

„Plukovník Sofi si vyžádal, abychom za ním přijeli,“ vysvětloval trpaslík. „Ten chlap má větší moc než nejvyšší generál.“

„To znamená, že se blížíme k našim liniím?“

„Kdopak ví? Někdo říká, že naši ustoupili tak daleko, že vzniklo stokilometrové území země nikoho, a Sibiřané se neodvažují postupovat dále, aby nebyli vtaženi do pasti. Je možné, že naše vojska obětovala široký pás našeho území jen proto, aby měla čas se vzchopit. Na naší straně musely být těžké ztráty.“

V noci se trať uvolnila a vlak se dal opět do kodrcavého pohybu, nervy a tělo špatně snášely prudké nárazy, které provázely pohyb vlaku. Tentokrát to nebyla chyba mladého strojvůdce, elektrický proud přicházel do kolejí nepravidelně, přerušovaně.

„To je důkaz toho, že velké jednotky odčerpávají značné množství energie,“ pomyslela si Yeuze. „To znamená, že boje už začaly. Ale není slyšet obvyklé burácení.“

Když toho rána vycházela ze své kabiny, aby zjistila, co je nového, ozvalo se za ní:

„Máma.“

To slůvko ji zasáhlo na nejcitlivějším místě, pomalu se otočila, spatřila Jdriena, jak k ní natahuje ručičky a chce, aby ho vzala s sebou.

„Pojď,“ řekla mu, „pojď, miláčku.“

Od té doby věděl, že si ji tím prostým slovíčkem vždycky získá, to mu stačilo. Odmítal se učit další slova, která od něho vyžadovala. Slovo „táta“ mu nic neříkalo, nemělo pro něho žádný smysl. Svou lásku si spojoval s Lienovým obrazem. A zdálo se, že ten obraz z jeho mysli nic nedokáže vymazat, zatímco Yeuze si někdy svého přítele vybavovala jen s potížemi. Jeho tvář se jí objevovala sotva rozeznatelná, jako na staré zažloutlé a poškrábané fotografii. Čím víc se vlak blížil k frontě, tím víc myslela na plukovníka Sofiho. Chlapec uměl proniknout do jejích myšlenek a díval se na ni vážně, jako kdyby ji odsuzoval.

„Poslouchej,“ řekla mu jednou, když už toho měla dost. „Já vím, že jsem blázen, že tvůj otec je můj nejlepší přítel, člověk, s kterým bych chtěla žít až do smrti, ale já nejsem to, co si představuješ, nejsem jen máma nebo věrná přítelkyně. Mám chuť na toho mongolského plukovníka, milovat se s ním je děsivé a zároveň nádherné. Jsi ještě dítě a já nevím, proč ti to říkám.“

Kabaret se blížil k frontě složitými oklikami. Někdy stál několik dní na odstavné koleji, jindy zase jel velkou rychlostí, ale opačným směrem.

„Jeden krok dopředu, dva zpátky,“ dělal si trpaslík legraci z poručíka Ouda, který se už neodvažoval předpovídat, kdy vlak dorazí do cíle.

Celou dobu se museli pohybovat jen po vlaku, ani na chvíli nesměli vystoupit, pokud nechtěli riskovat, že konvoj se dá náhle do pohybu a oni zůstanou v ledové pustině. Nikde nebyla jediná stanice pod kopulí, jen jednou zahlédli stanici pod nafukovací konstrukcí.

„Jednají s námi jako s vyhnanci. Sotvaže máme co jíst a trochu tepla," protestoval trpaslík.

Oude se pro ně snažil získat víc, ale všude narážel na nepřístupnou vojenskou byrokracii. Nakonec se dostali do bojové zóny. Poznali to podle toho, že v dáli zahlédli občasné záblesky a temné dunění roztřásalo okna jejich kabin.

Nazítří mohli udělat několik kroků venku, dostalo se jim ujištění, že vlak bez nich neodjede. Místo, kde se nacházeli, bylo asi původně transevropské pohraniční městečko. Kopule byla rozbombardovaná, mobilní domy rozmetány a trosky odklizeny buldozérem na jednu hromadu, která sahala do výše sta metrů a už jí pokrývala vrstva ledu. Pouze koleje a nástupiště byly jakž takž nepoškozené a místo sloužilo jako čekací stanice pro konvoje, které neměly přednost. Mezi ně patřil i jejich vlak.

Procházeli se zrovna venku, když se objevil poručík Oude a běžel směrem k nim.

„Vraťte se, rychle se vraťte do kabin, pospěšte si! Nemůžeme tu zůstat.“

„Znovu odjíždíme?“ zeptala se Yeuze.

Ale poručík na ně křičel a všichni se nechali, i když s nechutí, odvést zpět do vlaku.

„Vypadá jako pes, který štěká na své ovce. Jak ve starém filmu,“ reptal trpaslík.

Yeuze se několikrát otočila. Byla přesvědčená, že se ocitli v blízkosti nějakého zapovězeného místa nebo tajného konvoje a že Oude začal jančit při pomyšlení, že by někdo z nich mohl spatřit něco zakázaného.

Snažila se něco zahlédnout z okna své kabiny, pozorovala okolí dalekohledem, ale marně. Před nimi bylo několik vlaků, na nich však nebylo nic zvláštního. Pomyslela si, že tajemná zóna bude asi někde dál, tak deset kolejí od nich.

Při obědě jí jedna kolegyně prozradila, že viděla televizní štáb.

„Odjížděli drezínou na západ. Byl to celý štáb s technikou.“

Nevěnovala tomu příliš pozornost. Uprostřed noci k ní přišel do kabiny trpaslík a trochu se třásl.

„Můžeš přijmout návštěvu? Neskrývám ti, že je to nebezpečné. Oude odjel pro instrukce do místního úřadu. Máš na to tak dvacet minut.“

„Ale kdo je to?“

„Novináři.“

„Vždyť ti už tady byli.“

„Je to štáb Panamerické televize. Jsou dva.“

Yeuze tomu nechtěla věřit, ale trpaslík za chvíli přivedl dva rozjařené chlapíky. Jeden se jmenoval Darny, na ramenou měl miniaturní kameru. Druhý se představil jako Fuerza.

„Vy jste opravdu z Panamerické?“ zeptala se nejistým hlasem.

„Pracujeme pro Movie Station, děláme reportáže. Dostali jsme hlášku, že byl zajat transevropský divadelní vlak, ale dost jsme o tom pochybovali. Už jsme vás kolik dní neúspěšně hledali.“

„Takže vy se zajímáte o vlak. Ne o mě?“

Fuerza se začal tiše smát a mrkl při tom na svého kolegu:

„Ona neví, že její přítel nám dal tip, že by tu někde měla být.“

„Můj přítel?“ Yeuze zbledla... „Myslíte Liena Raga? Kde jste se s ním setkali?“

„Utekl do naší Společnosti a teď pracuje jako glaciolog. Už je skoro měsíc někde v západní oblasti, ale neřeknu vám přesně kde.“

„Utekl k vám?“ opakovala Yeuze opatrně.

Lien Rag by měl být podle všeho někde na severu Transevropské. Co po ní vlastně ti dva muži chtějí?

„Máme zjistit, jak jste na tom, určit přibližné místo, kde se nacházíte. Natočíme tady pár záběrů. To je kluk, ten malý? Váš syn, vás dvou?“

Lien zatajil pravdu z důvodu, který neznala, ale pochopila, že si musí dát pozor. Vzala Jdriena do náruče, oba muži ji pozorovali s úsměvem.

„Krásný kluk,“ řekl Fuerza. „Natočíš to, Darny?“

„Jo, už se na tom pracuje.“

Odpovídala na Fuerzovy otázky, zatímco kameraman natáčel, potichu přitom přecházel po místnosti. Natočil si Jdriena, jak hopsá na horním lůžku, jak překvapivě šikovně přeskakuje z jednoho lůžka na druhé.

„Skoro jako opice v zoo,“ řekl Fuerza. Yeuze se to vůbec nelíbilo.

Ten novinář se jí vůbec nezamlouval, připadal jí jako čmuchal. Kladl nečekané otázky ohledně Liena Raga ptal se, co dělal dřív, jak se poznali.

„Nemyslím, že by to zajímalo vaše televizní diváky,“ řekla. „Jestli chcete, řeknu něco na kameru.“

„Jak chcete.“

„Nejsem žádná velká hvězda, ale přesto bych chtěla říct pár slov svému příteli.“

Vzala si Jdriena do náruče a krátce promluvila. Vysvětlila, že se dostali do zajetí, ale že kabaret hraje dál pro sibiřskou posádku. Že s nimi nezacházejí špatně a že doufá, že válka brzy skončí, protože se chce vrátit do Transevropské.

„Nechtěla byste později jít k nám do Panamerické?“ zeptal se Fuerza.

„Jestli tam Lien ještě bude, proč ne?“

„Chlapec by nemohl něco říct?“

„Ještě nemluví.“

Zeptala se, za jak dlouho dorazí film do Panamerické, ale nedokázali jí na to odpovědět přesně. Musí ho předložit Sibiřanům k cenzuře, což nebude jednoduché.

„Někdy nám ozařují filmy, je jim jedno, jestli jsou exponované nebo ne. Když tak nám dají nový materiál. Mají strach, abychom nenatočili něco závadného. Posledně jsme dělali reportáž o dětském koncentračním táboře a to se Sibiřské Společnosti vůbec nelíbilo. Prohlásili, že je to jinak, že se jedná o školu pro sirotky. Pak jsme měli taky historku s koňmi, co žerou lidský maso.“

„Mohu dosvědčit, že je to pravda,“ řekla. „Na vlastní oči jsem viděla, čím je krmí. Vy říkáte, že Lien pracuje? Jako glaciolog?“

„Pracuje na jednom velkém projektu. Museli jsme si ho nejdříve prověřit, zpočátku jsme ho považovali za špióna.“

„Vy jste ho považoval za špióna?“ řekla Yeuze posměšně. Fuerza zrudnul.

„Moji krajané, jestli chcete. Myslel jsem to obecně.“

„Zůstáváte ještě na frontě?“

„Jen několik dní, pak se vrátíme, abychom sestříhali, co jsme tu natočili a připravili vysílání do televize.“

„Uvidíte se s Lienem Ragem?“

„Určitě se nám ozve. Možná, že dáme dohromady film o dramatu, které vy dva prožíváte. Prožíváte drama, nebo ne?“

Teď zase zrudla ona, pomyslela na plukovníka Sofiho.

„Strašně bych ho chtěla vidět,“ řekla jednoduše. „A Jdrien moc trpí, že nemá tátu u sebe.“

Fuerza se pokusil vzít chlapce do rukou, ale Yeuze mu v tom zabránila. Mohl by si všimnout Jdrienovy srsti, chlapec měl na sobě jen lehké pyžamo. Položila ho zpátky na horní postýlku a řekla:

„Teď už musí spát. Chcete se něčeho napít?“

„Děkujeme, ale musíme se vrátit k našemu vlaku a nesmíme vzbudit pozornost sibiřských novinářů. Dostali rozkaz, aby nás hlídali. Myslím, že se ještě uvidíme.“

Yeuze měla z návštěvy divný pocit. Nezdálo se jí pravděpodobné, že by Lien požádal Panamerickou televizi, aby ji našli. Kde by na to získal podporu a vliv? Určitě ne tím, že jim vyprávěl jejich příběh. Nebyl člověk, který by dokázal jejich situaci dramatizovat. Takže muselo existovat ještě jiné vysvětlení. Panameričané Lienovi nedůvěřovali, snad ho i vyslýchali. Ale proč?

Předpokládala, že se Lien uchýlil ke svým Zrzavým přátelům do Západní Zóny, kde se zdržoval i bývalý poručík Skoll, Jak se dostal do Panamerické? Jižní cestou?

Druhý den je poručík Oude postavil do pozoru a vyptával se jich na Panamerické novináře.

„Jsou neobjektivní, překrucují fakta a zkreslují tím skutečnost.“

Yeuze udivilo, že filmovali jen ji a Jdriena, že nenatočili reportáž o celém souboru. Ostatně později jí trpaslík vyčetl, že zabrala celý film jen pro sebe.

„Mohli mě taky natočit, docela rád bych jim něco předvedl. Nevěděl jsem, že jsi v Panamerické tak populární.“

„Já taky ne," usmála se na něho, až ho píchlo u srdce.

Novináři se už nevrátili a vlak jednoho večera dorazil konečně do cíle, téměř k hranicím fronty. V blízkosti se ozývalo temné dunění a noční nebe na obzoru osvětlovala silná záře. Někde v dáli hořel sklad paliva. Plukovník Sofi pro ni poslal, ale tentokrát přijela jen pancéřovaná drezína. Jakmile vstoupila do vlaku Mongolů, okamžitě zaregistrovala změny. Potkávala chromé jezdce, raněné a ve vlaku vládl kromě velkého nepořádku i pach krve a alkoholu.

„Ty jsi také raněný?"

Sofi měl paži na pásce. Střela mu rozdrtila zápěstí, musel příšerně trpět. On i jeho muži odmítli nemocniční vlak. Postaral se o ně mongolský doktor, který za nimi přijel.

„Ztratil jsem deset koní," oznámil jí truchlivým hlasem. „Z toho dva nejlepší. Vaši vojáci vytvořili malá lehká komanda, která používají staré palné zbraně. Koně znervózňuje štěkot těch stařičkých kulometů."

Náhle jí poručil, aby se svlékla.

„Nebudeme večeřet?" řekla roztrpčeně.

„Dělej, co ti říkám." odpověděl téměř vztekle. Donutil ji, aby si klekla na hustý vlněný koberec a tak si ji vzal, ona si znovu vzpomněla na hřebce a klisnu. Potom jí dovolil, aby si přehodila župan, ležel natažený na svém lůžku, kouřil euforizující doutník a díval se na ni, jak jí.

„Chci, abyste zítra hráli."

„Dobrá," řekla. „Pro tvé přátele důstojníky?"

„Pro mě a mé muže. A chci, abyste byli všichni nazí. Celý soubor."

„Ty jsi se zbláznil," vyhrkla.

„Všichni jsme se zbláznili. Zítra přijdu se svými muži a jestli nám nebudete po vůli, všechny vás postřílíme."

„Všichni? I muži?"

Pokrčil rameny:

„Když jím maso, taky se neptám, jestli to byl samec nebo samice. A mí muži jsou stejní jako já. Připrav na to své přátele. Jsou na orgie zvyklí, prodávají se tomu, kdo dá víc."

„Jsou to herci, ne prostituti."

„U nás je to totéž. A teď už běž. Chci zůstat sám."

Když se oblékala, padl jí zrak na šavle zavěšené na stěně. Mohla by jednu vzít a vrazit ji Sofimu do krku. Ležel na zádech s hlavou zakloněnou dozadu a zavřenými očima. Kdyby našla odvahu, mohla by ušetřit životy svých kolegů a Jdriena.

„Vypadni," řekl, aniž na ni pohlédl.

„Ty jsi nás nechal přivézt jen kvůli těm krvavým orgiím?"

„Vypadni!"

„Několik dní jsi žil se mnou jako muž, ne jako zvíře. Teď se chováš jako tví hřebci, divocí kanibalové. Žádná žena nepřipustí, aby s ní někdo takhle jednal. Nevěřím, že by se taková našla."

12

Zajatci Ledu

Byla to největší stavba, jakou kdy člověk vytvořil. Neuvěřitelné technické dílo, které svým významem přesahovalo všechno, co bylo vybudováno od doby, kdy člověk vytesal svou první sekyru z kamene. Po měsíčním pobytu v tomto kolosálním tunelu si Lien Rag ještě nezvyknul. Každý den, když cestou do práce procházel obří štolou, která měla spojit oba konce vnitrozemského ledovce pokrývajícího bývalý americký kontinent, přibližně mezi Bostonem a San Franciscem, se mu vždycky zatočila hlava. Nastoupil u týmu, který ve dne v noci sledoval pohyb obrovské ledové masy. Hned po zahájení stavby zjistili, že v některých místech dochází k mírnému pohybu. Vypadalo to, jako by celá oblast byla přitahována Atlantickým oceánem. Tam, kde se Golfský proud přibližoval k bývalému pobřeží, se led mírně rozpouštěl a tání vyvolávalo postupný sesuv celého území. Dlouho se snažili podmořský Golfský proud odklonit a před třemi měsíci se rychlost sesuvu prudce snížila. Dokonalé měřicí přístroje přesto stále zaznamenávaly občasné odchylky tlaku. Práce však pokračovaly dál.

Lien bydlel na Kótě 900, to znamenalo, že jsou na devítisté míli od začátku tunelu. Razicí štíty pracovaly jen na čtvrtinu své kapacity, protože technické služby nestačily jejich tempu. Tunel bylo třeba vybavit, zajistit provizorními výztuhami před tím, než se v další fázi definitivně zpevní injektážemi. Klenba se natírala speciální izolační hmotou, která měla zabránit tání ledu, k němuž by mohlo dojít, kdyby vnitřní teplota tunelu vystoupila nad dvacet stupňů. Stejným ochranným nátěrem se natíraly i stěny a podloží. Tunel nebyl řešen jen jako pouhá horizontální štola se dvěma vstupy. Aby uzavřené jednotvárné prostředí nepůsobilo na cestující depresivně, každé dvě míle se měnila úroveň kolejí, takže trať se mírně vlnila. Každých dvacet mil se budovalo jakési velké kruhové depo, jehož průměr nebyl nikdy menší než jedna míle. Později zde vzniknou sklady a dílny, možná i celá města, která budou s povrchem spojena výtahy. Na několika místech se už začalo s hloubením šachet, někde už se dostali do hloubky dvou set metrů. Projekt předpokládal, že šachty nebudou hlubší než pět set metrů, průměrná hloubka byla stanovena na čtyři sta metrů od zaledněného povrchu.

V takové hloubce měl led třpytivě zelenou barvu a dělníci si připadali, že dolují drahokamy. Někteří si dokonce schovávali zvlášť krásné třpytivé úlomky na památku.

Lien Rag si všiml, že v čele štoly pracují stovky Zrzavých. Kopali malé pomocné štoly, nutné pro práci razících štítů. Obsluhovali celou tu mašinérii, nikdy nevycházeli ven, v tunelu jedli i spali. Glaciolog se pokoušel najít někoho ze skupiny, kterou mu označil Skoll, ale zatím se mu to nepodařilo. Potřeboval přes ně poslat zprávu do Glass Station. Toho rána, vlastně nevěděl, jestli je ráno, ale hodinky na jeho zápěstí ukazovaly osm hodin, studoval záznamy z předešlého dne. Zdálo se mu, že v některých sektorech led projevuje mírnou tendenci k pohybu jižním směrem o rychlosti několika milimetrů za týden. Zatím to nemohl jednoznačně potvrdit. Uvnitř ledovce se občas tvořily pevné shluky tvrdší hmoty, které glaciologové nazývali konkrece. Zdálo se, že shluky se nedrží na jednom místě, ale pohybují se. Konkrece skutečně procházely ledovou hmotou nižší hustoty, svým pohybem ji drtily a zastavovaly se až, když narazily na jiný, stejně tvrdý shluk. Byly proto velmi nebezpečné, protože při větší koncentraci mohly narušit ledovou vrtsvu. Jejich výskyt musel být tedy pečlivě sledován. Lien jich už zaznamenal a zničil celou desítku. Jeho práce si velmi vážil hlavní inženýr jejich týmu a několikrát ho poslal, aby ho zastupoval při poradách všech účastníků stavby. Kromě inženýrů a stavbyvedoucích se jednání účastnili i zástupci správní rady Společnosti. Mezi nimi dominovala mohutná žena, kterou všichni nazývali Mrs. Diana. Přijížděla vždy hlučným, neuvěřitelně luxusním lokocarem. Nosila na sobě kožichy ze zvířat, která už se nikde na světě volně nevyskytovala, a drahé šperky. Projevovala se jako velmi zdatná organizátorka, nechyběla při žádném důležitém jednání, projednávala všechny kroky, každou položku rozpočtu, neunikl jí ani ten nejmenší detail.

Když Lien mluvil o konkrecích, tvářila se nedůvěřivě. Lien si k přirovnání vybral tvrdý diamant, který je také často sevřen v obalu z měkčí horniny. Od té chvíle ho poslouchala se zájmem a zapamatovala si jeho tvář.

Měl pocit, že jeho zkušební období v té předsunuté stanici v blízkosti Západní Zóny trvalo několik měsíců. Nakonec přesvědčil tajnou službu, že je jen politický uprchlík. Přesunuli ho dál na západ, aby se mohl přihlásit ke konkursu na stavbu Supermetra. Cestou poznal část amerického obranného systému. Panameričané využili Golfského proudu a mezi mořským příkrovem a kontinentálním ledovcem vytvořili ohromný oceánský průliv o šířce několika kilometrů. Přes průliv se dostávali po ledových viaduktech, které byly sice velmi pevné a odolné, ale stačila je zničit jedna nálož výbušniny. London jednou přirovnal Panamerickou Koncesi k pevnosti obehnané vodním příkopem.

„Nikdo nás nemůže porazit. Kdo by se chtěl dostat až k průlivu, musel by nejprve zničit naši flotilu, která je

nejsilnější na světě. Jsme schopni dát dohromady tolik bojových jednotek a mužů, jako Transevropská, Sibiřská a Afrikania dohromady.“

Možná, že se London trochu vychloubal, ale od té doby, co Lien přišel do Americké Koncese, mnohokrát ho překvapila potřeba gigantismu zdejších lidí. Někdy považoval Supermetro za zbytečné šílenství, projev megalománie, ale musel uznat, že nápad to byl téměř surrealistický. Byl rád, že tu může pracovat a téměř zapomněl na úkol, který mu svěřil Skoll. Nevzdával se ale myšlenky, že se setká s Jdrienem a Yeuze. London a Fuerza mu slíbili, že se budou jeho záležitostí zabývat. Několikrát se je snažil písemně i telefonicky dostihnout v televizi, ale už měsíc je nemohl zastihnout. Kabaret Miki musel přece někde být, nevěřil, že by vlak byl totálně zničen a že by alespoň někdo nepřežil v některém sibiřském lágru.

Krátce nato vypukl poplach, v jednom vzdáleném místě došlo k sesuvu. Vysílačkou povolali inženýra Liena Raga, aby se okamžitě dostavil na Kótu 968. Domnívali se, že katastrofu způsobila konkrece.

Za půl hodiny byl na místě. Polovina štoly byla zaplavena sesuvem boční stěny, utrhlo se možná milión tun ledové hmoty. Mladý hlavní inženýr, bledý jako stěna, mu vysvětloval, co se stalo. Drama pravděpodobně způsobila konkrece, o které nevěděli. Pod závalem zůstalo několik dělníků a razicí souprava.

„Je tam asi deset Zrzavců,“ řekl lhostejně jeden ze záchranářů.

Vytáhli jednoho Zrzavého Muže, který byl v agónii, ale nikdo mu nevěnoval pozornost.

„Žádám, aby byl ošetřen,“ řekl Lien. „Nebudu se záležitostí zabývat, dokud s těmi lidmi nebudete zacházet humánně.“

„Měli bychom asi zavolat veterináře,“ ozval se hlas z davu, ale Lien tomu nevěnoval pozornost. Vyšplhal se na ledovou hromadu, rozsedlinou vnikl do jeskyně, požádal o baterku a sám se pustil asi padesát metrů do hloubky. Ani nepotřeboval žádné nástroje, okamžitě objevil shluk tmavší barvy, obdivuhodný kus neuvěřitelných rozměrů. Když však přistoupil blíž, zjistil, že to není led, ale železo. Skutečná železná zeď, vysoká nejméně deset metrů, a to ještě nebyla vidět celá. Ihned ho napadlo, že ji budou muset co nejdříve zajistit a očistit. Ale protože chtěl mít jistotu, vysekal do ledu několik schůdků, aby se dostal výš.

Když se vrátil, mladý inženýr byl překvapen jeho zasněným výrazem:

„Je to konkrece?“

„Ne, je to loď ze starých časů, obří kargo, které stále pluje ledovou vrstvou. Jsme uprostřed Michiganského jezera.“

V jednom místě se shromáždili všichni Zrzavci a čekali, co se bude dít. Lien se k nim přiblížil a zkusil pronést několik slov, která znal. Byl přesvědčen, že jejich dialekt není určitě tentýž, jakým hovořil kmen Jdrienovy matky Jdrou. Tito patřili k jižnímu etniku, jejichž jazyk neznal. Ale ten, co vypadal jako vůdce - Zrzaví neměli nikdy vůdce, spíš jakéhosi mluvčího, který mluvil za všechny ostatní - promluvil:

„Já tě znám. Jsem jeden z těch, které jsi měl kontaktovat. Nedávno jsem viděl Skolla.“

„Ty jsi byl v Glass Station?“ ptal se Lien nedůvěřivě.

Muž se jen usmál. Ze štoly vynesli další Zrzavce, všichni byli mrtví, jen jeden ještě žil a lékař se uvolil, že ho ošetří.

„Skoll čeká na tvůj vzkaz.“

„Zítra ti ho přinesu,“ řekl Lien. „Kdy se k němu dostane?“

„Brzy.“

Celý den se snažili uvolnit nákladní loď z ledového sevření. Zjistili, že se jedná o tankovou loď, která měla ve svých útrobách náklad sta tisíc tun nafty. To jim komplikovalo situaci, nemohli začít s vyprošťováním lodi, dokud nevyprázdní nádrže, což nebude vůbec jednoduché. Při přečerpávání nafty by mohlo dojít k další katastrofě.

„Jestli těch sto tisíc tun chytne,“ poznamenal jeden inženýr, „je přinejmenším sto mil tunelu v háji. A to jsem ještě optimista. Oheň se může rychle rozšířit, protože terén se lehce svažuje k oceánu.“

Lidé byli evakuováni, ale obrovské razicí štíty, které představovaly velký kapitál, museli nechat na místě. Jestli je oheň zničí, můžou se s celým bláznivým projektem rozloučit.

Ještě ten den si Mrs. Diana vyžádala zprávu o katastrofě. Doposud nebyly podniknuty žádné kroky, ani pokusy o vyproštění tankeru.

„Ragu, pojďte mi to ukázat,“ řekla mohutná žena. Měla na sobě pracovní kombinézu a na hlavě ochrannou přilbu.

Dovedl ji až k ocelové stěně. Bezpečně rozpoznali špičatý přední vaz. Vylezla po žebříku, který vedl ke kotevnímu průvlaku, ucpanému ledem. Lien stoupal za ní a mohl se zespodu dostatečně vynadívat na její ohromné pozadí, ale v tu chvíli mu nebylo moc do smíchu.

„Proč to nevybuchlo?“

„Nevím.“

„Jste přece specialista na glaciologii, nebo snad ne?“

„Nafta možná zcela nezamrzla, pravděpodobně si uchovala tepelnou rezervu, která způsobila pozvolné klouzání lodi.“

„To znamená, že původně byla na povrchu?“

„Ano, na jezeře. Zamrzla v ledu, za sto let ji led zcela pohltil. Ale ona stále klouzala jako mýdlo v mokré ruce.“

„To se vám povedlo, mýdlo.“

Mrs. Diana začala sestupovat, takže musel jít také dolů. Chovala se, jako kdyby si neuvědomovala nebezpečí, které jim hrozilo. Ohromná stotisícitunová hmota se mohla každou chvíli utrhnout a v mžiku je zavalit. Nezůstal by z nich ani mastný flek.

„Máte řešení, Ragu?“

„Budu o tom přemýšlet.“

„Ale rychle, co nejrychleji. Jestli se ta potvora utrhne, rozlomí se a začne hořet, je všechno ztracený. Největší projekt

v historii lidstva, rozumíte, Liene? Až se to dozví Transevropané, využijí toho a okamžitě na nás zaútočí. Válka se Sibiřskou pomalu končí a Sibiřané se pak pustí také do nás, protože o to jim ve skutečnosti jde, rozumíte? Vaši přátelé vedou válku s Východem jen proto, aby Sibiřany přinutili k útoku na nás. Náš projekt je náročný a pohltí polovinu našeho celkového rozpočtu. Uvědomujete si, co to znamená? Sto tisíc tun nafty ho může pohltit celý.“

„Mohli bychom možná postupovat z povrchu, ale bude to dlouhé a nebezpečné. Nemusíme loď vyprošťovat. Potřebuji nejprve zjistit, jestli je pevně usazena. Jinak bychom nemohli přistoupit k přečerpávání obsahu.“

„Co žádáte? Jakou prémii chcete?“

Lien pokrčil rameny.

„Na peníze kašlu.“

„Trouba,“ zamumlala si tlustá žena pro sebe a odebrala se k východu z tunelu.

Nikdo se neodvážil jít s nimi, a všichni se teď tvářili, že už o ně měli strach.

„Mají strachy plné kalhoty,“ prohlásila Mrs. Diana. „Musíme se sejít a rozhodnout, jak budeme postupovat. Porada nesmí trvat déle než dvě hodiny, potom se musíme pustit do práce.“

Diskutovat chtěli všichni, ale daleko odtud, nejlépe tak sto mil od tajemné lodi, která po celá tři staletí pokračovala ve své plavbě k neznámému cíli.

„Za chvíli se zpráva o tajemném přízraku rozšíří. Vznikne panika. Lidé si budou myslet, že na palubě jsou i lidské kostry a budou se chtít přesvědčit.“

„Kostry určitě ne,“ řekl Lien. „Spíš celá těla konzervovaná v ledu. Je to možné, v této oblasti teplota klesla prudce. Během jednoho týdne dosáhla osmdesáti stupňů pod nulou. Pak se stabilizovala a když se usadil měsíční prach, vystoupila na padesát.“

Mrs. Diana nechala přivézt pohodlný vagón a objednala pro všechny jídlo a pití. Okny viděli na ohromnou ledovou horu, která zavalila stavbu století, i na rozsedlinu, na jejímž konci se hrozivě tyčila příď tankové lodi.

„Znáte jméno té lodi?“ zeptala se tlustá žena.

„Glory Day.“

„To je tedy ironie. Výsměch. Ten vrak nám dá zabrat, ale musíme udělat všechno pro to, abychom ho bezpečně vyprázdnili. Riziko musíme snížit na minimum. Kdo je tu odpovědný za dodávky elektrického proudu? To jste vy? Jmenujete se Marvel, že? Odteď, odpovídáte za sebemenší jiskřičku, sebemenší plamínek. Jestli někdo z dělníků použije zapalovač nebo baterku, budete se zodpovídat vy, je to jasné? Dobrá... Teď se musíme pokusit obstarat si plány lodi. Někde musí být staré archívy. Ta loď měla určitě svoji sister-ship. Když ne, budeme si muset poradit sami. Liene Ragu, co navrhujete vy?“

„Potřeboval bych to ještě trochu promyslet.“

„Nemáme čas.“

„Musíme se dostat na palubu a analyzovat náklad. Podle stupně viskózity pak určíme způsob odčerpávání, možná že budeme muset naftu rozehřát. Může být ztuhlá. To je to jediné, čím si nejsem jistý.“

„Mluvil jste přece o teplotě minus sto stupňů,“ řekla tlustá dáma. „Měl jste na mysli sto stupňů Celsia?“

„Ano, a trvám na svém stanovisku. Určitě bude ztuhlá, ale po zahřátí ji budeme schopni čerpat. Problém je v tom, že když začneme topit, loď se promění v obrovský zásobník tepla, který se dá do pohybu a mohl by se provalit do tunelu, narazit na protější stěnu a explodovat.“

„Máte řešení?“

„Musíme poblíž lodi vyhloubit v ledu nádrž, do které naftu přečerpáme. Odtamtud ji pak budeme čerpat na povrch. Jinak bychom museli nasadit cisternové vlaky a odvážet naftu rozestavěným tunelem, a to je příliš riskantní.“

„Proč nemůžeme přečerpat obsah Glory Day přímo z povrchu?“ zeptal se někdo.

„Bylo by to příliš velké riziko. My navrtáme loď zespodu a nafta vyteče samospádem. I když bude hodně viskózní. Bude to chtít čas, ale zachráníme tunel a všechny stroje. Považuji toto řešení za nerozumnější. Až vyčerpáme naftu do přírodní nádrže, nastanou problémy s reziduálními plyny, tanková loď by mohla explodovat. Budeme ji muset postupně naplnit vodou, ta zmrzne a udrží loď na místě.“

13

Zajatci Ledu

Během osmačtyřiceti hodin se podařilo část paluby uvolnit. Celé hodiny se Lien Rag věnoval měření, pak se odebral za Mrs. Dianou, která čekala ve svém pulmanu na jeho závěry.

„Nafta je velmi tuhá. Úplně zmrzlá. Musela být vystavena velmi nízkým teplotám. Nicméně nejsem si jistý, jestli je zamrzlý i střed cisterny. Musíme znovu zvážil celý postup.“

Na problému pracovalo několik významných odborníků na naftu, ale do čela krizového štábu jmenovala Mrs. Diana Liena Raga. Nebylo to rozumné řešení. Lien Rag byl Transevropan, tedy nepřítel. V nepřítomnosti tlusté miliardářky měl často problémy, aby prosadil svůj názor.

„Jak se toho zasraného tankeru zbavíme?“ rozčilovala se Mrs. Diana, která byla pověstná svým jadrným slovníkem. „Přece máte nějaký nápad, neříkejte, že ne?“

Lien Rag měl nápad, ale byl tak neobvyklý, že se ho zdráhal vyslovit. Mrs. Diana si toho všimla a nabídla mu velkou sklenici letité wodky.

„Tak ven s tím, Liene, i když je to něco šíleného.“

„Dobrá. Můžete mi říct, jakou tonáž má vaše nejsilnější bitevní loď?“

Podívala se na něho úkosem:

„To je přísně tajný údaj. Zkonstruovali jsme superpevnost, která o hodně přesahuje sto tisíc tun, jen na délku měří celou míli a zabírá asi čtyřicet kolejí, má obrovský výkon, číslo si nepamatuji. A navíc je to také přísně tajné. Každé kolo je poháněno vlastním motorem, to vím... Ale nechcete mi vysvětlit, proč to potřebujete vědět..?“

„Je to jediné řešení. Musíme tankovou loď přesunout po kolejích. Vyslechněte mě dřív, než začnete protestovat. V našem současném světě máme co dělat se dvěma médii. Jedno je přírodní, tím je mráz, to znamená led a druhé, které jsme uměle vytvořili, ale s prvním úzce souvisí, je železnice. Obě prostředí známe naprosto dokonale, zatímco jakoukoliv jinou techniku bychom museli dlouze přizpůsobovat. Vaši naftoví inženýři pracují sice s rutinou, ale doposud měli příležitost čerpat jen z bývalých skladů anebo hloubit nové prameny pod ledem.“

Vzal list papíru a začal črtat.

„Musíme pod loď dostat plošinové vozy, které jen trochu přizpůsobíme, každá náprava bude mít samostatný motor. Nemusí být ani moc výkonný, protože tunel má lehký spád, velmi pozvolný, téměř neznatelný spád k bývalému Atlantickému oceánu.“

„Vždyť se to monstrum celé rozjede, svou vahou nabere rychlost, je to přece sto tisíc tun...“

„Proto tam budou ty motory, budou spíš pohyb zpomalovat, než by ho urychlovaly. Musíme vybudovat přibližně třicet kolejí, každá musí snést zatížení asi tři až čtyři tisíce tun, což si myslím, že je tak současný průměr, ne? Navíc koleje povedou tunelem, kde je téměř normální teplota, takže nemusíme použít mrazuvzdorných materiálů.“

„To znamená, že budeme potřebovat nejméně sto takových vozů? Ale jak je chcete dostat pod loď, která má neustále tendenci klouzat dolů?“

„Právě té tendence využijeme. Příď směřuje k tunelu, ale v úhlu asi třiceti stupňů. Zvětšíme tunel, vybudujeme

kruhové depo, jako kdybychom chtěli postavit stanici, položíme koleje v přesně spočítané křivce tak, aby docházelo jen k pozvolnému zatáčení. Postupně, jak bude loď sklouzávat ze svého ledového sevření, bude se její váha přesunovat na připravené plošinové vozy. Já budu sledovat, jak se chová ledová vrstva a během té doby se dokonči instalace kolejí a úprava vozů.“

„Jakou rychlostí se bude ta ocelová obluda pohybovat?“

„Optimální by bylo dvě míle za hodinu. Rychlost musí být za každých okolností rovnoměrná. K podledovému oceánu dorazí za necelých šest dnů. A pak ji svrhneme do hlubiny.“

„Budeme muset prodloužit tunel až k oceánu,“ po znamenala Mrs. Diana.

„S pomocí vaší výkonné techniky se to podaří za několik dnů.“

„Jak chcete tu loď potopit?“

„Tím, že ji přetížíme. Až bude na dně, nafta rozmrzne a my ji budeme moci do tří měsíců přečerpat.“

Mrs. Diana se na okamžik zasnila:

„To bude fantastická podívaná. Tanková loď z dávných časů se vrací ohromným moderním tunelem zpět do svého původního prostředí. Vy jste snílek, Liene, a takové lidi jako vy právě potřebujeme.“

„Uvažoval jsem o tom, že bychom ji nepotopili. Mohli bychom ji nechat v přírodní nádrži, kterou bychom vytvořili v ledové kře. V místech, kde je vrstva ledu vlivem Golfského proudu nejslabší. Byla by to hloupost, abychom ničili svědectví minulých časů a...“

Tvář Mrs. Diany ztuhla:

„To nepřipadá v úvahu,“ řekla. „Potopíte ji. Ta loď je nebezpečná, rozumíte mi? U některých lidí by mohla vyvolat pocit nostalgie nad bývalou dobou, kdy všechny oceány byly volné a existovaly ještě jiné dopravní prostředky. Takovou nostalgii si nemůžeme dovolit. Prostě tu loď potopíte. Musí zmizet navždy. Lidé budou mít dost příležitosti si ji prohlédnout, když pojede směrem k oceánu. Natočíme záběry pro televizi. Dvouminutový šot bude stačit.“

„Čeho se bojíte, Mrs. Diana? Vždyť máte tak obrovskou moc. Panamerická Společnost je ještě silnější, než byla za starých časů.“

„Jsou tu ti fanatici, kteří uctívají ztracené Slunce.“

Prstem ukázala na něho:

„I vy jste byl, Liene, obviněn, že k nim patříte, na to nezapomínejte. Mám o vás celou složku materiálů. Vím, kdo jste, s kým jste se stýkal, koho jste miloval, nenáviděl, zabil... Ano, vím o vás všechno. Vím i to, že doufáte v jednu věc, v návrat vaší přítelkyně, té herečky, a vašeho syna.“

Lien Rag se strachem čekal, že mu vmete do tváře, že jeho syn je narozený ze Zrzavé Ženy a že ho tím donutí, aby sekal dobrotu. Pak se náhle uklidnila a on si uvědomil, že je přesvědčená, že jeho syn je také synem Yeuze.

„Dobrá, víte tedy o mně všechno, ale také mě potřebujete, potřebujete mé zkušenosti a nápady. A já vím, že u vás se dá všechno zaplatit. Takže vás žádám, abyste mi místo honoráře našli ženu a dítě. Přeju si, aby byli co nejdříve u mne.“

Podivné, zdálo se, že Mrs. Dianě tento způsob jednání vyhovuje, jako kdyby od raného dětství neznala nic jiného. Něco za něco. Všechno se dá koupit. Udělala někdy něco zadarmo? Byla někdy zamilovaná, uměla se někdy radovat jen tak z čistého citu? Poznala někdy obyčejnou radost, třeba radost z něčeho hezkého?

„To je obchod, který mi vyhovuje a Zpravodajská Služba už podnikla příslušné kroky. Vypadá to, že zprávy jsou příznivé.“

„Takže kabaretní vlak nebyl zničen?“

„Nic víc o tom nevím. Ale co vím, Liene, že v naší Koncesi se odhaduje počet příznivců té nové sekty, která si říká Obnovitelé Slunce, na deset tisíc. Někteří z nich jsou neškodní fanatici, jako všude jinde, blázni, slaboši, sebevrazi, ale víme také, že několik set vědců se v tajnosti seriózně zabývá myšlenkou, že vrstva prachu, která obklopuje Zemi, se dá rozehnat. Ale my nad nimi zvítězíme, Liene, my tomu šílenství musíme zabránit. Kdybychom je nezastavili, Země by se utopila v záplavě vody, zůstalo by jen několik ostrůvků. Tak malých, že by se na ně vešla jen setina obyvatelstva. A teď se pusťte do práce.“

Akce probíhala velmi rychle. Nejprve se začalo s odklízením sesutého ledu, který odváželi k oceánu. Pak vybudovali kruhové depo, dostatečně velké, aby poloměr zatáčení byl co největší. Současně zajistili trhlinu, na jejímž konce se nacházela Glory Day. Museli udržovat velmi nízkou teplotu, aby ledová masa nebo náklad, který by mohl ohřát okolí, neroztála. Potřebovali na práci další dobrovolníky a Zrzavci byli ochotní pracovat i v těchto vysoce nebezpečných podmínkách.

Lienovi se podařilo několikrát odeslat zprávu příteli Skollovi. Nevěděl, jakým způsobem se informace dostanou do Západní Zóny, napadlo ho. že Zrzaví mají asi někde ultrazvukovou vysílačku, kterou vysílají pod mořem. Někteří z nich byli schopni spustit se do neuvěřitelné hloubky a zůstat pod vodou skoro hodinu. Ultrazvukem by pravděpodobně mohli dosáhnout spojení se svou novou vlastí.

Pracovalo se jen s tradičními, dnes už téměř archaickými nástroji, krumpáčem a lopatou, aby se vyhnuli sebemenšímu zvýšení teploty. Zrzavci se činili a brzy vyhloubili v ledu tunel, který tankovou loď obepínal kolem dokola. Pak se přistoupilo k instalaci plošinových vozů. Stovku vozů museli dostat na obtížně přístupné koleje, a to všechno bez jediného motoru, bez navijáku. Zrzavci za tu práci dostávali tři tisíce kalorií a Lien začal jednat o jejich osvobození přímo s Mrs. Dianou. Když poprvé nakousl problém, spustila na něho křik:

„Zacházíte až moc daleko. Zrzaví jsou odporná, obscénní a nezajímavá zvířata. Pracují jen za stravu, ale jejich produktivita je slabá. Jsou to bytosti, kterých bychom se měli co nejrychleji zbavit.“

„Stejně jako jste se zbavili amerických Černochů?“ poznamenal Lien rozčileně.

V době Velké Paniky přežilo mnohem víc bílých Američanů, než Černochů. Jenom bílí měli dostatek energie, potravy a chráněných míst, kde mohli přežít mráz, který rychle zaplavil celý svět. V černošských ghetech takových měst, jako

byl Detroit, Chicago, New York nebo Los Angeles, byla úmrtnost stoprocentní.

„Jen ne žádné historické narážky," pohrozila miliardářka. „Vždyť já vám v podstatě nabízím, abyste se jich zbavili. Když je necháte, aby odešli za svými bratry..."

„Kteří nám ukradli část území."

„Území, které nemá z hospodářského hlediska žádný velký význam, mimo několika ložisek zemního plynu, jedné sklářské továrny, několika krytých ovčích farem, Měli byste to společenství podporovat, dodat jim nejnutnější výrobky a techniku."

„Vy jste se zbláznil."

„Nezbláznil. Je to ve vašem zájmu. Neměl bych vám to říkat, ale přece vás to musí udeřit do očí, jenomže vy si pro svůj cynický realismus nevidíte ani na špičku nosu. Když budete podporovat rozvoj jejich nového státu, oslabíte tím své nepřátele. Zrzaví Lidé, kteří pracují jako otroci na kopulích v transevropských městech, zanechají své práce a vedení Společnosti v Grand Star Station bude muset města vytápět a k tomu bude potřebovat energii, kterou jinak odčerpává válka. Jinak by riskova-li, že přibývající led roztrhá kopule a skleníky."

Mrs. Diana na něho hleděla s otevřenou pusou. Všiml si, že má několik zubů vykládaných diamanty. U bohatých lidí v Panamerické to bylo běžné.

„Nedá se o vás říct, že byste byl zrovna patriot. Jste ubohý zrádce."

„Kdysi by o mně řekli, že jsem kosmopolita. Nemám žádný důvod, abych zachovával věrnost Společnosti, která vykořisťuje své lidi."

„Takže vy byste nám byl schopen udělat totéž, klidně byste nás zradil?"

„Kdyby to bylo nutné, tak ano. Ale když budete poslouchat mé rady ohledně Zrzavých, možná svůj postoj změním. V každém případě vás ujišťuji, že v případě Glory Day zachovám loajalitu. Dovedu tu věc až do konce a budu se ze všech sil snažit vyvarovat se jakéhokoliv neštěstí, které by mohlo zničit Supermetro."

Mrs. Diana se na něho podívala a pak se usmála:

„Věřím vám. Tak běžte, dejte se zase do práce."

„Pod zádí je už nainstalováno dvacet vozů. Na několika úsecích už jsou položené koleje, které budeme postupně spojovat, jak budeme postupovat k přídi, to znamená směrem k tunelu. Led drží tanker pevně ve svém objetí, takže můžeme bez problémů pracovat pod jeho trupem. Naštěstí je skelet lodi v docela dobrém stavu. Jen několik míst je porušených, podle toho přizpůsobujeme plošiny. Znepokojuje nás však, že loď lehce zrychluje svůj pohyb. Dalo se to předpokládat, není to nic nečekaného. Momentálně jsme na padesáti centimetrech za den. Tření kol na kolejích je menší než tření trupu po ledu."

Na stavbě došlo k vážné nehodě, k dalšímu sesuvu ohromné masy ledu. Nebylo to ani třicet centimetrů, ale stačilo to zasypat tři lidi, jednoho mistra a dva Zrzavce. Aby se dostali k jejich ostatkům, museli rozřezat vrstvu ledu, která je pohřbila.

O dva dny později byla už polovina plošin na místě a elektromotory napájené speciálním vedením začaly pracovat, brzdily postupné klouzání obra. Od té doby pracovali trochu klidněji. Závod s časem se zpomalil.

Vybudovali třicet kolejí, které dovedou mořskou příšeru až do jejího bývalého domova. Lien raději nemyslel na to, že loď je odsouzená k zániku pod ledovým příkrovem. Trochu doufal, že veřejné mínění sehraje svou roli, že se rozpoutá kampaň za záchranu plechového dinosaura.

Televize dvakrát uvedla záběry z velkolepé akce, ale vždy jen krátce, i když štáb natočil na místě materiálu na několik vysílacích hodin. Tlustá Mrs. Diana se točila kolem všeho, dohlížela na práce a zároveň řídila i cenzuru.

Inženýři a dělníci dávali najevo svou nespokojenost. Byli si vědomi, že pracují na výjimečné akci, která nemá v historii obdoby a chtěli být podle toho také hodnoceni. K první stávce došlo kvůli rizikovým příplatkům, které se všem zdály nízké. Lien vysvětlil tlusté akcionářce, že je to pocit frustrace, který lidi vede k tomu, aby na dvacet čtyři hodin přerušili práci.

„Jsou to nenažranci!" prskala.

„To je jen záminka. Oni se vrátí do práce. A já s nimi souhlasím.' Potřebují, aby bylo oceněno jejich úsilí a odvaha, aby se jim dostalo uznání veřejnosti. Já vás také obviňuji z falešného slibu. Měla jste mi najít ženu a syna, ale nedodržela jste slovo."

Mrs. Diana se na něho pátravě podívala, měla rty stisknuté vzteky, pak zvedla telefon a vydala nějaký příkaz, který Lien nepochopil.

„Dívejte se."

Zapnula televizní obrazovku a Lien spatřil Yeuze a Jdriena. Nejprve se vyděsil, pak ho přemohlo dojetí. Záběry byly natočené v kabině, kterou dobře znal. Jeho syn se díval jeho směrem a vypadal velmi vážně. Pak se začal šplhat po výškách v kupé, skákal z jednoho lehátka na druhé.

„Je to zvláštní chlapec!" řekla Mrs. Diana a usmívala se.

Lien nevnímal. Myšlenkami byl u nich, poslouchal Yeuze, co mu říká a snažil se vrýt si do paměti každé slovo, které vyslovila.

„Dejte to ještě jednou," nařídila miliardářka do telefonu.

Mohl se na to dívat desekrát a vždy našel nějaký nový detail. Jdrien vyrostl a vyspěl. Vypadal jako dvouleté dítě, přitom měl sotva rok.

„Podobá se vám," řekla Mrs. Diana. „Ale naopak z té ženy nemá vůbec nic. Jak se jmenuje? Yeuze?"

„Jak dlouho už máte ten film?"

„Čtyři dny. To je kopie. Televize to brzy uvede."

„Co jste tím myslela? Chcete mě výměnou za ty obrázky, které jsou mi tak drahé, k něčemu přinutit?"

„Vůbec ne, ale v poslední době jste přepracovaný. Spíte jen čtyři pět hodin denně a...“

„Chtěla jste šetřit mé nervy? Měla jste strach, že se zhroutím? Kdo natočil ten film?“

„Zpravodajský štáb,“ řekla. „Trvalo to několik týdnů, než se sem film dostal. Sibiřané nechtěli, aby se v kabaretu natáčelo. Oni tvrdí, že jejich jednotky žádný kabaret nezajaly, říkají, že tento druh představení nikoho nezajímá a že sibiřští vojáci by dokonce takové divadlo odsoudili.“

„Proč to říkají?“

„Zpravodajové soudí, že v Sibiřské panuje velmi přísná morálka. Ale je tu ještě jedna hypotéza. Jejich generálové a vysocí důstojníci mají velká privilegia a je docela možné, že kabaretní vlak slouží k soukromému potěšení nějakého generála nebo vyššího důstojníka, který si s ním dělá, co chce. Sibiřská propaganda se pochopitelně snaží takové věci před veřejností ututlat. Nemohou připustit, aby morálka civilního obyvatelstva byla nahlodána, aby si civilové mysleli, že vojáci na frontě žijí jen v samých zábavách.“

Lien požádal, aby mu film pustili znovu, ale Mrs. Diana mu nechala kopii, takže si ho mohl promítnout ve svém vagónu, kdykoliv chtěl. Podle toho, co říkali novináři, útěk nebo osvobození nepřipadalo v úvahu. Zbývala jediná naděje. Když transevropská armáda zvítězí, bude kabaretní vlak vysvobozen. Ale přál si Lien skutečně, aby Transevropané vyhráli?

„Obě Společnosti už spolu v tajnosti vedou jednání,“

prozradila mu Mrs. Diana, „ale kdo ví, jestli povedou k nějakému řešení. Mezi tím válka pokračuje. Bude trvat několik měsíců, možná let, než dojde k výměně zajatců, materiálu a území.“

„A co útěk?“

„Dokud se vlak zdržuje na Východní frontě, je to nemožné. Kdyby trochu jezdili po zemi, třeba se přiblížili k Austroasijské nebo k Společnosti Afrikania, pak by to snad přicházelo v úvahu. Tam už máme své základny, odtamtud už bychom se mohli o něco pokusit.“

„Proč to nezkusíte na vaší hranici se Sibiřskou?“

„Ta patří Pacifické Společnosti.“

„Vždyť celý svět ví, že je to v postatě filiálka Vaší Společnosti.“

„Ano, ale právě proto by to bylo nebezpečné. Bylo by lepší, kdyby to proběhlo někde jinde.“

Liena se zmocnila silná beznaděj, jednoho večera se zpil do němoty a druhý den nebyl ani schopen dojít na staveniště. Už měli nainstalovaných sedmdesát plošinových vozů, zbývalo jim ještě třicet. Hotová byla i trať o třiceti kolejích, vybavili ji posledními technickými novinkami, aby jízda Glory Day k oceánu proběhla co nejlépe.

Došlo k další stávce, tentokrát stávkovali celé dva dny téměř všichni zaměstnanci, přestože jim prémie byly zvýšeny. Mrs. Diana rozhodla, aby televize zařadila dvakrát do vysílání čtyřminutovou reportáž. V jednom dni, v poledne a pak večer. Většinu aktérů tento důkaz přízně, vynucené pod tlakem, jen pramálo uspokojil a krátce nato manifestovali znovu před pulmanem. Policie musela rozmístit své hlídky do jeho blízkosti.

„Zakazuji vám střílet,“ upozornil Lien policii. „Použití zbraní by mělo nedozírné následky pro celé naše dílo. Střelba může způsobit drobný sesuv nebo vyřazení některého přístroje. Až doposud jsme postupovali s nejvyšší opatrností, abychom se vyhnuli katastrofě a vy se tu chováte jako sloni v porcelánu.“

Mrs. Diana mu musela dát za pravdu a policie zanechala na místě jen jeden lehký vůz a deset mužů. Jednou v noci opustila Mrs. Diana stavbu bez předchozího upozornění na palubě svého pulmanu. Šířily se podivné zprávy. Na Západním pobřeží - tak se stále nazýval mořský ledovec, který pokrýval Tichý oceán - došlo prý k nečekanému úkazu. Objevil se tam záhadný světelný jev a došlo snad i k určitému tání ledu. Říkalo se, že hlavní akcionářka Společnosti odjela, aby si tu informaci co nejrychleji prověřila.

Jakmile měl Lien chvilku času, zavřel se ve svém vagónu a zapnul si přehrávač. Před ním se odvíjel videofilm, Jdrien se na něho usmíval a Yeuze k němu promlouvala něžným hlasem.

14

Zajatci Ledu

Když se ředitel dozvěděl od Yeuze, jaká hrozba visí nad všemi členy souboru, propadl panice a chtěl jíl okamžitě za poručíkem Oudem.

„Určitě nám poradí, co máme dělat, může přece zasáhnout u hlavního štábu.“

„Ne,“ řekla Yeuze, „ten se podřídí vůli plukovníka Sofiho. Mongol je zabiják, velí tlupě zabijáků, která se těší ochraně Sibiřské Společnosti. Bez nich by výsledek bitev byl často nejistý. Sofi je nedotknutelný. Musíme si všechno promyslet a rychle se rozhodnout.“

„Yeuze má pravdu,“ řekl trpaslík. „Oude by nás určitě zradil nebo by nám poradil, abychom se podřídili.“

„Ale co budeme dělat? Co budeme proboha dělat?' ředitel lámal rukama. „Zbývá jen dvacet čtyři hodin, ani ne. Všechno tu zničí, rozmlátí, zruinují nás.“

„A znásilní,“ dodal jemné trpaslík. „Nezapomínejte na to. Týká se to všech, i vás, pane řediteli.“

Ředitel se vztyčil:

„Neříkejte nesmysly... To už přestává všechno.“

„Uspořádáme představení zdarma ve prospěch raněných,“ řekla náhle Yeuze. „Vzpomínáte si, že jsme něco podobného dělali i u nás doma? Představení, jehož výtěžek je věnován ve prospěch čehokoliv. Řekneme to Oudovi, ten bude skákat radostí.“

„Ale,“ poznamenal ředitel, „plukovník Sofi přece přijde se svými muži ve smluvenou hodinu... Co se pak stane?“

„Nic. Když přijdou, narazí na nejvyšší důstojníky a nebudou moct nic podniknout. Řekneme Oudovi, že budeme hrát osm dnů za sebou bez nároku na honorář.“

„Ale soubor bude proti tomu, vždyť je znáte. Budou hrát, ale budou za to chtít zaplatit, aspoň část.“ „Vysvětlíme jim, že nám hrozí velké nebezpečí, že potřebujeme ochranu sibiřského hlavního štábu.“

„.Na to nepřistoupí. Nenávidí vás, Yeuze,“ řekl ředitel. „Příčinou nynějších potíží je bezesporu váš vztah se Sofim. Plukovník si zabavil kabaret jen pro své potěšení. Kvůli vám. Pak je tu ta historka s Panamerickou televizí, která natáčela jen vás, místo aby udělali reportáž o celém souboru.“

„To nemá nic společného s mou prací,“ prohlásila. „Chtěli toho filmu využít k nátlaku na jednoho z mých přátel. Není to moje vina, já jsem neudělala nic pro to, abych upoutala jejich pozornost.“

„Možná, ale budou vám předhazovat plukovníka Sofiho.“

Trpaslík se pokusil je uklidnit:

„Teď bychom spíš měli myslet na představení. Poručík Oude bude tím nápadem nadšený. Myslím, že se překoná a večer bude sál nabitý.“

I přes to, že už bylo pozdě v noci, trpaslík odešel hned za poručíkem Oudem a zpravil ho o jejich nápadu. Poručíka to okamžitě probudilo, přišel za ostatními a byl nadšením bez sebe:

„To je báječná myšlenka. Generální štáb i správní rada Společnosti dokážou takovou ušlechtilost vždy vysoce ocenit. Budeme mít velký úspěch a uvidíte, že rada nám bude gratulovat. Hned ráno na tom začnu pracovat. A vy připravte představení.“

„Totéž, které už slavilo úspěch?“

„Proč ne. Jakmile je ve hře pomoc raněným, nikdo se nebude pohoršovat nad několika odvážnějšími scénami. Můžete se na mě spolehnout. Ale neměli bychom o tom říct plukovníkovi Sofimu?“ zeptal se mladé ženy.

„To není nutné,“ prohlásila s takovou jistotou, že přesvědčila nejen poručíka Ouda ale i ředitele a trpaslíka. „Plukovník byl při útoku raněn a musí odpočívat Během těch osmi dní budeme tedy volní.“

Yeuze nemohla celou noc usnout. Co když se plukovník Sofi dozví, co se chystá? Poručík Oude by mohl mít nějaké pochybnosti a mohl by se za ním vydat. Ale možná že si to ten zbabělec rozmyslí, vlak mongolských jezdců byl daleko na frontě.

Přesně jak ředitel předpokládal, soubor nechtěl přistoupit na návrh, že by měli pracovat zadarmo. Trpaslík jim tedy vysvětlil, jaký je skutečný důvod těch benefičních představení. Samozřejmě většina z nich obvinila Yeuze. Ta se zvedla a vzala si slovo:

„Uznávám svou odpovědnost. Kdybych se mohla obětovat za vás, udělala bych to. Ale plukovník chce přijít sem do divadla se svými muži. Taková je naše realita. Je na vás, abyste se rozhodli, jestli se necháme rozsápat anebo si zvolíme lest a dostaneme se z toho.“

Bála se, že poručík Oude by se mohl dozvědět pravdu od někoho ze souboru, s kým byl zadobře, ale v každém případě už by bylo pozdě na odvolání představení. Yeuze navíc pochybovala, že by se ti pochlebníci odvážili malého poručíka upozornit. Strach z plukovníka Sofiho na všechny zapůsobil, krutost jeho jezdců byla pověstná. V každé armádě byly elitní jednotky, schopné rozsévat smrt, vrhat se do boje s nesmírným zápalem a krutostí. Transevropané měli například zvláštní minometná komanda, která odzbrojovala nepřítele už svým impozantním nástupem do bojových operací. Tito Ohniví Vojáci, jak se jim říkalo, se těšili nečekaným privilegiím.

Oude se vrátil ze své výpravy po důstojnických jídelnách a kavárnách velmi spokojený.

„Podařilo se mi přesvědčit nejvyšší důstojníky. Mnozí z nich se ptali, jestli dámy budou ukazovat své přednosti a na mou věru trochu jsem je rozpumpoval...“ rozesmál se dvojsmyslně a lehce naivně.

Trpaslík zamrkal na Yeuze. Vypadalo to, že všechno se daří.

Ale kolem půl deváté, kdy se sál měl už pomalu naplňovat, nebylo ještě ani jedno sedadlo obsazené. Poručík Oude přecházel netrpělivě sem tam a vystrašený soubor ještě stále doufal, že někdo přijde.

Ve tři čtvrtě na devět se Oude rozhodl, že půjde zjistit, co se děje. Za chvíli se vrátil a ohlásil katastrofu:

„Odjíždíme. Rychle, musíme všechno připravit... Transevropané zahájili generální ofenzívu po celé frontě. Vypadá to, že momentálně zaznamenali několik dílčích úspěchů, ale dnes večer určitě válku nevyhrají."

Sál, který tvořily dva spojené vagóny, byl rychle uveden do původní podoby. Když se rozložil na délku i na šířku, mohl pojmout až devět set diváků. Celý soubor se vrhl do práce s nečekaným zápalem, poručík Oude na to jen tiše zíral:

„Co je vám? Vy máte strach? Říkám vám, že se nenecháme porazit... Plukovník Sofi už zahájil protiútok a zničil několik komand, kterým se podařilo prolomit obranu."

„Bude lepší, když vyklidíme terén," řekl trpaslík, „abychom armádě nepřekáželi."

„To je na mou věru výborná myšlenka."

Soubor se znovu ocitl na útěku. Opět se přidali k té neorganizované záplavě konvojů, které se snažily jet co nejrychleji, ale často zůstávaly na kolejích nehybně stát. Po jedné trati se valily tisíce vlaků. Poznali to už na transevropská straně a teď to prožívali znovu na nepřátelské straně. Pro ně byl nepřítelem plukovník Sofi se svými jezdci. Spěchali proto, aby byli co nejdříve z dosahu jeho jednotky, která určitě bojuje v první linii.

„Kdyby tam tak nechal svou kůži," rozčiloval se trpaslík.

Vlak se pohyboval jen po krátkých úsecích, celé ho diny stál nehybně. Dodávky elektrického proudu byl\ přerušovány, přednostně byly zásobovány vlaky, které odjížděly na frontu. Ve vlaku se značně ochladilo. Neměli ani dostatek potravy a poručík Oude, fanatický organizátor, začal mluvit o tom, že budou muset rozdělování přídělů zracionalizat.

Okolnosti poskytly malému bezvýznamnému důstojníkovi království, sice malé, jen pár komediantů, alt přece jen vlastní království, kterému mohl absolutně vládnout. Velitel z generálního štábu mu dal plnou moc.

„Vyveďte ten kabaret z hlavní tratě, odvezte ho, kam chcete, ale já už o něm nechci ani slyšet. Do války se něco takového nehodí, je to cizí, tedy podezřelý prvek. Vydejte se směrem na východ a ohlaste se, až budete moci."

Oude se stal králem, začal organizovat život na palubě podle svých představ. Když vlak jel, museli se všichni zdržovat ve svých kabinách, sám dohlížel na to, aby nařízení bylo dodržováno. Museli mít stažené kovové žaluzie, ti lidé, kteří patřili k nepříteli, přece nesměli vědět, kde se právě nacházejí. Vždyť špióni jsou všude' A poručík Oude nechtěl nic riskovat. Ve svém království nestrpí žádné špióny ani žádné námitky. Když si některá z hereček přišla stěžovat, že neteče teplá voda, nechal ji odvést do nákladního vozu, kde měli složené kulisy a kde byla nejnižší teplota z celého vlaku. Poručík Oude měl k dispozici osm mužů, příliš starých na to, aby bojovali v první linii, ale schopných se rychle zorientovat v nové situaci.

Když jeli, byl vlak jakž takž vytápěn, ale ohřát vagóny, které vymrzly během dlouhého stání, to nestačilo. Na vlaku se zvenčí usazoval led a několik východů bylo už zablokováno. Poručík Oude rozhodl, že budou udržovat v chodu jen dvoje dveře. Určil čtyři lidi, kteří se měli starat o jejich fungování. Museli dveře ošetřovat speciálním mazivem, někdy museli použít teplou vodu, kterou si ohřívali v kuchyni.

Už tři dny nemohla Yeuze koupat Jdriena. Jeho srst však vyžadovala každodenní pečlivou koupel ve velkém množství vody a chlapec se musel spokojit i se studenou > vodou. Nestěžoval si, i když měl tělo na několika místech pokryté krvavými boláky. Yeuze rány objevila, když mu prohlížela srst na stehnech a na zadečku a pečlivě mu je ošetřila. Přenechávala mu svůj příděl potravy, aby se mohl najíst do sytosti.

Kvůli žaluziím museli často zůstat dvacet čtyři hodin a někdy i více v úplné tmě, jejich souprava stála nehybně na odstavné koleji, aby dala přednost vlakům, které projížděly z obou stran. Tentokrát to byl trpaslík, kdo se neudržel a protestoval proti nesmyslnému zákazu otvírání žaluzií. Strávil v nákladním voze osmačtyřicet hodin a přinesl si odtud vážné omrzliny po celém těle. Museli ho důkladně ošetřit, aby mu zachránili nohy. Jedno chodidlo však měl stále necitlivé a všichni se obávali, že mu budou muset nohu amputovat. Tentokrát se začla bouřit Yeuze, křičela na poručíka Ouda, vyhrožovala mu plukovníkem Sofim s takovou rázností, že poručík se zalekl. Na příští zastávce vyhledal vojenského lékaře v hodnosti majora. Postaral se o trpaslíka, předepsal mu léčbu a zároveň prohlédl všechny ostatní členy souboru, kteří si stěžovali. Pak si vzal poručíka Ouda stranou a řekl mu, co si myslí o jeho jednání.

Z absolutního monarchy se stal osvícený panovník a některé zákazy zmírnil. Žaluzie se už nemusely zatahovat, dokonce nějak zařídil, že tomu prokletému vlaku, který se musí kodrcat po odstavných kolejích a jednokolejných tratích třetího řádu, dodali trochu víc proudu. Jednou dokonce navrhl, aby uspořádali představení jako výraz díků pro nějakého velitele vojenské stanice, který jim dodal potraviny a léky a dovolil jim. aby si alespoň trochu nabili elektrické baterie.

Bylo to pochmurné představení. Přišlo jen dvacet čtyři diváků, kteří navíc nebyli zvyklí na podobný druh zábavy a nepochopili smysl jejich vystoupení. Byli to sami vojáci, kteří tady na té ztracené vartě neměli ponětí

o mravech a zvycích Transevropanů, které se jim soubor snažil předvádět. Tu a tam se objevil náznak úsměvu, ale to bylo všechno. A zase to byl trpaslík, který posledním výstupem zachránil situaci.

Když se objevil na scéně v umělém kožichu z rezavých a šedivých vlků, jaký nosil poručík Oude, Yeuze

i všichni ostatní se zachvěli strachy. S šílenou odvahou a výjimečným talentem předváděl poručíka, všechny jeho tiky, mimiku a gesta, že se všichni začali svíjet smíchy. Jediný, kdo se nesmál, byl ten, kterého se to týkalo a který nechápal důvod náhlého veselí. Když ke konci pochopil, opustil sál a už se nevrátil. Celou noc se všichni báli, co bude následovat. Ráno jim poručík oznámil, že požádal o přeložení. To byla moc špatná zpráva. Teď, když už si na něho konečně zvykli a naučili se s ním vycházet, tak teď by měl odejít? Kdo přijde na jeho místo?

Ukázalo se, že trpaslík je stejně dobrý diplomat, jako byl včera dobrý herec, velmi vážně se poručíkovi omluvil a

poprosil ho, aby s nimi zůstal. Vysvětlil mu, že u nich je zvykem dělat si legraci z ostatních členů souboru, dokonce i z důležitých lidí. Kdysi měli králové také své šašky, kteří je nešetřili, mohli si k nim všechno dovolit a že on, trpaslík, považuje poručíka Ouda za takovou důležitou osobu. Slůvko „král“ znělo velmi příjemně uším malého poručíka, vysvětlení přijal a svou žádost o přeložení stáhnul.

Jednou se přišel do kabaretu podívat důstojník z technických služeb. Byl to starší, prošedivělý plukovník s malýma šikmýma očima. Překvapilo ho, ba dokonce pobouřilo, že podobný konvoj je tady v blízkosti bitevního pole. Na Sibiřské frontě sice byly také vlaky-divadla, vlaky-kina, celá kulturní střediska s knihovnami, konferenčními sály, studovnami, ale vlak, který je určen jen k frivolní zábavě a neplní žádný vzdělávací účel, ho doslova šokoval. Prohlížel si plakáty a fotografie z představení. Poručík Oude se ho snažil odvést od odvážnějších snímků, ale plukovník se nedal.

„Nevěděl jsem, že něco takového vůbec existuje,“ řekl. „Jak můžou Transevropané s takovými mravy vyhrát válku...“

Trpaslík donesl plukovníkovu poznámku Yeuze. Společně si ji vyložili po svém:

„Jestli naše Společnost vyhraje, dojde k výměně zajatců. A my se vrátíme domů.“

„Co když nás nepovažují za zajatce, ale za součást válečné kořisti? Už jsi někdy viděl, že by se vracela kořist?“ zeptala se mladá žena.

Návštěva starého plukovníka vyvolala další zájem o jejich divadlo. Starší důstojníci, kteří už nebyli schopni sloužit v boji a řídili železniční uzly nebo tranzitní střediska, se přicházeli podívat do divadla, prohlédnout si herce a hlavně herečky, fotografie a plakáty. Někteří se tvářili přísně, jiní naopak přátelsky. Poručík Oude zorganizoval pro všechny ty lidi další představení, výběru čísel věnoval velkou pozornost. Zařadil i několik odvážnějších výstupů, ale jen s mírou. Přišla dobrá stovka diváků.

„Čím víc postupujeme do vnitrozemí této Koncese, tím obtížněji uplatňujeme naše představení. Tady neznají naše zvyky, naše zřízení, nemají ponětí, kdo jsou Neokatolíci, snobové, dámy z vyšší společnosti. Musíme vymyslet něco jiného.“

„Kdybychom tak mohli imitovat jejich manýry a zlozvyky,“ uvažoval trpaslík. „Ale nemůžeme předvádět vojáky na scéně, nejen, že je to zakázané, ale ani by nepochopili, co je na tom směšného.“

Jednoho rána se Yeuze probudila na malém nádraží s názvem Blonov Vokzal, které vypadalo velmi starodávně. Dorazili sem pozdě v noci, ráno jim přidělili potraviny a dovolili jim, aby se trochu protáhli po nástupišti, které vyhradili jen pro ně. Podívala se oknem, zvedla hlavu a v tom je uviděla. Bylo jich asi dvacet a pracovali na kopuli, která se podobala svým tvarem kostelní lodi. Město se rozkládalo jen v jednom směru, podél nepříliš rozsáhlé železniční sítě, která neměla víc než dvanáct kolejí.

Opřela se čelem o okno a chvíli se dívala nahoru. Dokud k ní nepřišel Jdrien a nezatahal jí za šaty. Zvedla ho, náhle ucítila, jak celý ztuhnul. Pochopila, že ho zachvátilo silné vzrušení. Opřel se ručičkama o sklo a díval se na ty chlupaté muže a ženy, odklízející led. Nebyly to jen nějaké neurčité postavy, byly dokonale rozeznatelné. Yeuze se ptala, zda si chlapec uchoval vzpomínku z nejranějšího dětství na svou matku Jdrou. Jí samotnou to také velmi rozrušilo, utřela si oči, aby potlačila slzy. V náhlém návalu něhy tiskla dítě k sobě, vášnivě ho objímala, ale chlapec se nechtěl odtrhnout od těch nenápadných stínů, které se občas ztratily z pohledu, když je skryla silnější vrstva ledu.

Když s ním později vystoupila na nástupiště, zvedal neustále hlavu nahoru a broukal si nějakou písničku, snad říkanku, kterou neznala. Snažila si zapamatovat těch několik zvukomalebných slabik: Lo gu lo nu, lo sku, mo ro, mo ru mo sbu.

Byla to snad říkanka, kterou mu jeho matka broukala, když ho kojila a která se mu vybavila při pohledu na lidi své rasy?

Obyvatelé Blonov Vokzalu si je zvědavě prohlíželi. Všichni lidé tu nosili vatované oblečení zdobené veselými výšivkami. V porovnání s tím, co tady viděla, připadaly Yeuze její vlastní šaty smutné a ráda by si koupila nové, ale nesměli své nástupiště opustit. Obchůdky a dílny byly určitě na dalších nástupištích.

Trpaslík, který se zajímal o spoustu věcí a hodně toho věděl i o zeměpise, se domníval, že se stále ještě nacházejí v západní Sibiři, v oblasti, kde kdysi leželo město Omsk.

Na konci nástupiště stála policejní hlídka. Muži drželi v rukou staré zbraně, kolem těla měli pověšený pás s náboji. Dávali jim znamení, že dál nesmí. Stejně se chtěla vrátit kvůli chlapci, který byl stále fascinován pohledem na kopuli. Věděla, že by tady zůstal s hlavou zakloněnou tak dlouho, dokud by Zrzaví nezmizeli.

Odpoledne vlak vyjel ze stanice. Podél tratě potkávali skupiny Zrzavých, kteří prohledávali odpadky, jež tu zbyly po cestujících. Vypadali velmi uboze a hladově, srst měli samý bolák. Byla ráda, že je Jdrien nevidí.

Připravila mu koupel ve velkém škopku a těšila se na nejkrásnější okamžik celého dne. Jdrien už se uměl sám svléknout.

Před koupáním pokaždé pečlivě zavřela dveře na zámek, aby nikdo nemohl vstoupit, ale tentokrát na to zapomněla.

Poručík Oude zaklepal a zároveň pootevřel dveře. Spatřil chlapce ve vaničce a překvapením vykřikl.

Zajatci Ledu

Už dva dny směřovala tajemná loď k podledovému oceánu. Poslední dny prožíval Lien Rag ve stavu totálního vyčerpání. Nespal, téměř nejedl, všechen svůj čas trávil na staveništi. Aby dostali poslední plošinový vůz pod trup lodi, museli trhlinu zvětšit, ale nemohli použít výbušniny. Zrzaví Lidé odvedli pomocí sbíječek vynikající práci, která silně zapůsobila na všechny přítomné. Lien Rag je seznámil s výsledkem jednání o jejich budoucím osvobození a uznání jejich nové země správní radou. On držel slovo, ale Mrs. Diana měla na jeho požadavky stále nějaké námitky. Přesto doufal, že jednání povede k úspěšnému konci. Proto se také tak snažil dovést tankovou loď do cíle.

Hned od počátku museli maximálně snížit rychlost Elektrické motory, které ovládaly každou nápravu valníku, se přehřívaly. Spád byl prudší, než předpokládali inženýři. Zdálo se dokonce, že celý obrovský ledovec, překrývající americký kontinent, se na několika místech jakoby zlomil a svažoval se k moři. Byl to sice rozdíl jen několika milimetrů na jednu míli, ale při váze nad sto tisíc tun to znamenalo hodně. Glory day nabrala vyšší rychlost, než jakou mohla bezpečně projet zatáčkou, která by ji natočila přídí směrem k východnímu výjezdu Supermetra. Na poslední chvíli se Lienovi podařilo vypnout proud. Přetížené motory už nedokázaly brzdit, dokonce začaly invertovat. Mořská příšera ze starých časů pokračovala ve svém postupu rychlostí dvanáct metrů za hodinu a trvalo by deset hodin, než by se úplně zastavila. Právě před zatáčkou, kterou by při této rychlosti nemohla teoreticky bez rizika projet. Deset strašných hodin, během nichž byl dodržován přesný evakuační plán, všichni se museli držet v odstupu. Na místě zůstali dobrovolně jen dva lidé: Mrs. Diana a Lien Rag. Tanker postupoval směrem k druhé stěně tunelu. Plošiny skřípaly pod tlakem odstředivé síly, která se snažila vychýlit náklad ze zatáčky. Všem se zdálo, že se tanker musí rozbít o stěnu tunelu, rozlomit a vybuchnout. Kdyby došlo k explozi, oheň by rozmrazil naftu uvnitř lodi, ta by také vzplanula, štola by se zřítila, vznikl by jakýsi komín, oheň by získal dobrý tah a rozšířil se po okolí. I kdyby celé slavné Supermetro neshořelo, rozhodně by oheň zničil území v okruhu několika set čtverečních mil.

A pak najednou začala loď zpomalovat. Sotva znatelně. Rychloměry začaly reagovat. Ručičky se rozechvěly, maličko trhavě se přesunuly nalevo.

V poslední hodině se rychlost dost prudce snížila a Lien přes všeobecné protesty nařídil, aby opět pustili malou dávku proudu. Bylo to riskantní, ale podařilo se to. Tanker hladce dokončil obrovskou zatáčkou, na které bylo položeno třicet kolejí a tři hodiny na to už směřoval přímou cestou k oceánu.

Všechny překážky však ještě nebyly překonány. Na cestě je čekaly ještě další zatáčky, sice ne tak prudké, ale přesto jim museli věnovat velkou pozornost. Lien Rag jel před lodí ve velitelském voze, odkud měl dokonalý výhled na pohybující se vrak. Mimo to mohl sledovat dvanáct monitorů, které přebíraly obraz z kamer rozmístěných na různých místech. Snímaly vrak ze stran, zezadu i z jednotlivých valníků. Jeho velitelský pult byl plný různých tlačítek. Mohl libovolně zastavit všechny motory plošinového vozu, nebo vypnout jen jeden, zvýšit nebo naopak snížit výkon motorů. Každý příkaz byl provázen světelným signálem na řídicím panelu. Počítač analyzoval každý nový údaj a okamžitě vyhodnocoval, jestli opatření bylo správné nebo ne a z jakého důvodu. Ve velitelském voze byli další čtyři inženýři připraveni okamžitě zastoupit Liena, který už osmačtyřicet hodin nespal. Byl však pod lékařskou kontrolou. Mrs. Diana tu seděla také, mlčela, do ničeho nezasahovala, ale celou akci bedlivě sledovala.

Už dva dny se pohybovala tanková loď nízkou rychlostí! Jediná chyba, které se Lien dopustil, byl špatný odhad rychlosti. Na cestu k oceánu budou potřebovat dvanáct dnů místo šesti. Museli také zvětšit profil tunelu kvůli průjezdu některých zatáček, což ostatně nebylo na škodu. Panameričanům to umožní v tajnosti přesunovat svou bojovou techniku libovolně z východu na západ a obráceně. Alespoň středně velké jednotky. Superpevnostem, které dosahovaly délky celé míle, by tunel nestačil.

Na počátku třetího dne požádal Lien, aby ho vystřídali a šel si lehnout do zadního vozu. Prospal dvanáct hodin, vzbudil se s pocitem strachu, ale všechno bylo v pořádku, nic zvláštního se nedělo. Všiml si, že celou akci natáčí několik televizních štábů a Mrs. Diana mu potvrdila, že Movie Station bude vysílat dlouhou reportáž o stavbě.

„Stanete se hrdinou Společnosti," řekla.

„Moc o to nestojím," odpověděl.

„Vy možná ne, ale my ano. Já osobně a představitelé Panamerické Společnosti také. Posloužíte naší propagandě. Včera jste byl pronásledovaný, nepochopený Transevropan a za několik týdnů pobytu v naší Koncesi jste se stal hrdinou, protože jste u nás našel dokonalou dynamickou organizaci a pionýrského ducha, které vám pomohly k tomu, že jste uspěl."

Už se chtěl rozčílit, pak se ale usmál, sklonil hlavu a vzal si euforizující doutník, který mu nabídla.

„Je to tak." řekla. „Jen vy jste mohl vyřešit problém ledových shluků, a tím jste se dostal k tankové lodi. Víte, co by se stalo, kdybyste na ni nepřišel? Trhlinu bychom zasypali a Glory Day by se dál sesouvala. A za několik měsíců, až by vlaky projížděly tunelem rychlostí tři sta mil za hodinu, by došlo k další katastrofě. Tentokrát s tragickými následky."

„Jaké máte se mnou úmysly?"

„Chci vás jmenovat vedoucím projektu Big Tube. Lidé už ho tak začali nazývat. O plat se nemusíte obávat, nebude malý. Vím, že mi budete klást podmínky. Ale bohužel stále vám nemůžu dát příznivou zprávu. Transevropané se vzchopili, jak sám víte, vítězně zaútočili a způsobili nepříteli těžké ztráty. Sibiřané se stáhli o čtyři sta mil zpátky do vnitrozemí své Koncese. Společnost zachvátila panika. Tisíce konvojů se daly do pohybu, na všech tratích došlo k nepředstavitelnému zmatku a v tom hromadném chaotickém útěku se vlak s kabaretem Miki někde ztratil. Všichni naši agenti jsou informováni a pověřeni, aby zachytili jejich stopu, ale zatím se jim to nepodařilo. Doprovodíte mě do Grand Central Station, kde sídlí naše správní středisko. Můžete se podívat na podrobná hlášení ze Sibiřské fronty, jsou jich tam desítky. Nic před vámi neskrýváme."

„Tak tedy žádám, abyste mně poskytli novinářský pas. Pojedu do Sibiřské a budu pátrat sám. Jsem si jist, že je najdu."

„Rychle by vás odhalili, možná i zatkli, ale v každém případě by vás vyhostili. Tajným agentem se člověk nestane tak, jak vy si představujete."

Lien ztuhnul. To tedy znamená, že neví, že je ve skutečnosti ve službách Zrzavých, že pro ně pracuje, předává jim informace o záměrech Panameričanů v Západní Zóně. Přece však musela vědět, že hájí jejich zájmy, že bojuje za to, aby jim Panameričané přenechali tu část Koncese, v které se usadili. Mrs. Diana se už nebránila tak důrazně, ujistila ho, že už se o tom zmínila před správní radou a že se tou otázkou zabývali.

„Nic z toho nepřipadá v úvahu, pokud nepřistoupí na dohodu z NY Station," namítla, „pokud se jasně nezavážou k používání jediného dopravního postředku: železnice."

Zrzaví nikdy nepodepíšou dohodu, která by je prakticky vydala do rukou hlavních železničních společností. Svou společnost chtějí přece vybudovat na základě jiné formy života, kterou mohou uskutečnit jen díky své odolnosti vůči chladu.

Opět zaujal své místo u řídicího pultu ve velitelském voze, ale teď už tanková loď pokračovala naprosto pravidelně v cestě ke svému přírodnímu prostředí, k oceánu, kam by měla dorazit za necelý týden. Když se některý z motorů přehřál, nahradili ho okamžitě jiným, aniž by kvůli tomu museli Glory Day zastavit. Vypnuli klimatizaci tunelu, nízké teploty pod nulou zabraňovaly rozhřívání nákladu a přehřívání motorů. Lien si odpracoval svou službu a pak předal řízení akce svým kolegům. V té době byly také zahájeny práce uvnitř tunelu a často ho volali, aby provedl analýzu ledu a vyřešil drobné problémy, které se tu a tam vyskytly. Jeho pověst na slovo vzatého odborníka stále rostla a nikdo nepochyboval, že směřuje k postu, který mu vybrala Mrs. Diana a správní rada. Začalo se šuškat, že se stal milencem tlusté ženy, aby to místo získal a někdo dokonce tvrdil, že je přistihl ve vlaku, když se spolu milovali.

Mrs. Diana sama nakousla otázku se svou obvyklou upřímností.

„Neříkám, že je mi proti mysli, že mě dávají dohromady s vámi, ale já nikdy nemíchám obchodní záležitosti se sexem. A pak moc dobře vím, že jsem ošklivá, že nevzbuzuju žádné hříšné představy."

Nic na to neřekl a ona se škodolibě usmála:

„Jsem ráda, že neprotestujete. Já teď opustím staveniště a vrátím se do Grand Central Station. Budu mít s vámi přímé spojení mimo obvyklou vysílací frekvenci. V případě, že byste po mně zatoužil, můžu tady být do dvou hodin."

„Nic není vyloučené," řekl. „Bez mé přítelkyně a syna mě život přestal bavit. Dokonce ani tohle fantastické staveniště mě už příliš nevzrušuje."

„Až se pustíme do tunelu od Severu k Jihu, od jednoho pólu k druhému, to vás taky nechá klidným?"

„Je to nesmysl Abyste to dokázali, museli byste ovládnout celou Zemi, jen tak by se vám podařilo získat dostatečné množství energie. Budete potřebovat tři čtvrtiny celosvětové energie a tím odkážete zbytek světa k životu v nelidských podmínkách. Města ostatních Společností se přestanou vytápět, lidstvo bude trpět nedostatkem potravy."

Mrs. Diana ho pozorně sledovala svýma drobnýma inteligentníma očima.

„Nedávno jsem se bavil tím, že jsem si na počítači provedl pár výpočtů a to jsem neměl ještě všechna čísla. Pochopitelně všechno závisí na tom, jak rychle chcete postupovat. Jestli tomu chcete věnovat sto let, bude to stát třicet procent světové energie."

„Rozhodně nebudeme čekat celé století, abychom spojili oba póly," řekla s naprostou jistotou.

„Měli byste počítat nejméně deset let, jestli nechcete přivést lidstvo na pokraj záhuby, odebrat lidem teplo, světlo a potravu. Deset let je únosná hranice, ale stejně to znamená, že přežije jen padesát procent populace."

„Vaše výpočty nejsou úplné," odpověděla. „Sám jste řekl, že nemáte všechna data."

„To je pravda. Ale i kdybych se zmýlil o padesát procent, stejně je to nesmyslný projekt. Když se do něho pustíte, vezmete tím na sebe obrovskou zodpovědnost. Jen na projekt spotřebujete čtvrtinu vašeho hrubého státního rozpočtu."

„Máme rezervy. Nakonec budete souhlasit a přidáte se k nám. Jsem o tom přesvědčená. Život je neustálý sled

neštěstí, malérů a štěstí. Když jsem byla mladá, byla jsem moc hezká, měla jsem ctitele, milence, manžela a děti. Jednoho syna jsem ztratila, když mu byly tři roky a druhý měl dvacet, když se zabil. Zůstala jsem sama. a přesto mám pořád touhu žít. Sním o tom, že zhubnu, že bych si mohla nechat udělat plastickou operaci u některého věhlasného chirurga. Deset let si namlouvám, že moje tloušťka a ošklivost mi alespoň pomáhají, abych dělala dobře svou práci jako hlavní akcionářka Společnosti. Nepracovala jsem pro peníze, možná kvůli moci, to nepopírám. Ale teď, když je ten projekt, který vy považujete za nesmyslný, za zločin proti humánnosti, připravený, budu znovu myslet na sebe. Není mi padesát a chci ještě milovat.“

Mávla rukou s krátkými tlustými prsty. Prsteny se jí zařezávaly do masa. Zlaté kroužky nebyly téměř vidět a vypadalo to, že diamanty jsou zapuštěny přímo do kůže.

„Ty klepy, které se o vás a o mně rozšířily, mi dávají touhu být opět krásná, přitažlivá a já to dokážu.“

Lien se zachvěl, protože si náhle uvědomil, jaké jsou pravé úmysly té ženy. Vyprávěla mu o svých neštěstích a nezdarech, aby se snadněji smířil se ztrátou Yeuze a Jdriena. Chtěla se stát štíhlou, krásnou a přitažlivou ženou. Zabývala se snad myšlenkou, že spojí svůj osud s jeho ve prospěch zdaru toho strašného projektu? Jedno tělo, jedna duše v boji za větší slávu Panamerické?

Vyčetl jí, že mu tají pravdu o Yeuze a Jdrienovi. Tajná služba o nich určitě ví, ale na její příkaz falšují své zprávy.

Co má dělat? Vzbouřit se? Má odmítnout všechny ty slibné nabídky na postup? Mrs. Diana by mu to nezapomněla, zapřela by se a on by se nikdy nedozvěděl, kde je žena, kterou miluje, a syn Jdrien. Mrs. Diana je schopná svými ohromnými prsty rozdrtit kohokoliv, může z něho udělat nulu, může ho obvinit ze špionáže nebo z podvodu. Napříště leží jeho osud v rukou hlavní akcionářky Společnosti a jemu zbývá jen jediná možnost, jak se z toho dostat, trpělivě čekat.

„Nechci se vzdávat,“ řekl pomalu. „Dokud tu bude nějaká naděje, budu na ně pořád myslet. Kdybych na ně přestal myslet, kdybych si přestal přát, aby se vrátili, odsoudil bych je k záhubě a to nemůžu udělat.“

„Člověk dokáže všechno,“ řekla. „Nakonec zapomenete na jejich tváře, gesta, vůni, na jejich smích. Něco v našem nitru zpracovává naši paměť, abychom se nejprve smířili s osudem a pak dokonce získali i novou chuť do života,“

„Nemyslím si, že by to byl můj případ,“ odpověděl.

„A právě práce na projektu Big Tube, kterou vám nabízíme, a která by měla být za rok dovedena do úspěšného konce, by vás mohla přivést na jiné myšlenky. A máte před sebou i jiné úkoly. Prvořadá je samozřejmě práce na projektu, ale čeká vás také boj proti těm lidem, kteří se snaží zničit nejdůležitější rys naší planety, který dává smysl vašemu životu a vaší profesi. Nebezpečí se stupňuje pomalu, Liene, velmi pomalu, ale postupuje progresivně. V těchto dnech zatkli jednoho známého vědce, který patří k sektě Obnovitelů Slunce. Byl už dost daleko s výzkumy složení prachových vrstev v naší atmosféře. Používal nejvýkonnější počítač na Univerzitě v našem vzdělávacím centru v Knowledge Station, dokonce mu pomáhali i ostatní technici a žáci. Zatkli jsme asi deset osob, ale vyšetřování ještě pokračuje. Růst zhoubného nádoru byl sice v tomto místě zastaven, ale může vzniknout kdekoliv jinde. Podobné skupiny existují ve všech vrstvách, dokonce i v řídicím aparátu železniční Společnosti. To už je vrchol! Vždyť ti nešťastníci si sami podřezávají větev, na které sedí. Kdyby led zmizel, skončila by i nadvláda železniční dopravy. To znamená, že ti lidé museli být někým šikovně zmanipulováni. Obnovitelé Slunce jsou ve všech Koncesích, všechny Společnosti bojují proti tomuto novému druhu intelektuálního terorismu, s větším či menším úspěchem a s větší či menší razancí. Pokusili jsme se upoutat pozornost našich soupeřů k tomuto problému, který se týká nás všech, ale oni stále dávají přednost válce, místo aby své síly spojili a společně čelili novému nebezpečí. Proto si myslím, že vaše návrhy nyní nabývají na důležitosti.“

Lien vyskočil:

„Mé návrhy, ale jaké?“

„O Zrzavých Lidech v Západní Zóně. Nebudou to právě oni, kdo bude jako první ohrožen snížením chladu a zmizením ledu? Jestli se teplota na Zemi zvýší, Zrzaví budou přežívat jen v polárních oblastech, jejich počet se rychle zredukuje.“

„Ale jak si představujete, že by mohli s vámi spolupracovat?“

„Obnovitelé Slunce podle počítačových záznamů se rekrutují především, rozhodně ze tří čvrtin, mezi lidmi s liberálním smýšlením. Nemluvím o fanaticích, kteří mají často velmi reakční postoj, ale o vědcích, intelektuálech, lidech, kteří pracují ve výzkumu. A právě toto liberální prostředí vždy prokazovalo velké sympatie k Zrzavým Lidem, k Ledovému Národu, jak je někteří nazývají. Už dlouho o tom máme důkazy. Tito lidé vyžadují, aby se se Zrzavými jednalo spravedlivě, aby byli považováni za vyšší živočichy, téměř za lidi, ale jen několik intelektuálů si to troufá říct nahlas. Vy sám, Liene, k nim chováte hluboké sympatie. Jednáte s nimi mile, často jste pro ně žádal zlepšení životních podmínek, vyjednáváte s námi o přenechání toho malého teritoria na Východě s centrem v Glass Station, které nazýváte Západní Zóna. Ostatně i vy jste měl kontakty s Obnoviteli Slunce. Vím to. Vidíte, že je to stejný druh lidí, který projevuje zájem o Zrzavé a vášnivé zaujetí pro návrat Slunce?“

„Vaše úvaha mi připadá trochu ukvapená,“ řekl Lien opatrně. „Co z toho vlastně vyvozujete?“

„Chceme využít Zrzavých, abychom odhalili nejvyšší šéfy Obnovitelů. Dodáme do Západní Zóny nejnutnější výrobky, potraviny, suroviny, techniku. Výměnou nám oni dodají informace o všech liberálech, které nám pomůžou v odhalení jejich sítě.“

Ta ďábelská žena bojovala na několika frontách najednou. Všechno co dělala, dělala se stejným zaujetím. Snažila se ho přimět, aby zapomněl na Jdriena a Yeuze, spolupracoval na stavbě severojižního tunelu, podílel se na likvidaci Obnovitele Slunce. Terorizovala ho.

16

Zajatci Ledu

Když v deset hodin večer procházela Yeuze vlakem, na chodbách už nebyla ani noha. Potkala jen starého opilého herce, který právě vycházel z toalety a něco si pro sebe bručel. Každý večer vypil láhev alkoholu. Od oběda byli na cestě, jeli sice pomalu, ale přesto směřovali k jihovýchodu.

Oude na ní čekal ve své komfortní kabině v blízkosti lokomotivy. Vyzval ji, aby šla dál a posadila se. Měl na sobě drahý župan, pečlivě si upravil vlasy a nesnesitelně se navoněl.

„Napijete se něčeho, trochu vodky se sirupem?“

Připravil ji skleničku. Od chvíle, kdy objevil, že Jdrien je Zrzavý, těžko skrýval svou radost. Když se vzpamatoval ze zděšení, nařídil Yeuze, aby za ním přišla do jeho kabiny, až budou všichni na palubě spát.

„Jste opravdu jeho matka?“ zeptal se.

Možná ho vzrušovalo pomyšlení, že mu Yeuze bude vyprávět, jak souložila se Zrzavcem a že Jdrien je důkazem té perverze. Ale Yeuze mu řekla, že si Jdriena vzala k sobě před několika měsíci, ale že neví, odkud pochází.

„Normálně bych to měl na příští stanici ohlásit. Chlapce by nejspíš odložili u nejbližší tlupy Zrzavců. Možná, že by ho přijali mezi sebe a postarali se o něho, ale není to jisté.“

Seděla proti němu a zdvořile ho poslouchala. Poručík Oude v ní nezbuzoval ani trochu důvěry. Je jasné, že se s ní chce vyspat, chce jí donutit, aby se před ním pokořila, to se mu podobalo. Ale nakonec se jí stejně nabaží, anebo si na něho vzpomenou jeho nadřízení a zbaví ho poručnictví nad Kabaretem Miki. V každém případě mohla doufat, že se jí ho podaří umlčet jen dočasně. Ale ona potřebovala ještě čas. Podle všeho, co říkal trpaslík, to vypadá, že se blíží k hranicím s Austro-asijskou a jakmile se vlak dostane víc na jih, uprchne s Jdrienem do sousední Koncese.

„Dělám těžký přestupek. Riskuju degradaci nebo vojenský soud. Dokonce mě můžou poslat na galeje někam na Dálný Sever. Víte, co to znamená? Odsouzenci žijí ve vězeňském vlaku a pracují na železnici v naprosto příšerných

podmínkách. Jsou tam vlci a spoustu podivných, neskutečných zvířat. Ale já mám chuť udělat vám radost a zapomenout na toho... na ten následek zakázaného styku, řekněme. Jsem si jist, že se jedná o výjimku. Naši vědci se přece nemýlí. Tento druh styku je vždycky sterilní. Ano, chci být na vás laskavý, ale na oplátku chci od vás, abyste vy byla milá na mé."

Yeuze sklonila hlavu a začala si rozepínat jednoduché vlněné šaty, které nosila ve vlaku, přitom z něho nespustila ani na chvíli oči. Rozepla si vršek a odhalila svá mohutná bílá ňadra. Už je mnohokrát viděl na scéně, ale toto soukromé představení ho rozpálilo.

„Chtěl bych, abyste byla ke mně tak milá, jako jste byla k plukovníku Sofimu."

Oude slabě zakašlal, bál se na ní podívat přímo.

„Podkoní, který ošetřoval plukovníkovy koně, mi vyprávěl, že plukovník vás někdy zatáhl do stájí a... vzal si vás přímo na slámě v boxu."

Vzrušením funěl, zbrunátněl a na čele mu vyrazil pot.

„Prý to s vámi dělal jako se zvířetem," řekl náhle a zvedl se, „a já to chci taky tak."

Yeuze se zvedla zároveň s ním. Vtom jí padl zrak na jeden z těch velkých barevných hliněných džbánů, v nichž Sibiřané prodávali vodku, který stál na psacím stolku. Pokračovala ve svlékání, vzala do ruky džbán, jako by se chtěla napít na kuráž, a náhle ho prudce mrštila překvapenému poručíkovi na hlavu. Vykřikl, zapotácel se, ale Yeuze ho udeřila ještě jednou, až se úplně zhroutil.

Její první starostí bylo, aby si opět zapnula šaty a dala džbán zpět na místo. Pak přistoupila k oknu a otevřela kovové žaluzie. Bála se, že se jí nepodaří stáhnout okno, ale když se přece jen pohnulo, zase ho rychle zatáhla. Mráz, který začal okamžitě pronikat dovnitř, byl nesnesitelný. Našla v důstojníkově šatně kombinézu a oblékla si ji. Byla jí sice malá, ale jakž takž jí chránila horní polovinu těla a ruce. Pak opět stáhla okénko a snažila se bojovat s bezvládným tělem, zatímco ledový vichr pronikal do kabiny. Musela se celým tělem zapřít, aby ho vytáhla nahoru. Konečně se jí to podařilo, shodila mrtvolu do prázdnoty a zavřela okno. Půl hodiny se pak snažila napravit škodu, kterou v kabině způsobil vítr a mráz, dát vše opět do pořádku.

Když se vrátila, Jdrien klidně spal. Lehla si, snažila se usnout, ale příliš se jí to nedařilo.

Jdrien ji probudil, když k ní vklouznul do postele, vzala ho něžně do náručí, zavřela oči a tiše se rozplakala. Prstíky ji utřel slzy, ale neprojevoval žádný neklid.

Zmizení poručíka Ouda objevili, až když vlak přijel do maličkaté stanice s názvem Lin Vokzal. Řediteli bylo divné, že poručík nejde jako vždy vyhledat zaměstnance Společnosti, a zaklepal na jeho dveře. Vojáci, kteří hráli karty ve své kabině, ho viděli naposled včera večer, ale nevypadali, že by ho nějak postrádali. Ředitel nakonec zašel do kanceláře Společnosti, aby vyjádřil své obavy, ale protože nemluvil místní směsí ruštiny a mongolštiny, museli mu nejprve zajistit tlumočníka. O chvilku později se dostavili milicionáři Společnosti a zahájili vyšetřování. Všichni se domnívali, že poručík jim zapomněl sdělit, že chce zůstat v Blonov Vokzalu, ale odtamtud jim odpověděli, že ve městě není.

Vlak byl odstaven na parkovací kolej a pečlivě střežen, herci se nesměli vzdálit do města. Doposud nebylo vysloveno žádné podezření. Dokonce i když našli na trati poručíkovo rozmlácené tělo, všichni se domnívali, že se jedná o nehodu.

Yeuze prožívala hrozná muka, starala se o Jdriena, účastnila se zkoušek nového, velmi počestného a nudného představení, které sestavil ředitel, protože se domníval, že jim dovolí znovu vystupovat. Hlídky Milice přicházely každý den a strávily dvě hodiny výslechem celého osazenstva vlaku. Věděli, že poručík Oude vypadl z vlaku kolem jedenácté hodiny večer. Domnívali se ale, že z nějakého neznámého důvodu vyšel vyrovnávací komorou, než vypadl na koleje, kde ho rozdrtil projíždějící vlak. Automatický mechanismus komory za ním automaticky zavřel dveře.

Milicionáři postupovali velmi pomalu, ale důsledně, nic neopomněli ani neponechali náhodě. Yeuze už byla jednou vyslýchána, ale teď se před ní objevil nový vyšetřovatel.

Brzy pochopila, že vyšetřujícího důstojníka, nějakého Sontora, upoutalo něco zvláštního. V kabině poručíka Ouda našli malý, téměř nepatrný kousek uhlí, spíš uhlík. Kabaretní vlak jezdil na elektřinu, ale v okamžiku, kdy poručík Oude spadl na koleje, projížděla kolem stařičká parní mašina na pevné uhlí. To znamenalo, že okno kabiny bylo v tu chvíli otevřeno. Pak je někdo musel opět zavřít. Proč by poručík Oude otvíral okno těsně před tím, než se vrhnul na koleje vyrovnávací kabinou? Proč nepoužil k sebevražednému skoku okno, které už bylo otevřené?

Takže Sontor dospěl k závěru, že zde došlo k zločinu. Ta představa úředníkům Společnosti vyhovovala. Sibiřský důstojník neměl žádný důvod k sebevraždě ani k výstupu za jízdy, takže to musela být vražda. Brzy našli i vražednou zbraň, kameninový džbán. Ve vlasech oběti byly nalezeny zbytky laku na nehty. Všem byly odebrány otisky a brzy zjistili stopy šesti osob. Z různých příčin vstoupili v inkriminovaný den do poručíkovy kabiny ředitel, trpaslík, voják, který mu někdy sloužil jako důstojnický sluha, nějaká Lilia, hlavní poručíkova milenka, sluha, který patřil k personálu divadla, a Yeuze.

A právě na ni soustředil vyšetřovatel své podezření. Voják nepřipadal automaticky v úvahu, protože byl Sibiřan, ředitel a trpaslík byli trochu podezřelí, sluha také, poručík ho mohl přistihnout při nějaké krádeži ve vlaku. Lilia sice ze svého vztahu hodně těžila, ale na druhé straně o ní bylo známo, že často reaguje prchlivě. Jenže ten večer hrála v sousední kabině karty, jak tvrdila, s jednou kolegyní a dvěma herci. Bylo o nich známo, že mají rádi skupinový sex. Tím pádem měla alibi. A to Yeuze chybělo.

Poručík Sontor se tedy upnul na ni. Našly její otisky na okně i na několika dalších předmětech.

„Byla jsem u něho den před tím," prohlásila. „Oude mě o to požádal."

„Z jakého důvodu?"

„Abych mu vyprávěla o svém vztahu k plukovníku Sofimu."

Jméno slavného hrdiny přerušilo vyšetřování. Dva dny se poručík Sontor neukázal, ale když se znovu objevil, byl velmi hrubý, až z něho šel strach:

„Plukovník Sofi je těžce raněn, amputovali mu ruku. Vy jste ho nehorázně očernila. Chtěla jste pošpinit pověst hrdiny naší Společnosti. Jste v úzkých, a tak jste neváhala použít jakéhokoliv prostředku, abyste se zachránila. Víme o vás, že jste intrikánka a luxusní prostitutka. Snažila jste se svést plukovníka Sofiho, ale neuspěla jste. Tak jste svou pozornost soustředila na poručíka Ouda, ale když jste pochopila, že ani tady se vám to nepodaří, protože poručík se chová jako správný důstojník, hodný svého postavení, rozběsnilo vás to. Zabila jste ho a tělo jste vyhodila oknem v okamžiku, kdy v protisměru projížděla stará parní lokomotiva na pevné uhlí. Vítr zanesl do kabiny ten drobný uhlík."

„Jsem nevinná," řekla. „Byla jsem na návštěvě u poručíka Ouda ten večer, kdy zmizel. Odmítla jsem odpovídat na jeho otázky a vrátila jsem se do své kabiny."

Brzy se však dostala do takové situace, že se raději rozhodla přiznat se k činu. Předstírala, že ho zabila, protože ji chtěl znásilnit. Nakonec byl přece nalezen nahý jen v županu. To by mohlo mluvit v její prospěch. Vyšetřovatel se nesmí dovědět pravdu o Jdrienovi.

„Můžeš se o něho postarat?" zeptala se Yeuze trpaslíka. „Třeba s pomocí Miele, ta zbožňuje malé děti. Vypadá to, že dostanu dvacet let vězeňského vlaku."

„Spolehni se," řekl jí trpaslík, „postarám se o něho. A pokusím se najít Liena Raga. To ti přísahám."

17

Zajatci Ledu

Lien Rag byl stále častěji povoláván do Grand Central Station, hlavního správního města Panamerické. Nebylo to největší město Koncese, největší význam si uchovávalo NY, vybudované v místech bývalého New Yorku, který ležel pohřben pod stometrovou vrstvou ledu. GCS se nacházelo západněji. Z Kóty 900, kde měl Lien svůj hlavní stan, to bylo dvě hodiny cesty rychlíkem.

Stále se nelepšila situace s ostatními akcionáři, kteří nechtěli připustit, aby hlavním inženýrem projektu Big Tube byl Transevropan, který zradil svou vlast. Ale Mrs. Diana uměla dokonale své protivníky přemlouvat, hrozit jim, slibovat, balamutit a zastrašovat a Lien pozvolna získával pozici. Od té doby, kdy úspěšně dovedl Glory Day do hlubiny pod mořským ledovcem, zaměstnanci Supermetra mu slepě důvěřovali. Poradci správní radě doporučovali, aby to vzala v úvahu, jestli se chce vyhnout nekontrolovatelným stávkám, ke kterým by mohlo v případě odvolání Liena Raga z funkce dojít.

Jednou při obchodní večeři v luxusní restauraci s průmyslníky, kteří dodávali na stavbu materiál, si Lien všimnul člověka, který se snažil skrýt za sloupem, kam ho číšník posadil ke stolku pro osamělou osobu. Lien se zvedl a zamířil k němu.

„Jsem rád, že vás zase vidím, Fuerzo. Nevím, jestli jste novinář nebo pracujete u tajné služby, ale v každém případě jsem ocenil vaši reportáž o Yeuze a mém synovi."

Fuerza ztuhnul. Lien Rag se neměl nikdy dovědět, že to byl on, kdo odešel na Sibiř natočit Yeuze. Lien se posadil k němu, uchopil skleničku vína, kterou měl Fuerza před sebou a jedním douškem ji vyprázdnil.

„Hrome, to je vybrané víno, které se pěstuje jen v obřích sklenících dole na Jihu. Vy si dáváte! To musíte mít spoustu peněz. Tou reportáží jste si pěkně namastil kapsu, co?"

„Poslouchejte, Ragu, nezůstávejte tady. Určitě mě sledují a vás taky. Můžu za váma někam přijít. Dlužím vám vysvětlení. Ale tady ne."

Rag se stal významnou osobou v Koncesi, denně se objevovala jeho fotografie v novinách nebo televizi. Oficiální propaganda Společnosti se teď soustředila na projekt Big Tube, museli připravit obyvatelstvo Koncese tak, aby ho všichni přijali. Projekt ruinoval hospodářství. Fuerza měl důvod obávat se, aby mocný Lien Rag k němu necítil zášť.

Večer ho navštívil tajně v jeho hotelu nedaleko paláce správní rady. Lien obýval celé apartmá, které zabíralo obrovský pulman.

„Dobrá, nic vám neskrývám, skutečně jsem byl pověřen pátráním v Sibiřské. Potřebovali zjistit, kdo opravdu jste, jestli říkáte pravdu, měl jsem přimět tu ženu, aby mluvila, ale ona byla přede mnou velmi zdrženlivá. Byl jsem tam s jedním skutečným novinářem."

„Kdo si tu misi objednal?"

„Bezpečnostní sekce správní rady. Nenamáhejte se, skutečně je to Mrs. Diana, kdo ji řídí. Po návratu mně dobře zaplatili za film a za to, že se vzdám vašeho případu. Všechen materiál je v jejích rukou. Přesto jsem se alespoň pokusil sledovat stopy toho vlaku na Sibiři. Ale už měsíc o něm nic nevím, od té doby, co došlo k tomu neštěstí. Jako orientační bod mi sloužil jakýsi plukovník Sofi, který vzal kabaretní vlak pod svou ochranu, ale Sofi byl těžce raněn a vlak byl převezen směrem na jihovýchod."

Lien Rag se s ním ještě několikrát setkal, dal mu nějaké peníze, dost velké částky, aby pokračoval v pátrání. Dolary si chtěl vykoupit své svědomí. Vyčítal si, že se sám nepokusil dostat se na Sibiř a pokračovat v pátrání. Ale sibiřské území bylo tak obrovské, sahalo od severního pólu až po Čínu a Indii, od poloviny Pacifiku pokrytého ledovcem až po Ural.

Lien byl posedlý svou prací, vzrušovala ho a zároveň zuřil, protože si uvědomoval, že jí přikládá příliš mnoho důležitosti. Sám cítil, že se změnil, že už není stejný jako dřív. Něco v jeho myšlení se pozvolna pokazilo. Chuť moci mu pomalu přecházela do krve a brzy zjistil, že už se bez ní nemůže obejít. Pomalu se smiřoval s myšlenkou, že další projekt, který měl pod ledem spojit severní pól s jižním, není tak nebezpečný, jak se mu zpočátku zdálo. Stačilo by zajistit dostatek energie, hodně energie.

Došlo i k jiným závažným změnám. Podařilo se mu navázat spojení se Skollem, dokonce se spolu setkali v Západní Zóně. Byl oficiálně pověřen správní radou, aby s ním vyjednával. Předložil Skollovi několik předběžných bodů budoucí možné smlouvy mezi malou zemí Zrzavých Lidí a mocnou Panamerickou Společností. Skoll odmítl dohodu z NY Station a některé další body, ale o ostatních podmínkách byl připraven jednat.

Mrs. Diana mu poslala sekretářku. Krásnou, ale příšerně hloupou dívku, která byla výborná v posteli. Někdy o ní několik nocí nevěděl, ale jindy se jí věnoval celé hodiny. Jmenovala se Ronie. Určitě o něm podávala tlusté akcionářce informace.

Ten den, kdy přemístil svůj hlavní stan z Kóty 900 na Kótu 1800, byl opravdu hrdý. Mrs. Diana přijela na malou oslavu, která měla symbolizovat jejich vítězství nad ledem. Přivezla první studie dalšího velkého projektu, který neskromně nazvala: Projekt Diana.

„Pronikneme co možná nejhlouběji, abychom se dostali až bývalému povrchu planety. Odhalíme bývalá průmyslová střediska, ať už se v nich vyrábělo cokoliv, doly, přírodní zdroje, ložiska a prameny. Bude to jakási interpolární tepna, která bude tvořit hlavní větev, z ní pak budou vybíhat další ramena směrem na východ i na západ. My se tak dostaneme k veškerému bohatství, které leží zavaleno pod ledem. Tímto projektem, který sice spotřebuje po dobu výstavby tři čtvrtiny celosvětové energie, získáme nesmírné bohatství a přinese blahobyt všem."

„Spíš naplní kapsy akcionářů," řekl klidně Lien. „Na světě zůstane možná jen dvě stě miliónů lidí, které už nebude tak těžké nakrmit a zahřát. Ale šest set miliónů zmizí."

„Velké nápady lidstva vždy přinesly na začátku oběti. Když pravěký člověk vynalezl svou první sekyru, pravděpodobně s ní zabil svého souseda, který se mu nelíbil, ale od té doby mohl také kácet stromy a začít stavět."

„To je věc výkladu."

„Vy nepůjdete proti mně," řekla Mrs. Diana a hlas se jí lehce zatřásl. Stalo se to poprvé od té doby, co ji znal.

Lien dál klidně kouřil svůj doutník a prohlížel si studii. V podstatě to byla prastará mapa amerického kontinentu, od Arktidy až po Antarktidu. Na několika místech byly tečkované vyznačeny trasy.

„Každý projekt stojí za to, aby byl prostudován," řekla. „Rozhodnutí bude svěřeno počítači, který určí, která z navrhovaných tras bude nejschůdnější, nejrychlejší a po dokončení přinese největší efekt. Ale, řekněte mi, Liene, co je s vámi?"

Lien Rag se zvedl, šel se podívat na monitory svých počítačů, na nichž mohl sledovat postup obrovských strojů, které se zakusovaly do ledu, drtily ho a rozpouštěly. Rozpuštěný led ve formě vody smíchané s ledovými granulemi, aby se ušetřila energie, se sváděl do obrovského potrubí.

„Změnil jsem se," řekl. „Už se mi daří tolik nemyslet na Jdriena a na Yeuze, někdy si na ně nevzpomenu za celý půlden. Už si občas říkám, že jsou asi mrtví a že se honím za přeludem."

Mrs. Diana nic neříkala, čekala s přivřenýma očima, chřípí se jí lehce chvělo nepokojem.

„Snažím se zmírnit svou beznaděj tím, že pracuju jako šílenec, ale uvědomuju si, že pracuji rád, že se mi líbí řídit, že

jsem nafouklý pýchou z úspěchu, když mě obletují novináři, dostávám pocty a uznání.“

Stisknul knoflík, nadiktoval nějaký příkaz týkající se právě probíhající analýzy jedné série malých shluků, které byly objeveny a které mohly signalizovat, že o kus dál se objeví další, větší.

„Poslouchejte mě, Diano, tuhle práci dokončím. Dovedu ji až do úspěšného konce. Ale pak je pojedu hledat. Nepustím se do vašeho zatraceného projektu, dokud nebudu vědět přesně, co se s nimi stalo, rozumíte? Vím, že za mě snadno najdete náhradu, stejně kvalifikované lidi jako jsem já. Ale jestli se vzdám, bude to s velkým rámusem, to si buďte jistá. A já se klidně vzdám všeho, Diano, všeho. Vysvětlím Zrzavcům, že se je snažíte podvést, upozorním Obnovitele Slunce, že jsou pronásledováni novými metodami, o kterých nemají ani ponětí, vysměju se vám do obličeje, že jste tlustá, hnusná a odporně nafoukaná. Udělám tiskovou konferenci a na ní prohlásím, že Projekt Diana je utopie, která může zahubit lidstvo. Vy mně, Diano, nezabráníte, abych mluvil. Vy jste chtěla, abych znovu našel sílu k životu. Stalo se, teď je ze mě silný člověk, velmi silný a to nemám ani jednu akcii. Z vaší strany to byla špatná kalkulace. Kašlu na peníze a vy to víte.“

Byla zsinalá, naskákaly jí červené skvrny na krku a na impozantním poprsí.

„Dobrá, Liene,“ mumlala. „Dobrá. Pokusíme se je najít, ale bude to dlouho trvat, protože nikdo neví, kde se nacházejí.“

Lien se na ní díval a trochu posměšně kroutil hlavou.

„Vy to nevíte, Diano? K čemu je vám tedy vaše moc, vaše peníze? Já to vím. Yeuze byla odsouzena za vraždu důstojníka, který ji obtěžoval. Dostala dvacet let ve vězeňském vlaku, který se potuluje někde na Jihovýchodě. To už jsou informace, na kterých se dá stavět, ne? A vy mi to dlužíte, Diano. Co s tou informací uděláte?“

Otočil se k ní zády a sledoval své monitory. Objevily se další shluky, celá série shluků, musel se jít podívat na místo.

„Přivezeme vám je živé, Liene. Živé oba dva. To vám přísahám.“

Vydalo nakladatelství
NAJÁDA PRAHA
jako svou 18. publikaci
v edici ERO/SCI-FI

Z francouzského originálu
G.-J. Arnaud:
LA COMPAGNIE DES GLACES
LES OTAGES DES GLACES
vydaného nakladatelstvím
FLEUVE NOIR
Paris, FRANCE
přeložila Hana Večerková

Obálka a grafická úprava Daniel Sodoma

Vydání první
Sazba: Marie Holíčková, Praha
Vytiskl Zdeněk Misík, Praha
Vyšlo 15. 5. 1993
Doporučená cena. 42 Kč

??

??

??

??

- 1 -